

Autoare: HERMINA BLACK

Titlu original: *FORTUNE'S
DAUGHTER*

Titlu românesc: FIICA FORTUNEI

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: 4 iunie
2004

Text coperta a IV-a:

Frumoasa și bogata Carla Barrington era obișnuită să capete tot ce-și dorea pe lume, și nu părea să aibă niciun motiv de a nu-l include în această categorie și pe

doctorul Ross Carlton. Dar ultimul lucru pe care voia Ross să-l facă era să se încurce cu o moștenitoare răsfățată – până când soarta l-a împins în viața ei, în împerjurări deosebit de dificile, silindu-l să o salveze de conecințele propriiei ei nechibzuințe.

Dar mai era și Sonia, la fel de hotărâtă să-i stea în drum Carlei. Avea motivele ei de a o face pe Carla să-și plătească scump acel act necugetat. Îl dorea pe Ross pentru ea și era o femeie care nu se recunoștea niciodată înfrântă.

*„Într-o zi voi cunoaște momentele
divine*

*Când tot ceea ce ești, mie-mi va
aparține...”*

Ross își amintea versurile. Îi simțea căldura trupului, și parfumul delicat. Era atât de dulce... destul de dulce pentru a-l face să uite de toate planurile și hotărârile pe care le luase.

Făcu un efort să revină la realitate. „Fii serios! Calea asta nu duce decât spre nebunie. Mâine ai să te întorci la munca ta – și la... normalitate”.

— Să ieșim pe balcon, propuse Carla. Aici e prea cald și aglomerat, și vreau să fumez o țigară.

Era o noapte frumoasă, foarte caldă pentru acea perioadă a anului – fără lună, dar cu o puzderie de stele strălucitoare pe cer.

— Apropo, spuse Ross, pe un ton mai formal decât folosisese în tot timpul serii, aș fi vrut să-ți iau un cadou cu adevărat potrivit pentru ziua ta, dar n-am găsit ceea

ce voiam, așa c-a trebuit să trimit ce-am putut. Mă tem că nici așa n-a ajuns la timp; azi dimineață am fost chemat urgent în afara orașului, și n-am apucat să comand ceva decât aproape de ora închiderii.

Ce discurs rigid și șchiop! Și totuși, pe Carla o umplea de bucurie.

— Dar nu trebuia să trimiți nimic. Ești foarte drăguț că te-ai gândit la mine...

Vocea îi era întretăiată, și se întoarce impulsiv spre el.

Ross i-ar fi putut răspunde cu sinceritate că marea problemă era să *nu* se gândească la ea, dar în schimb spuse doar atât:

— Nu ți-am putut trimite decât flori. Ar fi fost greu să găsesc ceva ce nu aveai deja, cred. Probabil ai tot ce-ți dorești pe lume...

Urmă o pauză abia perceptibilă, după care Carla răspunse:

— Nu-i adevărat!

Și adăugă, în șoaptă:

— Te doresc... pe tine...!

* * *

Imediat ce rostise acele cuvinte, se și gândi, în panică: „N-am vrut să spun asta!” Dar o spusese, iar în clipa următoare fu în brațele lui, deși niciunul dintre ei n-avea să-și amintească după aceea cum se întâmplase.

În penumbră, Ross îi distinge fața, foarte aproape de a lui; și ar fi fost peste puterile oricărui muritor, urmărit de imaginea ei săptămâni în șir, să nu profite de ocazie, sărutând-o.

Cu gura lipită de a Carlei și mâinile

ei înlănțuindu-l pe după umeri, Ross uită de orice altceva în afară de gingășia feței din brațele lui. Ținând-o strâns, era gata să-și mărturisească sieși, în sfârșit, de câte ori jinduiseră după ea brațele acelea – și cât de zadarnic ar fi fost să se împotrivească. Dar, când sărutul luă sfârșit, rațiunea îi reveni cu un șoc, și-i dădu drumul la fel de repede pe cât o îmbrățișase.

Carla îl prinse de mână.

— Să nu îndrăznești să pleci! îi spuse ea, cu un râs nesigur. Dragul meu, oare chiar *sunt* cea mai îndrăzneată puștoaică pe care ai cunoscut-o vreodată – sau toate pacientele ți se aruncă în brațe?

În clipa următoare, râsul îi pieri, în timp ce-i privea chipul în lumina stelelor.

— Ross...?

— Nu-ți dai seama că e o nebunie ce

facem? întrebă el cu glas răgușit.

— Întotdeauna e o nebunie să te îndrăgostești - încă n-ai descoperit?

— N-are niciun rost, draga mea.

O luă de ambele mâini, ținându-i-le cu blândețe.

— Te simți atrasă de mine, Dumnezeu știe de ce...

— Probabil ca să mă văd așa cum sunt - să știu cât de puțin contez...

De astă dată, vocea Carlei se frânse într-un suspin. Dintrdată, îi era frică - simțea cât de aproape era să-l piardă. Apoi, controlându-se cu un mare efort, încercă să-și adune la loc mândria.

— Iartă-mă. Cred că merit... ceea ce-ți închipui despre mine. M-ai... sărutat numai fiindcă era atât de clar că o doream și... și am fost o proastă să te iau înserios.

În acel moment, Ross știu că degeaba

ar fi încercat să ridice la loc barierele – degeaba ar fi făcut-o să sufere, suferind și el cu același prilej. Și totuși...

— Te-am sărutat pentru că așa am vrut, spuse el. Cred că de săptămâni de zile o doream; dar asta nu rezolvă cu nimic lucrurile. Ascultă, știu că-ți imaginezi că mă iubești, dar... nu e doar o formă de recunoștință? Întâmplător, am apărut chiar la momentul potrivit...

Carla clătină din cap, cu un ușor zâmbet pe buze.

— Diagnostic greșit, domnule doctor, îl întrerupse ea. Dar poate fiindcă știi, întâmplător, despre Basil, îți închipui că sunt gata să mă îndrăgostesc de orice... bărbat suficient de atrăgător. A, nicio grijă... n-am să fac o scenă, dar... Aș vrea să știi că ceea ce m-a făcut să înțeleg definitiv cât de puțin însemna Basil pentru

mine a fost... prima mea întâlnire cu tine! Mi-am dat seama ce proastă fusesem. Mă uram pe mine și-l uram și pe el; dar știam că, dacă nu te pot avea pe tine, niciodată, nicicând în viața mea, n-aș putea să mai am un alt bărbat. Probabil îți zici că sunt naivă... și s-ar putea să ai dreptate.

Îi fusese incredibil de greu să i-o mărturisească, dar cumva se simțise datorare s-o facă - indiferent cât de umilitor era.

Ross o luă de umeri, întorcând-o cu fața spre el. Acum nu-l mai putea privi în ochi dar, când o văzu cum își ținea capul aplecat, simți că bătăile inimii i se înteteau.

— E adevărat, Carla?

La asta, fata ridică ochii; luceau de lacrimi și, când Ross o strânse în brațe, își ascunse fața la pieptul lui.

— N-am vrut să-ți spun... să mă port în felul ăsta îngrozitor... Mă disprețuiești, desigur...

— Te ador, îi răspunse el. Dar, iubita mea, nu-ți dai seama cât de nefericită ai risca să fii, dacă te măriți cu mine?

Inima Carlei crescuse din nou, plină de fericire.

— Nu crezi că mi-ai putea da ocazia să aflu? întrebă ea.

Ross nu putu decât s-o sărute, răspunzându-i:

— Nu putem vorbi acum despre asta. Am să trec mâine pe la tine.

— Îmi promiți? N-ai să fugi?

— Nu. Îți promit solemn că voi veni.

— Și mă... Vreau să zic, nu mă urăști?

— Nu ți-am spus? Te... ador.

Toate personajele din această carte există numai în imaginația autoarei, și nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleași nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, și toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

— Domnișoara Barrington, domnule.

Ridicându-se în picioare de la birou, Ross Carlton o privi pe fata care intrase în cabinetul lui de consultații.

Perfecțiunea micii absurdități înflorate de pe capul ei cu păr ei șaten închis îl lăsa rece. Dar ar fi trebuit să fie

orb ca să nu admire frumusețea feței de sub borul pălărioarei înclinate. Pomeți înalți și ochi depărtați, de o parte și de alta a unui nas scurt și drept; o formă modelată ferm a bărbiei și o gură frumos conturată, destul de bosumflată, rujată într-o nuanță de roșu ca macul care contrasta cu paloarea limpede a pielii.

Însă chiar și dacă tânăra ar fi combinat farmecele Cleopartei cu cele ale Elenei din Troia, doctorul Carlton era prea nemulțumit ca s-o admire. Și, pentru prima dată în viața ei, Carla Barrington se simțea nervoasă și stânjenită – ceea ce o făcea să fie aproape la fel de furioasă ca bărbatul înalt care aștepta într-o tăcere tensionată. I se spusese să nu se aștepte la „un val de efuziuni sentimentale”, dar nu credea că era nevoie ca doctorul să stea în fața ei ca un director de școală pregătit să

dojenească un elev neastâmpărat.

În ochi i se citea o sugestie de insolență rece, când îi ridică spre ai doctorului, cenușii ca fumul, care o priveau cu o expresie atât de deconcertantă. Apoi, deodată, fu conștientă de o contracție stranie și cam înspăimântătoare a inimii; o ușoară sufocare, ca și cum ar fi alergat; un sentiment de recunoaștere, straniu și nedefinit, deși știa că niciodată în viața ei nu-l mai văzuse pe acel om.

O fracțiune de secundă, se priviră; apoi, înainte de a apuca să vorbească, îl auzi spunându-i:

— Bună dimineața, domnișoară Barrington. Ați întârziat cu exact douăzeci de minute.

Carla roși.

— Știu, dar...

Doctorul o opri cu un gest.

— Sunt așteptat la spital la douăsprezece și jumătate, așa că mă tem că nu vă pot acorda decât câteva minute. Vă rog să luați loc și să-mi spuneți ce pot face pentru dumneavoastră.

Niciodată în viața ei nu-i mai vorbise cineva pe un ton atât de rezeptiv; și nici nu mai auzise vreodată un glas atât de fermecător.

Spre propria ei uimire, Carla își prezentă scuzele, cu o voce cam sufocată:

— Îmi pare nespus de rău, domnule doctor Carlton. Dacă puteam să vă telefonez, v-aș fi spus să amânați vizita. A trebuit să vin de la țară în dimineața asta, și am pierdut trenul de legătură. Apoi, desigur, n-am găsit niciun taxi.

Își revenise, cel puțin în aparență, și-i zâmbea cu aceeași expresie de scuză, dar

și cu siguranța că scuzele ei aveau să fie acceptate. Inima, însă, îi bătea nebunește, și-și spunea: „Asemenea lucruri nu se întâmplă – pur și simplu nu se întâmplă! Niciodată!”

Se înșela. Se întâmplaseră de nenumărate ori – și aveau să se întâmple în continuare, atâta vreme cât pe lume aveau să existe bărbați și femei, iar între ei se învăpăiază flacăra pe care biologii nu reușesc în veci s-o explice.

Dragoste la prima vedere. Incredibilul, inevitabilul care li se întâmplă celor hărăziți unor mari fericiri – sau unor enorme tragedii. Dintr-odată, Carla se simți intimidată ca o elevă.

— Vă rog să stați jos.

Ross Carlton îi indică un scaun din fața biroului. Dar Carla avea destulă minte pentru a refuza să se așeze direct în

lumina care intra pe ferestrele înalte, așa
că-i răspunse repede:

— Am întârziat atât de mult, domnule
doctor Carla, încât n-am să vă răpesc
timpul. Vă rog, dați vina pe Mary pentru
că am venit. Ea m-a convins să-mi
programez această întâlnire. Menționasem
întâmplător că mă simțeam cam
deprimată, și mi-a ordonat să vă consult
pe dumneavoastră. Sunt sigură că nu e
nimic serios și... oricum, de fapt...

Îi zâmbi, cu colțurile gurii arcuindu-i-
se pentru a-i trezi la viață frumusețea la
fel cum soarele face florile să se deschidă
în zorii zilei.

Ross Carlton nu avea intenția să
cedeze atracției acelui surâs. Deși nu-și
dădea seama, aproape că se înarma
împotriva unui atac; când deschise caietul
din fațalui și luă un toc, încă mai era

conștient de intensitatea prezenței ei, rezemată de spătar cu o grație inconștientă și cu picioarele în ciorapi de mătase puse elegant unul peste altul.

Arăta foarte calmă și stăpână pe sine, dar nu așa cum seașteptase el. Avea ceva care contrazicea imaginea moștenitoareii răsfățate și năzuroase a unuia dintre cei mai bogați și mai importanți oameni din Anglia. Cumva, și-o închipuise cu totul altfel pe fiica lui Roger Barrington.

Dar, privind-o cu ochi de medic, observă cearcănele de sub ai ei și expresia cam încordată a acelei fețe frumoase. Incidental, îi descoperise și culoarea ochilor; era cea mai apropiată posibil de mov nuanță a unor ochi cu pigment albastru.

— Ei, domnișoară Barrington? o încurajă el. Poate-mi spuneți puțin mai

mult, ca să vedem cum vă pot ajuta?

Carla râse.

— Serios, am și uitat despre ce era vorba. Doar... doar o durere care venea și... și trecea, și sunt sigură că am mâncat ceva care... care nu mi-a căzut bine. Oricum, aș prefera să vin în altă zi – am să telefonez ca să programăm o întâlnire... dacă nu vă supărați...

Se ridică în picioare, zâmbind.

— Vă asigur că sunt o bolnavă închipuită – *vă rog*, nu mă lăsați să vă rețin.

Ross se uită la ceasul de pe birou, încruntându-se.

— Dacă tot am pierdut vizita de la spital, nu credeți că ar fi mai bine să...?

— Nu, nu cred. De fapt, și eu am încă o întâlnire și nu mai pot să stau.

Puse un plic pe birou.

— Cred vă suma corespunde.

— Dumnezeuule! exclamă Ross. Doar nu credeți că am să vă cer bani pentru această...

— Ba cum să nu? Trimiteți-i la o acțiune de caritate - „bani câștigați pentru timpul pierdut”!

Ajunsese deja la ușă.

— Am să... am să revin, cu siguranță! îi mai promise ea. La revedere!

Și dispăru.

Deși se grăbi s-o urmeze, Ross nu reuși să mai vadă decât liftul care cobora.

Stătu un moment pe loc, privind spațiul gol de după ușa din fier forjat. De ce naiba fugise așa? Apoi, încruntat, reveni în cabinet. Ridică din umeri. Dacă o nemulțumise felul lui de a o primi, n-avea ce-i face. Și - poftim! - acum nu mai putea ajunge la timp la spital! Avea o consultație

importantă la ora unu – singurul moment când și-o putuse strecura în program.

Cea mai nesuferită meteahnă a femeilor ca această Carla Barrington era că-și închipuiau că lumea trebuia să fie organizată după toanele lor – inevitabil, pesemne, când aveau atâția bani. Și totuși...

În timp, ce se așeza, trăgând telefonul spre el și formând un număr, ochii-i erau îngândurați. Oare putea să condamne o fată atât de fermecătoare că se considera buricul pământului? Cu siguranță, chiar și fără un ban în buzunar, propria ei frumusețe ar fi făcut-o să se simtă la fel...

Deodată, auzi un „Alo?... Alo!” nervos la celălalt capăt al firului.

— A! Bună ziua, răspunse el. Nu știam că mi s-a făcut legătura. Doctor

Carlton la telefon. Cu Pavilionul Defoe, vă rog.

Carla Barrington! Roger Barrington era marele fabricant de mașini care utilase cu celebrele lui motoare jumătate din aeroplanele folosite în război. Înzestrase noua escadrilă de la Manchester și...

— Alo? Aici doctor Carlton. Cu sora șefă, vă rog... A, dumneata ești, soră? A venit pacientul acela al meu?... Bine. Voiam să mă găsească acolo, dar am fost reținut. Voi veni mai târziu... N-ai să uiți instrucțiunile mele?... Te rog! Sigur că știu. Altceva, nimic de raportat... Perfect! La revedere!

Închise, cu acventul irlandez al surorii încă răsunându-i în urechi. Ce femeie de ispravă! Și Dumnezeu îi era martor că femeile serioase erau o comoară

la casa omului.

În timp ce-și răsfoia agenta, se încruntă gânditor.

Fata aceea... vorbise cam repezit cu ea, poate. Dar, stai puțin! Năavea timp de pierdut, așteptând oameni care întârziiau douăzeci de minute!

Făcu o însemnare sub numele Carlei Barrington și se ridică. În cabinet rămăsese un miros subtil de parfum, ca al unei grădini de flori după ploaie. Trecând pe lângă scaunul unde stătuse Carla, se aplecă să ridice ceva și, privind pătratul de pânză fină, tivit cu dantelă, din mână, recunoscuse sursa parfumului.

Ce batistă ridicolă! Ar fi trebuit s-o trimită înapoi, cu cec cu tot. Împături batista cu grijă, zâmbind ușor, și o puse într-un sertar, cu sentimentul că-și închidea acolo și nemulțumirea.

* * *

Peste câteva minute, coborând scara, Ross ieși în Harley Street, tocmai când prin fața clădirii trecea o femeie cu un coș mare de clopoței violeți și un copil mic în brațe, învelit într-un șal.

Ross privi florile, iar femeia se opri, scâncind cu o voce pe măsura înfățișării ei de țigancă:

— Un buchițel di floriceli frumoasă la domnu?

— Nu, clătină din cap Ross. De ce nu le-oi fi lăsând să crească la locul lor, nu știu...

Totuși, îi dădu o monedă, privind atent copilul. Pe Jupiter – ce ochi negri și imenși! Dar nu la ochii copilului se gândea, în timp ce se îndepărta, ci la alți

ochi...

Extraordinar - avuseseră exact culoarea clopoțelilor...!

* * *

În mașina care o ducea înapoi la Claridges, Carla era furioasă, uimită și neîncrezătoare. Dar toate aceste stări se îndreptau împotriva ei însăși.

Ce idioată fusese! Să fugă ca o școlăriță speriată, fiindcă... ei bine, fiindcă ce? Fiindcă doctorul avea ochi fumurii și un glas ca o cheie care deschidea ușa unei existențe despre care până atunci nu avusese habar. Trântise ușa prea repede, spunându-și că ceea ce văzuse era imposibil.

Și totuși, știa că nu făcea decât să se amăgească. Nu te îndrăgostești de un om

la prima vedere – mai ales când nici măcar nu se deranjează să fie politicos cu tine! Și, ca să le pună capac la toate, mai fusese și sigură, luni de zile, că era îndrăgostită de altcineva.

„Cred c-am înnebunit!” își spuse ea. „Nu mai am șaisprezece ani, să mă îndrăgostesc de un bărbat cu glas plăcut și ochi de culoarea fumului de țigară! În orice caz, n-am avut niciodată timp pentru femeile emotive care se amorezează de medici. Bieții oameni! Viața celor atrăgători nu poate fi decât o linie defensivă continuă!”

Și totuși, oricât ar fi încercat să uite și să nege, amintirea acelui moment când păruse să vadă, într-o străfulgerare, că găsisese ceea ce aștepta de douăzeci și doi de ani, rămânea o realitate concretă.

Desigur, era o nebunie – dar o

nebunie mai bună decât cea care doborâse orașe și alungase frumusețea din viețile lor, ani de zile. Perfecțiunea unei zile de început de aprilie făcea Londra să arate atât de atrăgător, încât aproape că uita de cicatricile încă vizibile.

Însă în acel moment Carla uitase toate amintirile din război – cu excepția celei din inima ei.

Moștenise de la tatăl ei, pe care-l adora, o mare sinceritate față de sine însăși, care-i spunea că n-avea niciun rost să fugă de realitate – era mai bine să-i facă față. Iar realitatea era că, timp de aproape un an, se crezuse îndrăgostită de un bărbat, și într-o clipă văzuse dragostea aceea așa cum era și înțelesese adevărata cauză a ezitării care o făcuse să se abțină atâtea luni.

Oftă, închizând ochii. Ca și cum viața

n-ar fi fost destul de dificilă și fără ca Mary să-i fi adus pacostea asta pe cap.

Mary Summers fusese răspunzătoare de hotărârea Carlei de a deveni soră medicală. Învățaseră la aceeași școală. Mary era mai mare și se lăsase de studii ca să-și urmeze cariera mult visată – aceea de soră – cu doi ani înainte ca ea, Carla, să plece la școala preuniversitară (pe care trebuia s-o urmeze în West Country, nu la Lausanne!) Acum, Mary Summers era supraveghetoare la Clinica Quen Anne, acea faimoasă instituție unde oamenii cu venituri medii puteau primi cele mai bune îngrijiri și sfaturi medicale. Ross Carlton era unul dintre directorii clinicii, aflată acum la țară, întrucât sediul din Londra era încă impracticabil. Mary considera că niciun alt doctor nu se compara cu Ross – de unde și insistențele ei de a o trimite pe

Carla să-l consulte.

Carla dorise cu disperare să ajungă și ea soră, considerând că era născută pentru a avea o carieră. În ciuda opoziției tatălui ei, insistase și stăruise până când, împotriva propriei voințe, Roger Barrington se lăsase convins; își începuse instruirea la marele spital universitar căruia tatăl ei îi era guvernator pe viață.

Dar faptul că era Carla Barrington nu însemnase nimic - decât că, poate, la început îi îngreunase situația cel puțin cu o soră șefă și câteva colege, până când descoperiseră cât de eficientă și conștiincioasă putea fi. Își terminase cu succes primul an; constatarea inevitabilă că îngrijirea bolnavilor nu e deloc o ocupație plăcută nu-i știrbise cu nimic entuziasmul.

Iar apoi, spre amarnica ei

dezamăgire, convingerea lui Roger Barrington că nu era destul de puternică pentru a suporta ritmul dur al instruirii se dovedise întemeiată; în timp ce se pregătea pentru un examen, în toiul penuriei de personal a unui spital londonez în acel ultim și îngrozitor an al războiului, cedase complet.

Pentru cei care o cunoșteau doar superficial, profunzimea dezamăgirii ei ar fi părut un șoc de netrecut. Dar Carla rareori se mulțumea cu jumătăți de măsură. Nemaiputând lucra, se avântase în joc – iar ficei lui Roger Barrington nu-i lipseau posibilitățile de a juca dur.

Când mașina se opri în fața marelui hotel unde locuiau Carla și tatăl ei, portarul se grăbi să-i deschidă portiera. Carla traversă trotuarul, dar la intrare se opri.

— Crezi că se găsește pe-aici vreun registru medical? se interesează ea.

— Voi trimite după unul, domnișoară, răspunse portarul.

— Mulțumesc. Trimite-mi-l în cameră, bine?

Peste câteva minute, intrând în apartament, fu conștientă din nou de acea oboseală intensă. Nici nu era de mirare. Fusesse la petrecerea din weekend, în casa de la țară, unde ritmul fusese destul de frenetic.

Camerista îi ieși în întâmpinare.

— Tatăl dumneavoastră e aici, domnișoară, o informă ea.

— Da? Perfect.

Scoțându-și pălăria și trecându-și mâinile peste păr, Carla intră repede în salon.

— Tăticule...!

Când Roger Barrington se întoarse, alergă spre el și-l cuprinse cu brațele pe după gât.

— Bună ziua, domnișoară!

O sărută inimos, apoi o ținu puțin la distanță, privindu-i fața.

— Acum te-ai întors?

— Nu, mai devreme. Am avut o întâlnire la unsprezece și jumătate.

— Aha! Mă întrebam dacă ai să ajungi la timp.

Carla îl privi repede.

— De unde-ai știut...?

— De la agenția specială de știri.

Fata se încruntă.

— Mary, cred?

— Ești o adevărată Sherlock Holmes în fustă, așa-i?

Roger Barrington râdea, dar ochii lui - de o culoare foarte apropiată de a celor

a fiicei sale – îi studiau fața cu seriozitate.

— Întâmplător, am avut de discutat altă problemă cu Mary. Și a trimis un mesaj pșrin care cerea să-i spui cum ți-a plăcut doctorul Carlton.

— Mary s-ar supăra dacă ar afla că răspunsul este: deloc! răspunse Carla, mirându-se că-i era atât de ușor să mintă. Cât despre doctorul Carlton... fiica ta îi displace total; cel puțin, așa am dedus, citind printre rândurile scurtei noastre conversații.

Atâta lucru, măcar, era adevărat. Se dusesse la fereastră, și vorbea privind afară.

— A fost extrem de direct. Întârzasem cu aproape o jumătate de oră – ce să fac? – și avea altă întâlnire. În orice caz, nici eu n-aveam chef să-mi fie palpat apendicele. Așa că... ne-am înțeles să

lăsăm pe altă dată.

Roger Barrington se încruntă.

— Nici nu mă mir că s-a supărat. Întâmplător, e un om deosebit de ocupat, și e de neiertat că ai ajuns cu întârziere.

Carla ridică din umeri.

— Nu eu sunt vinovată pentru starea câilor frate.

— Când de duci din nou la el?

— Încă n-am stabilit. Poate că nici n-am să mă mai duc.

Se întoarce spre el, râzând.

— Nu e *nimic* în neregulă cu mine, scumpule – și chiar dacă ar fi, mai există și alți medici, care probabil și-ar aduce aminte că sunt fiica ta și ar fi mai... politicoși.

— Prostii!

Roger Barrington nu se codea să se arate nemulțumit de propria lui fiică

adorată.

— Tânărul ăsta își cunoaște meseria, și... îmi place că nu-l interesează cine ești. Cum ți-ar plăcea și ție, dacă ai sta să te gândești mai bine.

Carla îl luă de braț.

— Bine, tăticule, poate că ai dreptate...

Tatăl ei o ciupi de obraz.

— Știi bine că am.

Văzându-i împreună, ar fi fost greu să crezi că erau tată și fiică. Nu semănau decât la ochi. Roger Barrington era un om înalt și destul de masiv, cu un chip puternic și aspru, pe sub claia de păr cărunt. Era cunoscut ca un om care se realizase prin forțe proprii. Unul dintre produsele lui, avionul de vânătoare Barrington, fusese un cuvânt la ordinea zilei în timpul războiului.

— Oricum, e un om de nădejde, își exprimă el părerea despre Ross Carlton. Nu l-am cunoscut personal, dar am auzit numai lucruri bune despre el.

— De la Mary...?

— Nu, domnișoară! Din mai multe surse - inclusiv Vane Armstrong. I-a fost student. V.A. A oprit armata să-l recruteze - lucru pentru care cred că nu i-a fost recunoscător - deși Dumnezeu e martor câtă nevoie aveau de el, iar aici a făcut o treabă minunată. Muncește până cade de pe picioare.

Carla ridică din umeri.

— Dacă-și primește toți pacienții ca pe mine... nu m-aș aștepta să aibă cabinetul particular prea aglomerat. Deși cred că unii medici ajung celebri tocmai prin cultivarea manierelor neelegante.

— Nu cred că pacienții lui obișnuiți îi

reproșează lipsa de minte saude omenie, replică tatăl ei. Nu încurajează genul tău, draga mea – deși, dacă erai cu adevărat bolnavă, greu s-ar fi găsit altul mai potrivit ca să te îngrijească.

— Ei, scumpule, medicii sunt hobbyul tău, nu al meu. Cumpără-i un spital, sau ceva! spuse ea veselă. Și acum, hai să bem un păhărel. Ce zici de-un bronx?

Se duse la masa unde așteptau sticlele, paharele și un mixer de cocktail.

— Domnul Barrington îmi va ține companie?

— Nu. Domnul Barrington va bea ceva mai tare. Și nu-mi convine să bei țării în toiul zilei. Ce-ar fi să încerci ceva mai slab?

— Fetele cuminți fac ce le spun tăticii lor – uneori!

Își turnă o oranjadă, iar lui îi oferă un

whisky cu sifon.

— Caraghioaso! clătină din cap Roger Barrington.

— Eu fac *întotdeauna* ce-mi spune tăticul meu! replică sfioasă Carla.

Roger râse.

— Ei, și cum ți-a plăcut în weekend? Haita obișnuită, cred - nu?

Dar știa că de fapt nu-i prea plăcuse. Preferă să schimbe subiectul:

— Vii să luăm masa împreună? Sau iar trebuie să alergi la conferințele tale nesuferite?

— Mă gândeam să mâncăm împreună - dacă nu cumva ai altceva mai bun de făcut, și vrei să mă onorezi cu prezența ta, îi răspunse tatăl ei.

— Nimic nu e mai plăcut decât să ies în oraș cu prietenul meu favorit. Mă aștepți până mă fac și mai frumoasă?

— Nu mai mult de cinci minute. Mi-e foame.

— În regulă.

Și, făcându-i cu mâna, dispăru în camera alăturată.

În timp ce-și lua paharul, Roger Barrington își stăpâni un oftat. Semăna atât de mult cu mama ei – acea fată canadiană frumoasă, veselă și plină de viață cu care se însurase. Uneori, se întreba dacă nu cumva dăduse greș în cea mai importantă misiune din viața lui. Creșterea unei fiice nu era la fel de simplă ca fabricarea unei mașini sau a unui avion bun. Asupra mașinărilor aveai întotdeauna un anumit control – pe când, asupra unei vieți omenești... Mai ales când posesoarea acelei vieți avea o fire hotărâtă și o voință atât de puternică!

* * *

În timp ce-și luau prânzul în restaurantul aglomerat, Carla și Roger Barrington găsiră destule subiecte de conversație. Tocmai ajunseseră la jumătatea mesei, când un grup de patru persoane, carese ridicaseră de la o masă aflată mai încolo, pornind spre ieșire, trecură pe lângă masa lor. Ridicând întâmplător privirea chiar în acel moment, Carla o văzu pe femeia care venea în urma celorlalți. Era frumoasă și incredibil de zveltă, cu buze de un roșu viu și ochi întunecoși. Râdea și vorbea cu însoțitorul ei, un bărbat în uniformă de aviator. Fața ei fardată impecabil, sub borul pălăriei mici, înclinate, nu era cu adevărat frumoasă, ca armonie a trăsăturilor, cu excepția acelor ochi mari, de un căprui

intens care contrasta surprinzător cu culoarea aurie a părului. Din vârful pălăriei și până la tocurile pantofilor, tot ce purta era perfect și atât de caracteristic pentru personalitatea ei, încât până și buchetelul de flori prins pe jachetă se vedea clar că fusese conceput anume pentru ea.

Întoarse capul și, când privirile li se întâlneau, Carla simți un junghi de deznădejde. În clipa următoare, cealaltă femeie se opri lângă ea.

— Draga mea! Ce surpriză fermecătoare! Voiam să sun și să vă invit pe amândoi să bem ceva, diseară - îi adun pe toți prietenii mei adevărați ca să-mi ureze bun-venit acasă.

Îi întinse mâna lui Roger Barrington:

— Eroule! Am auzit că ai făcut mai mult ca oricine ca să câștigăm războiul!

— E o ușoară exagerare, doamnă Frayne, răspunse Roger, strângându-i mâna cu o politețe nu tocmai cordială.

Ochii întunecoși ai Soniei Frayne se întoarseră din nou spre Carla.

— Știai că mă întorc? întrebă ea. Sau nu l-ai văzut pe Basil în ultima vreme?

— L-am văzut săptămâna trecută, răspunse Carla, dar... era la o petrecere, și nu cred că mi-a spus.

— Ei, poate că nu ți-o fi spus...

Zâmbetul cu care rosti aceste cuvinte era o idee cam prea dulce, și contrazis de duritatea din ochii ei.

— Cred că are atâtea pe cap în ultima vreme, încât abia dacă-și mai amintește de soția lui. Zborul de la New York a fost extraordinar de interesant - să veniți diseară, ca să auziți. Acum trebuie să fug.

Și se îndepărtă, cu o grație studiată

și felină – ca o făptură suplă și fermecătoare, cu gheare care puteau să sfâșie în bucăți.

Privind în urma ei, Carla își spuse: „Știe. Iar dacă ar fi ceva adevărat ce-ar putea să afle, aș păți-o. Ce *proastă* am putut să fiu!”

Dintr-odată, îi veni să se agațe de brațul tatălui ei, ca un copil speriat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Roger. Nu te simți bine?

Sper deznădejdea ei, Carla simți că roșea; dar reuși să-i susțină privirea, zâmbind.

— De ce să nu mă simt bine? N-am nimic. Nu fi absurd, iubitele.

Deși era convins că o văzuse pälind, Roger nu mai insistă. Își spuse doar că avea să-l sune pe Carlton și să programeze ferm o consultație.

— Ei, eu trebuie să plec, anunță el, ridicându-se. Am o conferință. Nu conta pe mine pentru petrecerea frumoasei Sonia. Nici nu știu ce-am făcut ca să merit cinstea de a mă număra printre prietenii ei.

Carla râse.

— N-o simpatizezi?

— Niciodată nu mi-au plăcut pisicile, iubito! Pe curând.

Privind după el, fiica lui se gândi ce judecător de caractere ager era.

Peste câteva minute, când ieși din restaurant, privirea îi era preocupată. Ar fi preferat să știe că Sonia Frayne urma să revină; avea dreptul să i se fi spus. Dar oare Basil știuse? Sau doamna Frayne nu făcea decât să caute să afle informații, în stilul ei subtil?

Capitolul 2

Când intră în salon, primul lucru pe care-l văzu Carla pe biroul din lemn de nuc fu registrul medical gros, legat în scoarțe roșii, pe care-l ceruse.

Bucuroasă că avea altceva la ce să se gândească, se duse cu el la un fotoliu și, așezându-se, și-l rezemă pe genunchi, apoi își aprinse o țigară, începând să-l răsfoiască.

— A... B... C... Carlton.

Buzele i se mișcau mut, formând literele și numele, în timp ce urmărea coloanele cu degetul.

— Carlton - Robert Ross, doctor în medicină...

Urma adresa de pe Harley Street și o lungă listă de titluri și funcții în spitale. Carla știa destul ca să înțeleagă

semnificația celor mai multe și să-și dea seama că Mary avusese dreptate să-l laude.

În timp ce privea pagina, revăzu în minte chipul doctorului – bărbia pătrată, buzele ferme, părul des, pieptănat scrupulos, de un castaniu atât de închis încât abia i se mai observau lucirile roșcate... și totuși, cumva, era sigură că în copilărie îl avusese foarte roșcovan...

O mișcare lângă ușă o smulse brusc din reverie. Sări în picioare, răsturnând registrul pe covor.

— Basil!

— Iubito!

Ar fi luat-o în brațe, dar Carla îl împiedică, cu un gest prevenitor.

— Nu... e aici camerista.

Arătă cu capul spre ușa dormitorului, apoi ridică repede registrul medical.

— Ei! înălță Basil din sprâncene. Ușa e închisă...

Și, nelăsându-i timp să găsească alt pretext de a-l evita, o cuprinse cu un braț - dar sărutul lui îi ajunse pe obraz, căci Carla se răsucise scurt, eliberându-se, ca să pună registrul pe birou.

— Ce este, Carla? întrebă Basil Frayne pe un ton lezat. S-a-ntâmpnat ceva?

— Nu... Da...

Carla știa că avea nevoie de curaj, și-și dorea cu disperare să fi avut mai mult timp ca să se pregătească. Privindu-l cum stătea acolo, în hainele lui croite impecabil, avea un sentiment straniu, aproape înspăimântător, de irealitate. Acela era omul care, până în urmă cu câteva ore, îi umpluse total viața, bărbatul pentru care petrecuse atâtea nopți nedormite - detestându-se când se gândea

că-i aparținea unei alte femei, chiar dacă
acea femeie se mulțumea să-l lase să-și
facă de cap

Iar acum se întreba ce-o apucase, ce
nebunie o făcuse să-și imagineze că
reacția ei față de pasiunea intensă a
dragostei lui putuse fi autentică.

— Ce este, scumpo? întrebă el din
nou. Nu cumva ești supărată pe mine?

— Nu, dar... Basil, te rog, stai jos. Mă
tem că e... că am ceva să-ți spun.

Fără a încerca s-o mai atingă, Basil
se așeză, privind-o cam nefericiti.

— Îmi pare îngrozitor de rău că n-am
reușit să ajung la Erringtoni în weekend.
Nici n-am visat că nu pot veni, până în
ultima clipă, dar...

— Înțeleg, desigur, îl întrerupse
Carla. A trebuit să te întâlnești cu soția ta.

Basil își mușcă buzele.

— Iubito, sincer, n-aveam idee că urma să se întoarcă! Am ajuns acasă gata să mă duc la țară, așa cum ne înțeleseserăm, și... am dat peste Sonia!

Sări iar în picioare, urmând-o spre șemineu, unde Carla își aprindea o țigară, cu bricheta pe care o luase de pe consolă.

— Nu ești cu adevărat supărată pe mine - dar nu-ți închipui că am știut că venea, sau că are vreo importanță?

Fără a-i lăsa timp să protesteze, o cuprinse din nou în brațe.

— Carla, nu fi neînțelegătoare. Abia am așteptat să...

Carla se retrase, evitându-i buzele, cu mâinile pe pieptul lui.

— Te rog, hai să nu pierdem vremea! insistă Basil. Nu te-am mai văzut de cinci zile, și... sunt flămând...

— Nu! Ți-am spus clar să mă lași în

pace!

Se smulse din brațele lui și, răsucindu-se repede, sună din clopoțelul de lângă șemineu.

— O să bem un ceai, și vom sta de vorbă.

Pe chipul atrăgător al lui Frayne se așternu o expresie posomorâtă.

— Desigur, era firesc să auzi despre sosirea ei înainte de a apuca eu să-ți spun.

— N-am auzit de la nimeni, răspunse calmă Carla. Am văzut-o azi - aici, în restaurant.

— La dracu'! De ce naiba nu poate să...

Se întrerupse, când în cameră intră un valet.

— Ceai, te rog, îi ceru Carla.

Apoi îl privi pe Frayne întrebător.

— Vrei și tu ceai, sau... ceva mai

tare?

— Un whisky cu sifon, dacă se poate.

Și, în timp ce omul ieșea, adăugă:

— Se pare că o să am nevoie.

Râse, dar în ochi i se citea o expresie rugătoare.

— Stai jos, Basil, insistă Carla. Fumează o țigară, te rog. Nu sunt supărată... pe tine.

Basil luă țigara oferită de ea, trăgându-i mâna spre el și atingându-i-o cu buzele.

— Sonia a fost... nepoliticoasă cu tine?

— Deloc. Mi-a cerut să trec pe la ea diseară, dar... nu cred c-am să vin.

Cam îmbufnat, Basil replică:

— Nu pot să înțeleg de ce a preferat să se întoarcă.

Pe Carla n-o interesau motivele

întoarceii neașteptate a doamnei Frayne.

— Oricum, am avut un weekend agitat, îi spuse ea. Aș fi preferat să nu mă duc, a fost atât de zgomotos...

Ajunse la bar, ca să-i toarne whisky-ul cu sifon pe care-l ceruse el.

Basil ridică din umeri

— Erringtonii sunt zgomotoși întotdeauna.

Luă paharul din mâna ei, și adăugă sifon din sticla de pe gheridonul alăturat.

Chiar atunci sosi ceaiul și, imediat ce valetul plecă, Frayne ridică paharul și se întoarce spre Carla, care tocmai își umplea ceașca.

— Vezi ce mă obligi să fac?

— Mai rămâne doar să descopăr că ești cu mașina, replică ea cu nepăsare.

Basil se întoarce la fotoliu, cu aceeași expresie lezat-bosumflată pe chip.

— Ei bine, să bem pentru marea ta generozitate și putere de înțelegere.

Bău jumătate din pahar, apoi îl puse pe masa de alături.

— Îmi recunosc vina. Când crezi că pot să fiu iertat și să stau lângă tine?

Carla îl privi cu gravitate.

— Basil, mă tem că tu trebuie să mă ierți. Nu...

Avea să-i fie îngrozitor de dificil; aproape că se bâlbâia.

— Acum că... soția ta s-a întors... nu-ți dai seama...

— Nu văd cu ce schimbă asta lucrurile, o întrerupse el. De ce le-ar schimba? Ți-am spus, toată lumea știe că Sonia și cu mine ne vedem fiecare de ale sale. Chiar dacă a bârfit cineva - și, oricâtă grijă am avut, gura lumii doar pământul o astupă - Sonia n-o să se

supere. Ne-am înțeles de mult să nu ne amestecăm unul în viața altuia. Spui că s-a purtat destul de prietenos?

— Da; în situația existentă, nu-ți dai seama cât de detestabil e pentru mine? Niciodată... nu mi-am permis să mă gândesc cum aveam să mă simt când o revedeam pe Sonia. Dar n-am știut cât de umilitor va fi să... să fiu în termeni amicali cu soția omului care de trei luni încearcă să-mi devină amant.

— Draga mea... ești foarte drastică.

— Așa și vreau să fiu, Basil. Trebuie să fiu așa...

Se ridică în picioare și se apropie iar de șemineu. De astă dată, Basil fu suficient de înțelept ca să n-o urmeze.

— Știam că urma să ajungem aici, îi reaminti el.

— Serios?

— Ascultă, o întrebă repede, nu cumva... ți-e frică?

Carla se întoarse spre el și-i aruncă una dintre acele priviri deconcertant de directe care aveau atât de des puterea de a-l face să se simtă stânjenit, amintindu-i în mod neplăcut de Roger Barrington.

— Ție nu ți-e? replică ea. Sonia s-a întors pe neașteptate. Dacă... dacă-i vine ideea să divorțeze de tine? Ar trebui să-ți dai demisia din Gardă, dacă izbucnește un scandal!

— Ei, și? Ne-am mai confruntat cu asta, nu? Carla... nu cumva vrei să mă părăsești? Știu ce părere ai în legătură cu tatăl tău, dar...

— Asta n-are nimic de-a face cu tatăl meu, Basil, nici cu soția ta. Eu sunt problema!

— Tu! repetă el. Ce vrei să spui?

Dintr-odată râse, luând-o de mâini.

— Scumpa mea! Doar nu ți-or fi venit iar vechile complexe de clasă medie?

Fără să să-i zâmbească în chip de răspuns, Carla clătină din cap.

— Nu, doar că... O, Doamne, îmi pare atât de rău, și... mi-e așa de rușine de mine. Dar nu mă pot preface și... e mai bine să știi...

— Despre ce e vorba, Carla? Întrebă el impresionat - și speriat dintr-odată, împotriva propriei voințe.

— Am constatat că totul a fost o greșeală. Nu te iubesc.

Apoi continuă grăbită, nelăsându-i timp să răspundă:

— Te rog să mă asculți. Eram gata să merg înainte - sau, cel puțin așa credeam. Dar nu-ți dai seama că, dacă te iubeam cu adevărat, aș fi rupt de mult toate

legăturile cu trecutul? Și totuși... credeam că era iubire adevărată; dar acum știu că n-avea cum să fie, altfel nu s-ar fi schimbat – și totul, doar într-o clipă. Săptămâna trecută, când ți-ai luat rămas-bun de la mine, credeam că te iubea. Acum... îmi pare rău că te rănesc, dar știu că nu e adevărat. Că nu te-am iubit niciodată.

Basil o privi nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui că-n tot timpul ăsta m-ai tras pe sfoară?

— Cred că... pe mine însămi m-am tras pe sfoară, răspunse ea nefericită.

— Nu-i adevărat!

O luă de umeri.

— Uită-te la mine! Nu poți să-mi spui că n-ai știut ce se întâmpla de când a plecat Sonia! Ești a mea – suntem făcuți unul pentru altul, și n-am să te las să mă părăsești, numai fiindcă te-ai speriat.

Și o strânse la piept, sărutând-o pe buze apăsate, hotărât să-i smulgă o reacție.

Carla se smulse din brațele lui.

— Nu sunt a ta, Basil - n-am fost niciodată. Slavă Domnului că n-am... că n-am mers mai departe, înainte să-mi dau seama.

Apoi, când Basil încercă s-o sărute din nou, îl respinse, dintr-odată furioasă, făcând eforturi să se stăpânească.

— Te rog, Basil! Nu înțelegi. Îmi pare rău, dar totul a fost o greșeală. Mă atrăgeai...

— Te atrăgeam! Ai uitat... totul?

Obrajii Carlei se înroșiră, dar ochii îi rămaseră reci și fermi.

— Mă bucur enorm, spuse ea, cu râsuflarea tăiată, că nu... că nu am mai multe să-mi amintesc.

— „Complexul respectabilității de

clasă medie”!

Basil era prea furios ca să-și mai ascundă sarcasmul din glas.

Carla înălță din sprâncene.

— Te-am prevenit că-l aveam.

— Dar de ce să te fi schimbat atât de brusc?

Se întrebă cum ar fi reacționat dacă-i spunea: „Am descoperit-o doar privind alt bărbat – un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată, și cu care n-am schimbat nici zece fraze. Un bărbat despre care cred că nu și-ar pierde vremea cu mine nici într-o sută de ani – dar, dacă nu-l pot avea, altul nu-l va putea înlocui niciodată, Basil”.

În schimb, răspunse:

— Îmi pare enorm de rău, dar... cred că am fost prea mult împreună, și...

— Nu mă poți refuza așa! exclamă el

furios. N-ai să mă alungi de lângă tine fără nicio amintire decât... decât că ai făcut o greșeală când ai crezut că mă iubai? Nu înțelegi că sunt *nebun* după tine?

Îngenunchease lângă ea, cuprinzând-o în brațe, cu chipul ascuns în rochia ei.

— Te rog, nu! îl imploră Carla. Ridică-te, Basil... nu face să-mi fie și mai greu...

Finalitatea din vocea ei era inconfundabilă, iar Basil se ridică – spre cinstea lui, cu destulă demnitate.

Vru să spună ceva, dar Carla repetă grăbită:

— Te rog, Basil! Ar fi... frumos din partea ta să nu mai vorbești despre asta. Poate că ai să-mi fii recunoscător într-o zi pentru că... am descoperit la timp.

Basil râse scurt.

— N-am dispoziție să fiu

recunoscător, Carla. Dar, dacă vorbești într-adevăr serios...

— Vorbesc foaerte serios.

Oricât părea de imposibil, Basil știu că spunea adevărul – dar era convins că putea să schimbe din nou acel adevăr. Spuse cu o violență stăpânită:

— Atunci, nu-mi mai rămâne decât să plec, și să le cer să mă trimită peste hotare cât mai curând posibil. Nu pot să te mai văd în continuare – ar fi peste puterile oricărei ființe omenești.

— Îmi pare extrem de rău, Basil, spuse ea din nou. Sper c-ai să mă ierți.

— Te voi iubi toată viața, răspunse Basil. Nu mă poți opri, draga mea – și poate că-ți vei aduce aminte, odată...

O văzu tresărind și, dacă ar fi avut mai puțină experiență, poate ar fi încercat să profite. Dar nu făcu decât s-o ia de

mână, ridicându-i-o pentru oclipă la buze.

Apoi îi surâse, cu zâmbetul acela seducător și cinic pe care Carla ajunsese să-l cunoască atât de bine.

— În fond, suntem oameni moderni și... știm că dragostea rareori durează o veșnicie. Asta e înmormântarea mea - dar... nu mă alunga complet. Dă-mi voie să te mai văd uneori...

— Of, Basil, ce rost are? N-o să-ți fie decât cu atât mai greu, dacă...

— Repet: este înmormântarea mea. Numai că... s-ar putea să plec în străinătate. Dacă mă duc, ai să mă lași să-mi iau rămas-bun de la tine?

Vorbea pe un ton rugător.

— Promite-mi. Măcar pentru... pentru ceea ce-ar fi putut să fie.

— Dar, Basil, sigur ne vom mai întâlni. Avem aceleași cunoștințe, e

imposibil să evităm complet...

— Știu, dar aș vrea să te văd singură, ca să... ca să-mi iau rămas-bun.

— Bine, dar sunt șanse să trimită regimentul imediat? îl întreabă ea.

— Nu prea știu. Se vorbea despre o funcție pentru mine, în Germania...

Carla făcu un gest nervos.

— O să vedem noi atunci.

Basil exită. Dar o cunoștea - știa că existau unele momente când degeaba ar fi încercat s-o contrazică. Ochii i se îngustară. Sosise timpul să fie el nervos - niciodată nu putea să se recunoască înfrânt.

— Nu pot decât să sper că peste câteva zile ai să-ți schimbi părerea, spuse, din nou îmbufnat. Cu siguranță, m-ai pedepsit pentru întoarcerea Soniei...

Carla deschise gura ca să-i spună că

Sonia nu avea niciun amestec, dar apoi o închise la loc. La ce bun, când nu-i putea spune adevăratul motiv?

Apoi, când se întoarse să-și ia pălăria, Frayne atinse cupiciorul registrul care căzuse pe jos la apariția lui.

Se aplecă să-l ridice.

— Doamne, Carla! La ce Dumnezeu îți folosește asta? întrebă el, contrariat.

— Vreau să găsesc adresa unui medic pe care mi l-a recomandat Mary, răspunse ea calmă.

— Nu cumva ești bolnavă?

— Nu, doar cam deprimată.

Basil se încruntă.

— Știu un medic din Harley Street, pentru care Sonia e gata să bage mâna-n foc - unul, Ross Carlton; au copilărit împreună, sau așa ceva, și l-a consultat anul trecut, când s-a operat. Eu eram

plecat și nu l-am văzut, dar cred că e destul de bun. Ai putea să încerci la el.

— N-am nicio problemă, insistă Carla. Îți...

Făcu un efort să zâmbască.

— Îți promit.

O clipă, Basil se mai uită la ea, înfruntându-și dorința de a o lua în brațe, silind-o să reacționeze. Dar, din nou, înțelepciunea și experiența îl temperară.

— Ei, atunci... la revedere, mai spuse el - și ieși, închizând ușa în urma lui.

* * *

Carla azvârli cartea din care încercase să citească și, ridicându-se, se duse la fereastră. În timp ce privea spre strada de jos, era conștientă de același sentiment de neliniște și rătăcire care,

oricât încercase să scape de el părea s-o fi luat în stăpânire din ziua când îl izgonise pe Basil Frayne din viața ei.

Nu mai putea continua să plutească așa, în derivă... Trebuia să facă ceva concret – și drastic!

Numai de și-ar fi putut continua munca de soră medicală – atunci n-ar fi făcut greșeala aceea disperată cu Basil...

Tresări când auzi telefonul sunând, și se duse să ridice receptorul:

— Alo?

— Carla, tu ești? Basil la telefon.

Nici nu era nevoie să se prezinte, îi cunoștea atât de bine glasul! Cu un junghi de dezgust pe care abia și-l stăpâni, răspunse:

— Ce mai faci?

— Bine, firește – m-ai știut tu vreodată pe mine să fac rău? replică el.

Sper că nu te superi că te-am sunat, dar... trebuia să-ți vorbesc.

— Sigur că nu mă supăr.

Nota nouă de umilință din glasul lui o dezarma.

Basil continuă:

— Am vrut să te las în pace, crede-mă, dar adevărul e că săptămâna viitoare plec - am obținut o slujbă, și probabil că vreo doi ani de-acum încolo n-am să mai pun piciorul în Anglia.

Carla se rușină de ușurarea pe care o simți la auzul acestor cuvinte. Un moment, nu avu încredere să vorbească. La celălalt capăt al firului, Frayne striga insistent:

— Carla?... Alo...? Alo!

— E-n regulă, sunt aici.

Putea vorbi din nou firesc.

— Unde te duci, Basil?

— În Germania...

— Cu regimentul?

— Nu... mă transfer. Ascultă, iubito, în weekendul ăsta voi sta cu Alma - e singura rudă le care țin - și știu că ți se va părea un tupeu colosar dar... nu vrei să vii și tu? Am să te-aduc înapoi cu mașina duminică seara - vor mai fi și alții acolo, așa că vei avea o companie adecvată.

— Dar, Basil, mi-e imposibil!

— De ce? Ți-ai aranjat altceva?

— Carla, reluă el pe un ton urgent, e ultima mea ocazie de a mai fi cu tine...

— Ești absurd! protestă ea. Doi ani nu-s o veșnicie, și nici Germania nu e la capătul lumii. Și-apoi, ce Dumnezeu o să creadă Alma?

— I-am spus că s-ar putea să vii. Doar douăzeci și patru de ore, Carla, atâta-ți cer - pentru ultima oară...

Carla ezită, conștientă de propria ei

slăbiciune. Și totuși... dacă Basil pleca atât de departe...

— Îți promit c-am să fiu cuminte, dacă de asta ți-e frică. Știu că s-a terminat totul între noi, m-am împăcat cu ideea. Vreau doar să... fim puțin împreună. Dar, firește, dacă ești sigură că nu poți...

— Foarte bine, cedă Carla. Am să vin.

— Ai să vii! Ce generoasă ești!

Recunoștința umilă din glasul lui o rănea, când își amintea cât de sigur pe sine fusese întotdeauna.

— Cred totuși că e o nebunie, spuse ea.

— Ascultă, draga mea, replică grăbit Basil, am să plec de-acasă pe la nouă - ne putem întâlni la „*La Lune D'Argent*”, pe la nouă și un sfert?

— În regulă. La nouă și un sfert, la „*La Lune D'Argent*”. Acum trebuie să te

las, Basil. La revedere...

— La revedere, și... îți mulțumesc din suflet.

În timp ce auzea delicul telefonului, Basil știa că nu era nevoie să-i ceară să nu uite, sau să nu se răzgândească. Știa că, atunci când promitea ceva, Carla se ținea întotdeauna de cuvânt.

* * *

În timp ce ei îi era imposibil să-l uite, Ross Carlton, în iureșul acelei săptămâni deosebit de ocupate, își amintea și el adesea de Carla Barrington.

Revedea în minte ochii ei de iacint și zâmbetul, și grația mișcărilor – aproape fără să fie conștient că se gândea la ea. Întrevederea aceea îl lăsase cu un sentiment de vinovăție. Poate că fusese

exagerat de aspru – și totuși, Carla o meritase.

Vieri, de duse la clinica St. Anne's, ca întotdeauna, iar după vizita prin saloane, intră în biroul supraveghetoarei să-și bea ceaiul.

Deși era una dintre cele mai energice persoane pe care le cunoscuse vreodată, Ross nu se simțea niciodată atât de relaxat și odihnit ca în timpul vizitelor în sanctuarul lui Mary Summers.

Privind-o cum turna ceaiul, în sarafanul bleumarin, cu șorț alb, care-i accentua silueta suplă, cu fața gravă și senină sub boneta apretată ce-i acoperea părul brunet, își spuse din nou ce femeie extraordinară era.

— Ia te uită! remarcă el. Țsta-i faimosul gem de zmeură? O, Mary, dar mă răsfeți!

Mary râse.

— Sper că anul ăsta va fi destul de rodnic ca să mai fac. E totul în regulă cu tine?

— Perfect, răspunse Ross, servindu-se cu puțin gem. Și tu? Te simți bine aici?

— Da. Îmi place la țară, iar munca e aceeași oriunde.

— Și, oricum, nimeni nu ne mai moare în brațe.

— Într-adevăr. Pacienții se simt bine, nu-i așa?

— Acceptabil. Totuși, cu tânăra Hungerford v-a fost destul de greu. Îmi pare bine că a scos-o la capăt, și regret că am pierdut ocazia.

— M-am temut că vor apărea complicații, când a operat-o domnul Fenton, răspunse Mary. Încă o oră, și...

Ross zâmbi.

— Fenton e un artist - dar e îngrozitor de suprasolicitat.

— Nu e singurul, replică Mary, privindu-l drept în ochi. Nici ție nu ți-ar strica să te mai menajezi. Apropo, am auzit că ai mulștruluit-o pe Carla.

— A, ți-a spus? Nu trebuia s-o trimiți la mine, Mary. Nu e specialitatea mea - și a ajuns cu douăzeci de minute întârziere.

— Dacă nu era Roger Barrington, azi n-am fi stat atât de bine, dragul meu, îi reaminti ea. Ce zici de clădirile alea mari și noi care se vor construi în curând pentru noi, la Londra?

— Exact. Dar, din câte-am auzit despre Roger Barrington, este ultimul om care să scuze nepunctualitatea - sau să se aștepte s-o tratez pe fiica lui altfel decât pe alții.

Mary oftă.

— Ce om! Am convins-o să vină la tine fiindcă mă temeam că avea ceva grav, iar tu nici măcar n-ai examinat-o.

— A spus că va reveni. Nu e vina mea că n-a mai apărut.

Ridică din umeri.

— Sunt ocupat, și știi că nu cultiv pacienții „selecti”.

Totuși, era surprins și avea oarecari remușcări. Își scoase tabachera.

— Îmi permiți?

— Desigur. Dar mai bine ia una din astea, îi oferi Mary un pachet de țigări.

În timp ce Ross îi aprindea țigara, apoi și pe a lui, continuă:

— Totuși, cred că ți-ai făcut o impresie greșită despre Carla. Știai că a urmat cursurile de surori medicale și a făcut practică la St. Martin să

— O, Doamne! Cât le mai detest pe

toate tinerele astea care-și imaginează că meseria de soră medicală e o carieră drăguță și modernă, și le place să se grozăvească în uniformă! exclamă el iritat.

— N-a fost cazul Carlei – dar degeaba ți-aș spune povestea, în dispoziția în care ești acum.

Tonul lui Mary era resemnat. Uneori, Ross putea fi neclintit ca un zid de piatră.

— Dar, adăugă ea ferm, mă crezi sau nu, era o soră a dracului de bună și e o persoană mult mai agreabilă decât crezi tu.

Ross o privi încruntat, după care pe chipul sever îi apărură fermecătorul lui zâmbet.

— Loială întotdeauna prietenelor, nu-i așa, Mary? Dacă tânăra aceea mai apare, voi încerca să fiu politicoasă cu ea.

* * *

În seara aceea, Ross luă cina cu medicul rezident, la cantina personalului, iar când porni înapoi spre oraș era destul de târziu.

Conducea destul de repede, și străbătuse câteva mile când în fața lui apăru ceva din întuneric, iar Ross frână tocmai la timp ca să evite o mașină răsturnată de-a curmezișul șoselei.

Coborî fulgerător, cu o lanternă puternică în mână. Era clar că mașina cealaltă ieșise de pe un drum lateral îngust, când se produsese accidentul.

Parbrizul era crăpat, dar din fericire avea geam securit. Capota era turtită, iar mașina zăcea pe o parte, cu portiera de sus deschisă. La câțiva metri distanță se zărea trupul căzut al unui bărbat.

Ross îngenunche repede. Văzu imediat că rănitul primise primul ajutor, acordat cu pricepere. În timp ce începea să-l examineze, auzi din întuneric vocea unei fete:

— Slavă Domnului! M-am dus să chem în ajutor, dar... n-am găsit pe nimeni, și mi-era teamă să-l las singur.

— E-n regulă, răspunse scurt Ross. Sunt medic. Țineți lanterna asta ca să văd mai bine, și să descopăr ce-a pățit.

Fata se lăsă imediat în genunchi și, când se uitară unul la altul, în lumina lanternei, exclamă involuntar:

— O, *dumneavoastră* erați...!

În același moment, își dădu seama că-i recunoscuse glasul de cum îl auzise vorbind.

— Da, domnișoară Barrington. Eu sunt. Țineți lanterna nemișcată, vă rog.

Dar Ross nu cunoscuse niciodată un șoc mai puternic. Ce naiba căuta Carla Barrington acolo – la ora aceea, și în asemenea împrejurări?

Iar Carla, în pragul panicii, privind chipul palid și nemișcat al lui Basil Frayne, se întreba deznădăduită: „De ce tocmai Ross Carlton...? De ce tocmai în noaptea asta?”

Capitolul 3

Fără să mai comenteze, Ross continuă grăbit examenul medical, conștient de prezența Carlei alături, îngenunchează pe iarba acostamentului, ținând în mâini nesigure lanterna – conștient, pentru prima dată în toată cariera lui, și de altceva decât sarcina imediată.

Apoi, spuse scurt:

— Stai aici, vin într-un minut.

Și se ridică.

— Mă tem că voi avea nevoie de lanternă.

Carla i-o dădu și rămase ghemuită, așteptând în întuneric, fără să audă altceva decât bătăile propriiei inimi.

Știa că ar fi trebuit să se gândească la Basil – dar, cumva, ceea ce descoperise cu cinci minute în urmă îi amorțea orice sentimente sau gânduri.

Nu știa decât că, într-un fel sau altul, trebuia să scape din situația aceea oribilă. Apoi Ross se întoarse și-i puse lanterna în mână, întrebând-o:

— Te pricepi cât de cât la asistența medicală, nu-i așa?

— Da. Când ați venit, tocmai voiam să văd ce puteam să mai fac, dar... îmi

pierdusem cunoștința, pentru câtva timp. Tocmai îmi revenisem când...

Ross își aminti ce-i spusese Mary și se întrerupse din lucru, întrebând tăios:

— Ești rănită?

— Nu. Dar mi-a fost destul de greu să-l scot...

— Dumnezeu! exclamă el. Nu cumva *dumneata* l-ai scos din mașină?

— Căzuse peste portieră, îi explică ea. Eu am ieșit prin spate și... dar am să vă spun pe urmă. Spuneți-mi doar atât: o să... o să moară?

— Improbabil, răspunse el scurt, și o auzi murmurând în șoaptă:

— Slavă Domnului...!

Dintr-odată, simți un val de antipatie furioasă la adresa bărbatului culcat între ei. Mult timp avea să țină minte acel sentiment - nemulțumirea înverșunată că

tocmai el era cel care sosise la timp ca să salveze viața lui Basil Frayne.

Apoi, acel inexplicabil val de dușmănie feroce dispăru. Era din nou medic.

— Are vreo două coaste rupte, și brațul, cum știi, plus o comoție; a pierdut sânge, nu prea mult – decât dacă nu cumva, desigur, are hemoragie internă. Principalul e să-l ducem la spital cât mai curând posibil. Apropo, cine e?

Carla își umezi buzele.

— Maiorul Basil Frayne.

— Frayne! repetă Ross, ridicând brusc privirea. Soțul Soniei Frayne?

— Da...

Deodată, Carla se simți cuprinsă de panică – de parcă în jurul ieri s-ar fi strâns o plasă.

— Dumnezeule mare, nu l-am

recunoscut! exclamă Ross. Noroc că suntem aproape de Melchester. Chiar de-acolo vin. Crezi că mă poți ajuta să-l urcăm în mașina mea?

Carla se ridică în picioare.

— Domnule doctor Carlton, nu pot veni la spital. Nu... nimeni nu trebuie să știe că am fost în mașina asta.

Continuă să vorbească, știind că ochii aceia pătrunzători n-o puteau vedea clar.

— Ar trebui... să fiu în altă parte... cu altcineva. Maiorul Frayne este foarte cunoscut... dacă se află la ziare de povestea asta...

Vocea îi deveni mai puternică:

— Nu trebuie să se afle! Spre binele tatălui meu, *nu trebuie!*

— Înțeleg, răspunse el, pe un ton complet lipsit de expresie. Ei bine, atunci să-l urcăm în mașină, și am să-l duc eu.

Dar dumneata ce vei face? Până la cea mai apropiată gară sunt cel puțin trei mile, iar pe întunericul ăsta n-ai cum să te orientezi.

Carla ezită.

— E o casă... cam la două sute de iarzi mai încolo, pe drum. E a surorii lui vitrege. Credeam că era acolo, și m-am dus după ajutor, dar... nu e nimeni.

Desigur, Ross credea că mințea.

— Poate reușesc să mă întorc... să telefonez după o mașină, sau ceva...

— Nu mi se pare deloc rezonabil, în situația pe care mi-ai decris-o, replică el. Du-te acolo și așteaptă. Am să vin eu să te iau, mai târziu. E singura casă din apropiere?

— Da. Se numește „*Lane's End*”.

— Foarte bine. Așteaptă-mă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să-

l urc în mașină mai repede.

Carla n-avea să țină minte prea clar cum îl ajutase să-l ducă pe rănit. După ce mașina dispăru, rămase câteva momente în întuneric, apoi porni cu pas împleticit prin beznă, folosind mica lanternă pe care o avusese în geantă.

Începea s-o ia cu ameteți când intră pe poartă și se apropie de casă. Mai fusese o dată acolo; neprimind niciun răspuns, încercae ușa și, găsind-o descuiată, intrase în casa complet pustie.

Abia acum, când intră pentru a doua oară și găsi aprinsă lumina pe care uitase s-o stingă, înțelese ce însemnau lemnele gata pregătite să fie aprinse și masa pusă pentru două persoane.

Cine n-ar fi putut să observe că totul fusese pregătit cu grijă, dinainte?

Văzu pe masă o hârtie pe care erau

scrise câteva rânduri. O luă și citi scrisul agramat și desenat migălos, de persoană neinstruită:

Dragă D-le.

Lăsați toate cât putui de bine. Vam zis la telefon că D-ra Stafford n Scoția până săptămâna ceialantă. O să viu mâine de dimineață și sper că d-voastră și doamna pretena d-voastră veți fi mulțumiți de toate.

Cu respect a d-voastră.

Mary Dove

Mary Dove! Carla făcu ochii mari. Femeia care avea grijă de Alma întotdeauna când era acolo – venind cu bicicleta, fie ploaie fie soare, de la casa ei aflată la două sau trei mile distanță.

Prin urmare, fusese păcălită ca să

vină acolo? Basil voise să rămână singur cu ea...

Nu putu gândi mai departe; o cuprinsese o mânie arzătoare. Ce proastă fusese! Nici nu era de mirare că Basil fusese atât de tăcut pe drum.

Nu-și mai amintea cum se întâmplase accidentul. Tot ce știa era că el cotise prea brusc la intersecție, și pierduse controlul volanului. Carla simțise mașina răsturnându-se, apoi nu mai știa nimic. Se trezise căzută în șanț; pământul era moale și căptușit cu frunze din toamna trecută, așa că nu se lovise aproape deloc.

Apoi, dintr-odată, mintea îi deveni dureros de limpede.

Ross Carlton! Soarta îl adusese înapoi în viața ei, în împrejurări care îl făceau s-o vadă ca pe fata care fugea într-un weekend ilicit cu un bărbat a cărui

soția era propria lui prietenă din copilărie.

Își reaminti cuvintele lui Basil:

„El și Sonia au copilărit în același sat...”

„Cum o să-i influențeze asta atitudinea față de mine?” se întrebă Carla, cu mintea amorțită. „Și dacă lui Basil i se întâmplă ceva, ce-o să-i spună Soniei? Ce-o să considere că trebuie să-i spună și ce nu?”

* * *

Bună treabă, își spuse Ross Carlton, în timp ce se întorcea de la spital, pe șoseaua întunecată. Știa ce avusese în minte, în timpul acelei prime întâlniri cu Carla. O conversație oarecare, auzită involuntar la petrecerea soției unui membru important din comitetul

spitalului.

Auzise o femeie spunându-i interlocutoarei sale:

— Carla Barrington se învârtești cam mult printre bărbații căsătoriți, nu-i așa? Am văzut-o cu frumușelul nostru prieten luând ocină foarte intimă, în localul cel nou de pe Burton Street, aseară. Mă întreb ce zice tăticul Barrington de chestia asta.

Ross rămăsese cu acel gust neplăcut în gură pe care-l lasă bârfele. Cum mai detesta genul de oameni care se simțeau cel mai bine în timp ce distrugeau reputația „prietenilor”!

Acum știa despre ce „bărbați căsătoriți” era vorba, și cine era „frumușelul prieten”. Basil Frayne! Faptul că era soțul Soniei nu ameliora situația, dar nici n-o înrăutățea; Ross nu-și făcea

iluzii în legătură cu Sonia. Ceea ce-l înfuria era că o fată cum era Carla se ieftinea complăcându-se într-o *affaire* cu un bărbat căsătorit. Iar acum se întreba de ce naiba se deranja s-o ajute să iasă din încurcătura în care singură de băgase.

Poate fiindcă-i era dator tatălui ei – n-ar fi putut ocupa niciodată aripa nouă a spitalului din Melchester, fără influența lui Roger Barrington. Cu banii lui fusese construită, și tot banii lui Barrington contribuiseră enorm la refacerea sediului bombardat din Londra – iar acestea erau doar două dintre numeroasele datorii ale breslei medicale față de el.

Așa că, măcar pentru tatăl ei, trebuia să facă tot ce putea. Era o scuză la fel de valabilă ca oricare alta...

Când ajunse la poarta casei, își spuse cinic că era un loc ideal pentru doi oameni

care voiau să petreacă un weekend netulburați. Gura i se strânse cu înverșunare, în timp ce mergea spre ușa din față.

Nu-i răspunse nimeni, și constată că ușa era descuiată. Când intră în living, văzu că focul se stinsese, și începea să se lase frigul. Carla dormea adânc, ghemuită într-un fotoliu. Ross se apropie, privind-o, și deodată, furia și disprețul i se risipiră. Cât de tânără și vulnerabilă arăta! A se înfuria sau dezgusta din cauza ei părea să fie la fel de nedrept ca și cum ar fi acuzat un copil că făcea un lucru despre care nu știa că era rău. Într-un moment de clarziviune, Ross înțelese că, indiferent ce făcuse, avea conștiința curată.

Apoi, tocmai când se pregătea să se întoarcă, îi zări un semn lângă tâmplă – o zgârietură destul de adâncă pentru a fi

năclăit cu sânge părul de deasupra. Și, când se aplecă s-o examineze, genele dese coborâte pe obrazii ei se ridicară dintr-odată, și ochii aceia albaștri ca iacintul priviră într-ai lui.

Un moment, nu făcură decât să se uite unul la altul; și, pe acea șosea a vieții care duce spre ziua de mâine, încă o piatră de hotar rămase în urmă...

* * *

— O...!

Carla se ridică în capul oaselor. O mână, apăsând-o ferm pe umăr, o rezemă la loc în fotoliu.

— Iartă-mă că te-am speriat, spuse formal Ross. Mă uitam la zgârietura asta de pe frunte.

— Am o zgârietură?

Conștientă pentru prima dată că o dureau capul, Carla își duse o mână la tâmplă și tresări.

— Acolo e, răspunse Ross. Și trebuie să mă ocu de ea imediat. Unde găsesc puțină apă caldă, în casa asta?

Carla îi arată ibricul electric de pe masă, iar Ross se uită să vadă dacă era plin și îl puse în priză.

— Nu știam că ești rănită, îi spuse el.

— Nici eu. În orice caz, e doar o zgârietură.

Ezită.

— Vă rog... puteți să-mi spuneți ce e cu Basil? Este... e foarte grav?

— Destul de grav.

Vorbea pe un ton aspru; nu avea intenția să se poarte cu menajamente.

— Până mâine, nu putem ști dacă mai are nevoie de încă o operație.

— Aha...!

Îl privea lung, cu buzele albite.

— Atunci, e mai rău decât ați crezut la început?

— N-am avut posibilitatea să-l examinez complet până când am ajuns la spital.

— Și credeți că s-ar putea să...?

— Încă mai sunt de părere că are șanse mari să scape cu bine. Dar nu sunt decât medic, nu profet. Apropo, le-am spus să-i telefoneze soției lui. Părea firesc.

— Desigur.

Carla își mușcă buzele, înfruntându-și tendința de a izbucni în plâns. Cu câteva clipe mai devreme, Ross păruse altfel... mai blând... Iar Carla nu mai avusese niciodată în viața ei mai multă nevoie de blândețe.

Ross se ridică.

— Mă duc să caut ceva ca să-ți curăț rana. Nu pot să ți-o las așa.

Și ieși. Carla auzi ușa din față închizându-se, și rămase din nou singură. Se rezemă de spătar, cu mâinile peste ochi. Chiar dacă Ross Carlton o ajuta, cât de mult avea să poată afla Sonia?

Ross, care se dusesese să-și ia trusa medicală din mașină, reveni imediat. Îi dezinfectă zgârietura, care se vădi a nu fi deloc serioasă. În acel timp, Carla se gândea: „Ce-ar spune dacă ar ști ce simt de fapt? Cât de plăcut ar fi să-mi rezem capul de el și să plâng... iar el să mă mângâie...!” Fără să se poată stăpâni, râse scurt, amar.

— Ce este? se interesă Ross.

— Nimic. Cred că mi-am amintit de o mare prostie, atâta tot.

Ross o privi.

— De obicei, oamenii sunt proști, nu faptele lor.

— Ce vorbe înțelepte, domnule doctor!

Carla încerca să-și regăsească stilul netulburat dinainte. În fond, ce drept avea Ross s-o trateze ca pe un copil neascultător? Cu ce-l interesa pe el ce făcea? apoi își aminti că, dacă nu l-ar fi interesant, ar fi fost într-o mare încurcătură, așa că adăugă cu oarecare reținere:

— Sunteți foarte amabil că mă ajutați, dar mă întreb cum voi explica asta?

Și ridică o mână la pansamentul pe care-l avea pe frunte.

— Taxiurile se mai ciocnesc și ele, nu? replică Ross calm. Iar acum, să strângem și să plecăm. E mai bine să nu

descopere nimeni că locul ăsta a fost folosit ca post de prim ajutor.

Carla începu să-l ajute, simțind că o antipatiza și mai mult pentru că trebuia să recurgă la toate acele subterfugii.

— Mâine ai să-ți poți pieptăna părul pe deasupra, îi spuse el. Nici n-o să se observe. Iar acum, unde să te duc?

— La Londra. Voiam să-mi petrec weekendul cu niște prieteni, în Sussex, dar... mi-am schimbat planurile. I-am dat cameristei mele personale două-trei zile libere, ca să se ducă la fratele ei, iar tatăl meu e plecat în nord. Cred că... dacă reușesc să ajung înapoi la hotel, ar fi... Cel mai bine? încheie ea, pe un ton involuntar întrebător.

— E cam singura soluție, replică Ross. Totuși, ar fi cazul să pornim. Te simți destul de bine?

— Mă simt perfect.

Ross știa că numai perfect nu se simțea, și fu nevoit să admită că avea curaj, în orice caz. Trecuse printr-un calvar îngrozitor, iar nouă femei din zece ar fi căzut pradă istericalelor – mai ales dacă ținuse la băiatul acela, dracu' să-l ia!

Acest ultim gând îi venise pe neașteptate – și îl surprinse.

* * *

Un timp, merseă în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Apoi, Carla strânse pumnii și îndrăzni:

— Domnule doctor Carlton?

— Da?

— Aș dori... Vreți să mă ascultați, vă rog? Când i-am promis maiorului Frayne că vin cu el aici în weekendul ăsta, am

făcut-o pentru că tocmai se pregătea să plece în... Germania. Înțelesesem că sora lui, domnișoara Stafford, era acasă. Nu venisem să-mi petrec weekendul cu el - în sensul la care vă gândiți. Desigur, nu vă pot împiedica... nici nu văd cum ar putea cineva să creadă altceva. Dar vă spun adevărul, indiferent dacă vreți să mă credeți sau nu.

— Draga mea domnișoară Barrington, cu ce mă privește pe mine ce găsești dumneata de cuviință să faci? replică Ross.

— Vreți să spuneți că nu mă credeți?

În vocea ei nu se simțea ostilitate, numai o notă de nefericire obosită.

— Oricât ar părea de ciudat, te cred - deși nu văd ce legătură aş avea eu cu toate astea.

Spre descumpănirea lui, Carla

izbucni în plâns.

Ross bănuia că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Până în acel moment, suportase foarte bine, iar intuiția și experiența îl determinară s-o lase să plângă în liniște. Dar nu îndrăznea un lucru – și anume, s-o consoleze. Căci își dăduse seama dintr-odată că, dacă nu conducea mașina mai departe, avea s-o ia în brațe și... Nu, în niciun caz nu-și putea permite să se îndrăgostească, tocmai atunci!

Nicio clipă nu-i trecu prin minte că lua înțeleapta hotărâre după consumarea faptului...!

* * *

După ce plânse pe săturate și se mai liniști, Carla își prezentă scurt scuzele:

— Iertați-mă. Cred că sunt puțin cam... zguduită.

— Am să-ți trimit o rețetă de sedativ, îi răspunse Ross. Îl vor putea prepara în laboratorul farmaceutic al hotelului. Măine, odihnește-te cât poți de mult, și... am să te-anunț cum mai merg lucrurile.

Între timp, ajunseseră la Londra și, în timp ce mașina își croia drum pe străzi, Carla își dorea cu disperare ca drumul să nu se sfârșească atât de repede. Îi era tot mai frică să fie singură, iar prezența bărbatului de lângă ea o încuraja închip straniu. Oricât de mult o dezaproba, păra să emane o putere calmă și tăcută, punând o barieră între ea și ceea ce putea să-i aducă ziua de mâine. Cu toate acestea, când ajunseră în apropierea hotelului, fu nevoită să-i spună:

— Vreți să opriți la colț? Mai departe

pot merge și singură. Și... nu cred că ar fi bine să-mi dați rețeta, ca să nu se afle că am fost cu dumneavoastră.

Nu-l văzu când se încruntă, dar își dădu seama după tonul pe care-i răspunse:

— Foarte bine.

În timp ce încetinea, o mai întrebă:

— Ai vreun sedativ?

— Niște aspirină.

— Altceva?

Carla îi spuse ce medicamente mai avea, iar Ross dădu din cap aprobator.

— Merge. Să iei două - iar dacă nu reușești să adormi, mai ia încă două. Și... poate-ar fi bine să te examinez și mâine, căci înțeleg că n-ai să-l consulți pe medicul tău personal. În orice caz, va trebui să afli ce se mai întâmplă.

— Vă mulțumesc, răspunse Carla. Mi-

ar... face plăcere, dacă puteți veni.

— Nu pot promite nicio oră anume. Cred că voi ajunge mai târziu. Între timp, stai în pat până la amiază, și în general menajează-te.

Opri mașina la bordură și coborî.

— Mai ai de mers doar câțiva pași, de la colț...

Fără să-i întindă mâna, Carla spuse:

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule doctor Carla. Vă sunt... foarte recunoscătoare. Consider că trebuie să-mi prezint scuzele pentru că v-am... implicat în povestea asta, dar...

Își mușcă buza de jos.

— Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor.

Ross știa că vorbea formal, dar ce altceva ar fi putut spune. Apoi, spre surprinerea ei, îi întinse mâna.

— Nu-ți face griji. Totul o să fie în regulă.

— Vă mulțumesc. Noapte bună.

Când se întoarse să plece, încă îi mai simțea strânsoarea mâinii, scurtă și fermă.

* * *

După ce-și gară mașina în fostul grajd unde și-o ținea, Ross Carlton reveni pe jos până la casa din Harley Street, unde avea cabinetul de consultație și apartamentul.

Înainte de a se culca, dădu telefon la secția de poliție din Melchester ca să anunțe accidentul. Se scuză pentru întârziere, spunând că înainte avusese de rezolvat un caz grav, dar inspectorul de la acea secție îi fusese pacient cu doi ani în urmă și i se considera îndatorat pe viață.

— Ce ghinion, domnule doctor! Cred că ați fost foarte ocupat.

— A, am avut destule bătăi de cap, Wilson, îi răspunse Ross.

— Ei, lăsați totul în seama mea, domnule. Cum ziceați că se numește? Frayne...? Maior, Basil... iar soția lui se găsește la...?

Inspectorul notă toate detaliile, apoi îi ură amabil noapte bună și închise.

Ross se duse la culcare, dar dormi prost. Dimineăta, înainte să-i sune deșteptătorul, auzi telefonul de pe noptieră, iar o voce de femeie întrebă:

— Pot vorbi cu doctorul Carlton?

— La telefon.

„Fir-aș al naibii!” își spuse el, recunoscând vocea.

— A, Ross! exclamă Sonia. Iartă-mă că te deranjez acasă, dar voiam să te prind

înainte de a pleca la lucru. Sonia la telefon.

— Știu, răspunse el. Mă așteptam să mă suni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu Basil?

— Ți-au telefonat de la spital?

— Da, aseară. Întâmplător, sunt plecată din oraș - acum vorbesc de la țară, și abia în dimineața asta m-au găsit. Acum sunt și cu poliția pe cap.

Părea mai mult iritată decât neliniștită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu pot să-ți spun prea multe, decât că soțul tău s-a accidentat destul de grav. L-am cules de pe drum.

— Eu sunt la vreo treizeci de mile de Melchester, dar pornesc chiar acum într-acolo. Ar fi bine să mă pregătești pentru

ce-am să gădesc.

— Ai să găsești un om foarte grav rănit, fără discuție. Probabil că nici măcar nu te vor lăsa să-l vezi - mă tem că s-ar putea să trebuiască să-l opereze.

— Ce Dumnezeu făcea prin pustietățile alea? întrebă Sonia, exasperată.

— Nu știai unde voia să-și petreacă weekendul?

— Doamne Sfinte! Când l-am întrebat eu pe Basil vreodată unde se gândește să-și petreacă un weekend - sau cu cine?

Cuvintele și tonul ei îl călcau pe nervi, așa că-i răspunse doar atât:

— E pe mâini bune.

— Sigur? Asta și voiam să știu - nu-s chiar atât de lipsită de inimă pe cât par, dragul meu! E adevărat că-i la Melchester Cottage Hospital?

— Da, era spitalul cel mai apropiat. E un spital excelent, nu-ți face griji.

— Dar, Ross, protestă ea, de ce Dumnezeu nu l-ai internat la clinică?

— Nu m-am gândit.

— Bine, și nu poate fi mutat? Ascultă, n-am putea să ne întâlnim acolo? Nu pot să sufăr spitalele - mă apucă nevricalele numai când le văd! Și-n plus, vreau să te ocupi tu de el.

— Nu cred că va fi foarte ușor... începuse Ross.

— Ce, nu pot să-l am pe medicul pe care-l vreau pentru soțul meu?

I-ar fi putut răspunde: „Depinde de medic!” N-avea niciun chef să preia cazul.

— E pe mâini excelente, o asigură el din npu.

— Probabil. Dar eu te vreau pe *tine*. Sigur, dacă nu poți, am să-l chem pe Sir

Vane Armstrong să vină cu mine.

„Of, fir-ar ea a dracului să fie de muiere!” își spuse Ross, dându-și seama că dacă se iveau alte dificultăți – fără legătură cu starea pacientului – ar fi fost mai bine să fi prezent. Însă nici chiar acum nu vru să recunoască în sinea lui că era îngrijorat pentru Carla și se temea de tot ceea ce i-ar fi putut face Sonia Frayne.

— Foarte bine, acceptă el. Poți fi acolo la unsprezece? N-o să am prea mult timp.

— Am să fiu acolo, îi promise Sonia.

— Bine. Atunci, la unsprezece, la Melchester Hospital.

Și puse receptrul în furcă, înălțând din sprâncene. Auzise despre căsnicia soților Frayne – și, într-adevăr, părea foarte detașată! Poate că de-asta tindeau unii să uite că Basil cel chipeș nu era

complet liber.

„Dumnezeule, ce adunătură!” își spusese Ross. „Mă întreb cine naiba a atras-o într-o asemenea companie?”

Nedumerirea lui nu se referea la Sonia.

* * *

Ajunse cu oarecare întârziere la Melchester Cottage Hospital. Telefonase deja și aflate că maiorul Frayne încă mai era inconștient, dar radiografia nu depistase nicio presiune asupra creierului.

Ross se duse direct la paciet și se consultă un timp cu medicii și surorile, după care intră în camera unde aștepta Sonia. La vederea lui, femeia se ridică în picioare. Era aranjată impecabil ca de obicei, într-un elegant taior negru, cu

cercei de chihlimbar la urechi, iar pe cap avea o pălărie neagră care-i scotea în evidență strălucirea aurie a părului.

— Ross! exclamă ea, întinzându-i ambele mâini. Ce *frumos* din partea ta! Am explicat că vreau să-l mut, iar doctorul de-aici e absolut fermecător. A spus că a fost coleg de facultate cu tine și e de acord că tu ești cel mai indicat ca să te ocupi de cazul ăsta. Totuși, nu crede că Basil riscă să moară.

Ross nici nu știa dacă s-o admira sau nu pentru că nu simula o durere pe care era clar că n-o simțea.

— Înțeleg, răspunse el.

— Poți să stai jos un moment?

Se resemnă să se conformeze, spunându-i totuși:

— Mă tem că am foarte puțin timp. Soțul tău nu e în niciun pericol, dar o să

cam dureze.

— Trebuie să știu unele detalii, insistă Sonia. Mare noroc avem că tu l-ai găsit pe Basil. Spune-mi ce s-a întâmplat – poliția pare să creadă că era singur.

— Absolut singur, răspunse Ross, privind-o drept în ochi. Mașina era destul de avariata. L-am scos pe portieră...

Uluitor, cât de ușor îi era să mintă, o dată ce începea!

Sonia făcu un gest exasperat.

— E cel mai nechibzuit șofer! Aseară... cinase. Fuseserăm la petrecerea de rămas-bun a unui prieten care pleacă în India.

Ross întrebă repede:

— Soțul tău urma să plece și el din țară?

— Basil? Dumnezeu, nu! De unde ți-a venit ideea asta?

— De nicăieri... mă întrebam doar.

Îi venea să se ia la palme.

— Ei, acum n-o să mai lucreze câteva săptămâni bune... poate chiar luni.

Sonia se ridică și se duse la fereastră, privind afară. Era una dintre acele persoane care nu pot suferi bolile; n-avea timp pentru dureri sau suferințe. Și mai detesta și tot ceea ce-i tulbura viața, iar pe moment era mai furioasă decât oricând pe Basil. Să conducă mașina, când luase alcool la bord! Tipic pentru el! își spunea.

Totuși, pe moment avea de lămurit altă problemă.

Se așeză pe brațul unui fotoliu și-și scoase o tabacheră îngustă de aur.

— Cred că-n sanctuarele astea se poate fuma, nu? se interesă ea.

— Sunt sigur că suraveghetoarea nu

va avea nicio obiecție, răspunse Ross.

Sonia îi întinse tabachera:

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

În timp ce Ross îi aprindea țigara, îi privi printre genele ei aurii.

— N-ai niciun viciu?

Ross râse.

— Toate la timpul și la locul lor, Sonia.

Coborând privirea spre țigară, femeia răspunse:

— M-am întrebat adesea dacă ești conștient de asta.

Ross era conștient de mult mai multe lucruri decât bănuia ea, iar dacă Sonia i-ar fi putut citi gândurile în acel moment, ar fi avut un șoc.

— Mă tem că foarte curând va trebui să mă întorc în oraș, spuse el cam repezit.

Cum ți-am spus și la telefon, soțul tău e pe mâini excelente aici, și are toate șansele să-și revină fără nicio problemă.

Sonia dădu din cap. Apoi:

— *Tu l-ai găsit?*

— Da...

— Ross...

Păru să ezite.

— Mă întreb dacă nu cumva ai putea să mă ajuți... Înțelegi, când ai ajuns tu acolo știu că nu mai era nimeni, dar bănuiesc că Basil n-a plecat singur din Londra. Ba chiar, am toate motivele să cred că nu era singur. Și... cred că e firesc să fiu neliniștită.

Ridică din umeri, privindu-l cu un zâmbet în ochii ei îngustați.

— Mă întreb cine e femeia care era cu el. Ești... absolut sigur că n-ai văzut niciun semn că ar mai fi fost cineva acolo?

N-ai observat...?

Ross râse.

— Draga mea Sonia, nu-s înrudit nici măcar de departe cu Sherlock Holmes! Dar te asigur că, atunci când l-am găsit pe soțul tău, era absolut singur. Iar dacă a mai fost cineva în mașină în momentul accidentului, sunt sigur că la ora asta am fi avut doi pacienți internați în spital, nu unul. Iar acum... dacă pot să te duc cu mașina la Londra...

— Nu, mulțumesc. Deocamdată, am să rămân în zonă. O să ne mai vedem... la un moment dat, când ești liber, da? Cât de des vii la clinică?

— De trei ori pe săptămână - doar dacă nu cumva am vreun caz foarte urgent. Mai des mi-e aproape imposibil. Acum o conduce Strângeways - e foarte capabil. E imposibil ca lucrurile să mai

meargă la St. Anne's ca pe vremuri - încă mai e o criză cumplită de doctori...

— Știu. Mare noroc am cu tine, că te poți ocupa de Basil. Voi mai rămâne pe aici câteva zile. Și pe urmă, dacă ești de părere că merge spre bine, am să mă întorc în oraș. Sunt sigură că va fi foarte mulțumit dacă, în perioada convalescenței, mă va vedea o dată pe săptămână - sau chiar mai rar.

Râse ușor.

— Acum ies odată cu tine, Ross, aici nu mai am ce să fac.

Ieșiră împreună. Pe treptele spitalului, Sonia se opri să-i întindă lui Ross mâna.

— Deci, ne vom vedea curând. Am auzit că ai o pasiune pentru munca peste măsură - vezi, nu exagera prea mult.

— Mă tem că e o chestiune de

necesitate – din partea altora.

Ross îi strânse scurt mâna, se urcă la volan și, cu un ultim gest de rămas-bun, plecă.

Sonia rămase privind pe urmele lui, cu o luminiță parțial amuzată, parțial iritată în ochii ei verzi. Ar fi fost distractiv să-l însoțească și să-l facă s-o bage mai mult în seamă, dar... altă dată. Până atunci, avea motive să rămână în zonă; motive care nu includeau nici simțul datoriei conjugale, nici dorința de a fi în apropierea lui Basil. Voia să afle răspunsurile la vreo două întrebări, și spera ca rezultatele să fie fructuoase.

Capitolul 4

După-amiaza se prelungea incredibil, până când fu adus ceaiul, pe care Carla îl

primi încruntându-se dezgustată. De ce trebuia viața să constea într-o succesiune de mese, când nu suporta nici să le vadă în ochi? Se uită la ceasul de mână - era abia patru și jumătate. Numai dacă...

Întoarse brusc capul când auzi sunând telefonul.

— Doctorul Carlton o caută pe domnișoara Barrington, o anunță recepționarul.

Inima Carlei se opri în loc.

— Trimite-l sus, te rog.

Ce nătărăi! Doar le ordonase să-l primească imediat! Totuși, se bucura de răgaz. Punând repede receptorul în furcă, sări în picioare și se grăbi spre oglinda de pe perete - eternul refugiu feminin în asemenea momente.

„Parc-aș fi o elevă naivă, îndrăgostită pentru prima oară!” își spuse ea,

aranjându-și instinctiv părul. „De fapt, cred că tocmai asta e problema: *sunt* îndrăgostită pentru prima oară – și are un efect îngrozitor asupra stăpânirii de sine!

Se înapoie la scaun și, așezându-se grăbită, își luă cartea. Nu se așteptase cu adevărat ca Ross să mai vină pe la ea – dar totuși venise; prin urmare, sigur trebuia să prezinte un oarecare interes pentru el.

Își ținu respirația când auzi ușa de la intrarea în apartament deschizându-se, apoi liftierul anunță:

— Domnul doctor Carlton!

Carla întoarse capul și-l văzu venind spre ea. Purta o jachetă din piele, de șofer, și-și ținea pălăria și mănușile în mână.

— Dați-i-le băiatului, spuse ea. Ați venit tocmai la timp ca să beți o ceașcă de ceai.

— Mă tem că nu pot sta decât câteva

minute, răspunse Ross. În după-amiaza asta trebuie să plec din oraș, și mai am de rezolvat o grămadă de treburi.

— Dar mai întâi veți bea un ceai cu mine, pentru că nu suport să-l beau singură, îl informă ea, dintr-odată stăpână pe situație.

Fără o vorbă, Ross îi dădu jacheta, pălăria și mănușile liftierului, care le duse în antreu, închizând fără zgomot ușa în urma lui.

— După cum vedeți, vă așteptam, spuse Carla, arătând cele două cești de pe tavă. Vă rog să luați loc.

Ross se așeză în cealaltă parte a mesei și, în timp ce-o privea cum umplea ceștile, își dădu seama dintr-odată cât era de obosit, și că imaginea Carlei turnând ceaiul îi făcea o impresie foarte plăcută.

— Îți datorez scuze, spuse el. Trebuia

să te odihnești. Ai luat ceva?

— Două tablete, așa cum mi-ați spus!

— Și ai dormit?

— Destul de bine.

— Perfect.

— Veniți să vă luați ceaiul? îl invită Carla. Și să vă serviți și cu ceva de mâncare?

Ross se ridică imediat, luă două sandvișuri și se întoarse la locul lui, conștient în chip curios de parfumul fermecător care plutea în jurul feței.

— Apropo, spuse el, am o batistă a duminică... ar fi trebuit s-o trimit înapoi, dar sunt sigur că mai e în biroul meu.

— O amintire a primei noastre întâlniri! râse Carla. Ce impresie proastă v-am făcut!

— Nu-mi formează atât de repede impresii despre oameni, replică el calm.

Sprâncenele feței se înălțară.

— Sunteți prudent? Durează ceva până vă hotărâți - de unde și numele de „Ross”, nu-i așa?

— Sânge scoțian curat, moștenit din familia mamei.

„Are cel mai adorabil zâmbet din lume!” își spuse Carla.

— Și din partea tatălui?

— Englezesc!

Vorbise pe un ton atât de categoric, încât fata râse cu hohote.

Dar Ross ținea minte că nu venise acolo pentru a da raportul despre genealogia lui. Avea ale lucruri de spus și, cu cât le spunea și pleca mai repede, cu atât mai bine - poate că tocmai prudența lui tipic scoțiană îi șoptea un avertisment.

Puse farfuria pe masă, refuzând să mai ia și altceva de mâncare.

— În după-amiaza asta am fost la Melchester, începu el.

Carla, care tocmai își lua ceașca, își retrase mâna.

— Și... aveți vești? Cum... se simte?

De ce trebuia să se bâlbâie așa?

— Mai bine decât mă așteptasem. Și-a recăpătat cunoștința înainte ca eu să plec de la spital, și deși e încă foarte slăbit, pare să aibă o vitalitate extraordinară.

— Da... așa cred.

Era îngrozitor că nu se bucura că Basil avea să scape cu viață, dar nu era în stare să-și dorească altceva decât să nu-l fi întâlnit niciodată.

Ross îi văzu deznădejdea pe față, dar o interpretează greșit.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, în privința restabilirii lui, spuse **1**.

— Nu-mi fac nicio grijă!

Tonul categoric pe care-i răspunse îl făcu s-o privească rapid – iar Carla, spre propria-i nemulțumire, simți că roșea.

— Puțin îmi pasă ce se întâmplă cu el! adăugă ea cu înverșunare.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Ross se ridică.

— Ar fi bine să-ți mai examinez zgârietura.

Se apropie și rămase lângă ea, iar Carla se ridică la rândul ei.

— E-n regulă, serios... abia dacă mă mai doare. Dar, dacă insistați să mă doftoriciți mai bine veniți în camera mea, unde avem apă la îndemână.

— Doftoricitul e meseria mea, replică Ross. Ia-o înainte, te rog, da?

Trecură prin dormitorul luxos, decorat în tonuri crem, până în baia

alăturată, unde Carla se așeză pe un taburet, iar Ross îi scoase pansamentul și examinează rana.

— Cred că știi că, dacă lovitura asta era cu un deget mai la dreapta, acum n-ai mai fi aici, nu-i așa? îi spuse el. Se formează și o vânătăie mărișoară. Ai scăpat ca prin urchile acului, domnișoară Barrington.

Dintr-odată, Carla simți că o lua cu frig.

— E... e clar, murmură ea.

În timp ce răsucea robinetele cromate, Ross avu dintr-odată viziunea a ceea ce-ar fi putut găsi - epava zdrobită a unei frumuseți pierdute, ajunsă dincolo de protecția lui - și avu și el senzația că-l atinge o mână de gheață. Dobitocul de Frayne! mai mult decât dobitoc - un mitocan clasa-ntâi!

În chip curios, nu-l frapă faptul că aceste sentimente erau extrem de neprofesionale - dar știa că era foarte conștient de fata de lângă el; mult prea conștient. Redeveni pragmatic și operativ, întorcându-se și începând să-i panseze din nou rana.

— Mâineai să-ți poți scoate definitiv pansamentul, îi spuse el.

Carla dădu din cap, neavând încredere să vorbească.

Dintr-odată, ochii li se întâlniră și-și susținură un moment privirile - un moment straniu și tulburat, în care unul accepta cu desăvârșire, iar celălalt nega acel mesaj neexprimat în cuvinte.

— Acum e totul în regulă, continuă Ross, nu mai ai de ce să-ți faci griji.

Și ieși pe ușa băii, străbătând dormitorul cu pași repezi.

Carla îl iurmă grăbită, ajungând în salon tocmai când Ross trecea în antreu să-și ia haina.

— Trebuie neapărat să plecați, domnule doctor? întrebă ea.

— Am stat deja prea mult.

În cuvintele lui se simțeau mai multe înțelesuri decât i-ar fi convenit să recunoască.

— Dar încă nu ți-am spus ceea ce voiam să-ți spun în primul rând.

Reveni în salon.

— Azi, la Melchester Hospital, am întâlnit-o pe doamna Frayne, domnișoară Barrington.

— Da...? întrebă Carla, aruncându-i o privire grăbită.

— Cred că e mai bine să știi, continuă el calm, că are bănuieli puternice că soțul ei mai avea pe cineva cu el. M-a întrebat

insistent dacă era singur când l-am găsit.

Inima Carlei se opri în loc.

— Și i-ați... spus...?

— Că nu am văzut niciun semn al prezenței altcuiva în mașină cu el.

— A...!

Își frânse mâinile, coborând privirea spre ele. Apoi, ridicând ochii, spuse simplu:

— Vă mulțumesc. Ați fost foarte amabil. Nu aveți niciun motiv de a vă crea complicații ca să mă protejați pe mine.

Ross râse scurt, fără haz. Dintr-odată, simțea că se săturase de toată povestea - era furios pe ea, dar și mai furios era pe el însuși.

— Poate pentru că sunt doar un membru al breslei medicale care-i este atât de îndatorată tatălui duminale. Nu știu dacă ai aflat, dar Clinica St. Anne's are

mari obligații față de el.

Carla își mușcă buzele.

— Înțeleg... dar vă mulțumesc, totuși.

— Ei bine, n-ar strica să fii prudentă, pentru că Sonia are, îmi imaginez, un stil al ei de a deveni extrem de neplăcută când o irită cineva; așa că, pe viitor, ar fi bine să „fi atentă pe unde calci”.

În pofida spaimei, Carla zâmbi, în timp ce-i întindea mâna:

— Așa voi face. Și vă mulțumesc de un milion de ori, din nou.

Mâna lui o strânse pe a ei, scurt și ferm; după ceea ce-i spusese – oricât încerca el să evite subiectul – Carla știa că, într-un fel, erau aliați. Și, în timp ce conducea înapoi spre Harley Street, peste câteva minute, Ross știa și el acest lucru – și nu-l bucura deloc, deși privea adevărul în față.

El, care detesta minciunile, fusese nevoit să mintă ca să salveze o fată de propria ei nesocotință; iar dacă acea minciună era descoperită vreodată, se putea pomeni într-o situație foarte incomodă. De ce naiba riscase să se pună în acea poziție? Pentru Roger Barrington?

Știa perfect de bine că Roger Barrington nu avea nicio legătură cu asta.

Între timp, Carla își amintea din nou momentul acela când li se întâlniseră privirile - și o barieră nevăzută se dărâmasese dintre ei; oricât de mult ar fi încercat, Ross Carlton n-o mai putea ridica la loc în vecii vecilor.

Se bucura enorm că pe tatăl ei îl interesau atât de mult spitalele.

* * *

Spre sfârșitul săptămânii, Roger Barrington se întoarse acasă și, în chip firesc, o întrebă pe Carla cu ce-și mai petrecuse timpul. Feței i-ar fi fost imposibil să-și ascundă urmele de tensiune și nesomn.

— Ai să te duci la țară să te odihnești, fetițo, îi spuse el. Traiul ăsta pe vătrai a întrecut măsura. Cred c-ai dansat până-n zori, în fiecare noapte...

Carla se gândi că ar fi fost minunat s-o viziteze pe Mary Summers – și, poate, să mai afle unele vești despre Ross. Se bucura atât de mult, încât nu se gândi că era posibil ca Basil Frayne să mai fie încă internat la Melchester Hospital.

Astfel că, sâmbătă dimineața, Roger Barrington o duse chiar el cu mașina la Melchester.

Ajunseră la timp pentru prânz și,

când o revăzu pe Mary, întotdeauna atât de frumoasă și senină, Carla avu un sentiment de încredere în sine cum de zile în șir nu mai simțise.

— După cum arăți, ai într-adevăr nevoie de puțin aer curat, îi spuse sora.

Roger Barrington își ciupi ușurel fiica de obraz.

— Deci și tu crezi că arată cam obosită, hmm, Mary? îi dădu el dretate. Mai bine urmează o cură de odihnă, Carla!

— Alea au ieșit din modă încă dinainte de război! replică fata.

Mary râse.

— A, nu mă îndoiesc că în curând vor reveni la modă!

Fu rândul lui Roger să râdă, apoi întrebă:

— Cum mai merge pe-aici, Mary? Tot plin de pacienți, cred?

— Da, oamenii încă se mai îmbolnăvesc. Dacă-ai spune „din păcate”, probabil m-ați crede ipocrită.

— Ei, și n-ai fi? întrebă Carla. Ai putea să te adaptezi într-o lume unde nimeni n-ar avea nevoie de îngrijiri medicale?

În timpul mesei, Mary întrebă cu deplină nevinovăție:

— Carla, îl cunoști pe maiorul Frayne?

— Da, răspunse Carla, făcând eforturi să-și păstreze vocea calmă și indiferentă. Toată lumea îl cunoaște.

— Basil Frayne! se încruntă Roger Barrington. Nu-l pot suferi pe tânărul ăsta. Parcă erați prieteni, Carla. Am auzit că a avut un accident de mașină, spunea un amic de la club. Chiar voiam să te întreb ce s-a întâmplat.

— E aici, răspunse Mary. Doctorul Carlton l-a adus și l-a internat în spital, dar soția lui a insistat că trebuie să primească îngrijiri private. Constat că e... un pacient foarte popular, dar cred că în curând ne va păsări. A vrut să ia cu el două dintre cele mai bune surori ale noastre, dar i-am explicat că nu ne putem lipsi de ele pentru îngrijiri private.

— Spre regretul surorilor? chicoti Roger.

Mary râse.

— Mă tem că da, dar n-am ce să le fac. Oricum, n-o să poată pleca acasă până săptămâna viitoare, iar soția lui face pregătirile.

Roger înălță din sprâncene:

— Frumoasa Sonia?

Carla, recunoscătoare că nimeni nu-i observase tăcerea, aruncă o privire spre

tatăl ei, pe sub sprâncenele înlătate.

— Iubitule, ce sarcastic vorbești! Nu-ți place Sonia?

— Știi foarte bine că n-o suport - nici pe ea, nici pe soțul ei, răspunse categoric Roger.

— Dar e o persoană foarte decorativă, nu-i așa? comentă cu generozitate Mary.

— Hm! Și pisicile persane oranj sunt decorative, dar nici rasa aia n-am putut s-o suport vreodată, remarcă Roger sec. Și n-aș vrea să-și înfigă ghearele în mine.

Carla se bucură că sosirea felului doi făcu să se schimbe subiectul. Niciodată nu-și dăduse seama cât de mult îi antipatiza tatăl ei pe soții Frayne, și se cam temea de intuiția lui pe care se baza acest sentiment. Oare bănuise vreodată ceea ce ea încercase cu atâta disperare să-

i ascundă?

* * *

După masă, Carla porni într-o plimbare prin curtea spitalului. Era o zi minunată de primăvară, iar narcisele creșteau în ronduri îngrijite și în pâlcuri dezordonate pe sub copacii de un verde crud.

Partea aceea a curții era folosită numai de angajații spitalului. Carla, așezându-se pe o bancă rustică, lăsa să-i scape un oftat adânc.

De ce n-o lăsa tatăl ei să vină acolo și să lucreze? Numai de-ar fi acceptat! Nu voia să facă altceva decât să îngrijească bolnavii și începea să simtă că-și irosea viața fără niciun rost.

Privi spre aripa cea nouă a spitalului,

încruntată, întrebându-se dacă vreuna dintre ferestre era a rezervei lui Basil. Cât ar fi vrut să nu mai fie în clinică; nu dorea decât să evite o întâlnire cu el...

Se ridcă și porni pe aleea lungă de o milă care ducea de la poartă până la clădirea în careu a spitalului. Când trecu de cotitură, o mașină care se apropia încet trase pe margine. Inima Carlei începu să bată mai repede, când îl recunoscă pe șofer.

Ross o văzu în aceeași clipă și, oprind mașina, coborî și reveni spre ea. Nu avea pălărie, iar soarele îi scotea în evidență lucirile roșcate ale părului des.

— Dumnezeu mare! exclamă el. Ce surpriză!

— Surpriza e reciprocă, răspunse Carla, întinzându-i mâna. Crezusem că măcar doctorii nu lucrează sâmbăta, dar

cred că asta depinde de doctor.

— Doctorul de față combină datoria cu plăcerea, replică Ross. Plănuiesc s-o tapez pe Mary de-un ceai.

— Eu îmi petrec weekendul cu ea, spuse Carla.

— Nu vrei să urci în mașină? o pofti el, deschizându-i portiera. Sau preferi să te mai plimbi?

— Mulțumesc, vin și eu.

Dintr-odată, Ross simți un val de furie. Crezuse tot ce-i spusese, dar acum, găsind-o aici, era convins că o interesa evoluția sănătății lui Basil Frayne...

— Trec veacuri până reușesc s-o văd pe Mary, spuse Carla, în timp ce porneau.

— Nu prea are timp pentru relații sociale. Mă tem că eu trebuie să mă duc tocmai până la intrarea principală, așa că te voi face să ocolești.

Carla îi aruncă o privire. Ce om surprinzător! Cu câteva minute în urmă, o salutase ca și cum ar fi fost bucuros s-o vadă, iar acum vorbea formal și rece ca un străin. Ce se întâmplase, așa, dintr-odată?

— Nu mă deranjează, răspunse ea cu un râs forțat. Pot să ajung și pe-acolo la cabinetul lui Mary.

Când mașina se opri, apăru încă una care frână aproape imediat în spatele lor, iar pasagera coborî chiar în timp ce Ross o ajuta pe Carla să coboare. Se pomeniră față-n față cu Sonia Frayne.

— Bună, Ross, mă temeam că am întârziat. Nu trebuie să-l las pe marele om să mă aștepte.

Sonia, aranjată impecabil ca de obicei, îi întinse o mână înmănușată. Apoi, recunoscând-o pe Carla, își înălță sprâncenele incredibil de înguste.

— Bună...! salută ea tărăgănat. Nu știam că vă cunoașteți. Ce faci aici, Carla - sau sunt *prea* indiscretă că întreb?

Iar Carla, stând între ei, înțelese într-o străfulgerare ce credeau amândoi, și de ce se schimbase atât de brusc atitudinea lui Ross. Credeau că venise în vizită la Basil.

Simți că i se împurpurau obraji, în timp ce susținea privirea amuzată și sarcastică a celeilalte femei.

* * *

Cel care-i veni în ajutor fu Ross, spunând calm:

— Domnișoara Barrington își petrece weekendul cu domnișoara Summers.

— Cu sora Summers? repetă Sonia, ridicând și mai mult din sprâncene. Draga

mea Carla, îți plac petrecerile de weekend la spital?

— Mary și cu mine am fost colege de școală, explică scurt Carla. De regulă, un weekend cu ea înseamnă să mai scap de lumea dezlănțuită. Deși, de data asta, nu par să am un asemenea noroc.

Dacă Sonia putea fi dezagreabilă, și ea putea să fie, își spuse, cu nervii întinși la limită. Apoi observă că Ross, care stătea puțin mai în spatele Soniei, o privea cu o expresie prevenitoare. Așa că nu mai făcu decât să adauge, ridicând sfidător bărbia:

— Ei, atunci vă las să discutați secrete profesionale. Poate ne mai vedem înaintea să pleci, Sonia.

Și, fără a mai aștepta răspunsul, intră în spital.

Sonia se uită după ea, cu ochii ei verzi îngustați. Prezența Carlei acolo ar fi

iritat-o în orice caz, dar faptul că o întâlnise în compania lui Ross o înfură de-a dreptul.

— Domnișoara Barrington nu știa că urma să fiu aici, când a venit cu tine? întrebă ea.

— De unde să știe? replică Ross. Și oricum, n-a venit cu mine, ci cu tatăl ei.

Femeia își mușcă buzele. Era hotărâtă să-i spulbere lui Ross orice iluzii.

— L-a vizitat pe Basil? îl întrebă.

— Dacă l-a vizitat? Doamne ferește, nu! îl cunoaște? se interesă Ross, cu acea expresie mată ca la poker pe care o stăpânește orice medic.

— Dragul meu, dacă n-ai trăit atât de rupt de lume, ai fi auzit că domnișoara Barrington și soțul meu sunt... prieteni foarte buni! mai mult nu spun, dar poate nu te va deranja să anunți că nu poate

primi vizite de la nimeni, numai de la mine. Iar acum... du-mă, te rog, la soțul meu cel iubitor!

* * *

În cabinetul lui Mary, Carla stătea așezată lângă fereastră. Luase o revistă de pe masă și, în timp ce o răsfoia, constată că mâinile îi tremurau. Se încruntă, lăsând revista să cadă pe jos. Ce prostie, să-i pese, și totuși cât de enervată era convingerea Soniei că venise acolo ca să-l viziteze pe Basil – ultimul om din lume pe care voia să-l vadă!

Of, fir-ar să fie! sări în picioare și începu să se plimbe nervoasă prin încăpere. „De ce n-am fugit acum câteva luni?” se întrebă ea, agitată. „Aș fi scăpat de-o mulțime de belele”.

Un sfert de oră mai târziu, tocmai fuma a treia țigară, când Mary reveni să anunțe:

— Avem oaspeți la ceai, draga mea - doamna Frayne și doctorul Carlton.

— I-am văzut deja pe amândoi.

Carla spera ca indiferența ei să nu pară atât de falsă pe cât era. Adăugă:

— Sperasem să fim singure în după-amiaza asta.

— După ce pleacă ei, n-o să ne mai deranjeze nimeni, răspunse calmă Mary.

„Ce noroc are!” își spuse Carla. „Nu cred că s-ar băga vreodată într-o încurcătură ca asta în care-am ajuns eu”.

Serviciul de ceai era deja pregătit, când Sonia bătu la ușă și intră, cu acel aer sofisticat al ei care părea oarecum deplasat în atmosfera sobră a spitalului.

— Ce drăguță ești că m-ai invitat la

ceai, soră, spuse ea. Mă temeam ca Basil să nu obosească dacă stăteam prea mult cu el. Se simte mai bine, nu crezi?

— A, cu mult mai bine! răspunse Mary. Și-a revenit de minune.

Privindu-și vizitatoarea, își spuse că Roger Barrington o descrisese foarte adecvat. Sonia Frayne avea ceva de pisică roșcată, din rasa persană; și deși iubea pisicile, Mary le prefera pe cele cu patru picioare.

De fapt, nu ea o invitase la ceai, ci chiar Sonia spusese: „Dacă nu te superi, ți-aș cere o ceașcă de ceai, soră”. Mary se mirase că Sonia nu voia să-și bea ceaiul în rezerva soțului ei, până când aceasta îi mărturisise: „Vreau să am ocazia de a discuta cu doctorul și, cum mi-a spus că bea ceaiul cu dumneata, m-am gândit că poate, după aceea...”

Scotându-și din poșetă tabachera aurie plată, Sonia i-o întinse Carlei.

— Văd că fumatul e permis, spuse ea. Vrei o țigară din astea, Carla?

— Nu, mulțumesc – deja am fumat ca un șarpe. Nu vreau să-mi stric plăcerea ceaiului.

— Și eu fumez prea mult întotdeauna când sunt îngrijorată de ceva. E o reacție firească, nu crezi?

Sonia vorbea pe cel mai firesc ton dar, când ochii ei îi întâlneau pe ai Carlei, aceasta văzu iar în ei acea lucire de amuzament disprețuitor.

— Probabil. Numai că eu, întâmplător, n-am niciun motiv deosebit de îngrijorare.

— Norocoaso! murmură Sonia. Ăsta-i avantajul de a fi fiică de milionar!

Carla râse.

— A, n-are nicio legătură! Până și fetițele bogate au necazurile lor. Numai că eu sunt scutită de ele, pe moment.

— Consecința unei digestii sănătoase de la natură, probabil, interveni un glas.

Ross tocmai intrase în cameră, oprindu-se lângă masa cu serviciul de ceai al lui Mary.

— Dragul meu, poate că nu-i decât consecința unei conștiințe deosebit de nertulburate, remarcă Sonia cu râsul ei rece care ar fi putut ascunde orice.

Carla ridică din umeri.

— Sau a lipsei totale a conștiinței.

— Iubito, nici nu m-aș gândi să sugerez una ca asta! gânguri suav Sonia.

Privindu-l pe Ross în timp ce lua două cești de ceai, Mary înălță din sprâncene. I-ar fi fost imposibil să nu observe acel schimb cam încordat de replici spirituale.

Ross îi adresează zâmbetul lui scurt, băiețesc, care-i încălzea întotdeauna sufletul.

— Între conștiință și digestie există o legătură deosebit de strânsă, declară el ferm, punând ceaiurile în fața celor două vizitatoare. Credeți-mă...

— Trebuie să-l credem pe Domnul Știe Tot.

Sonia luă și un sandviș, privindu-l pe Ross însus, pe sub genele eiaurii.

— Știi, Ross, e foarte revelator să văd cât de bine te pricepi la așa ceva; și totuși, când te implor să vii la petrecerile mele, îmi spui mereu că nu ai talente sociale.

— Poate că nu am *ambiiții* sociale, Sonia, replică el, așezându-se în fotoliul liber dintre cele două tinere femei. Sunt deja un om suprasolicitat – lucru pe care tu n-ai să-l poți înțelege niciodată.

— Ba știu – dar îți neglijezi prietenii,

ceea ce e de neiertat!

Ignorându-le pe Carla și Mary cu acea insolentă fină pe care persoanele din categoria ei o au în sânge, Sonia continuă netulburată:

— Apropo, găsesc că Basil se restabilește minunat, Ross. Datorită îngrijirilor tale, fără îndoială.

— Prostii. Surorilor medicale de-aici li se cuvin toate laudele. În cazurile ca al lui, rolul lor e cel mai important.

— A...! Firește. Și ele sunt minute. Dar nici nu mă pot aștepta la altceva din partea clinicii St. Anne's.

Sonia îi zâmbi grațios supraveghetoarei, apoi întoarse capul spre Carla.

— Ce păcat că nu poți să-l vezi, draga mea - dar ne-am înțeles cu toții că, dacă s-ar permite vizita unei singure persoane

străine, Basil s-ar aștepta imediat ca toți să dea năvală. Îl știi cum e. Dar, firește, voi doi sunteți prieteni atât de buni, încât regretă că nu-l poți vizita, acum că tot ești aici...

— N-aș vrea să măcrezi ingrată, o întrerupse Carla, dar numai să-l consolez pe Basil n-am chef acum. Am și uitat că e aici – mă crezi sau nu!

„Și ce mama dracului îmi pasă mie dacă mă crede?” se întrebă ea, înainte de a continua:

— Am venit să lenevesc și să stau la taclale cu Mary – de vreme ce n-o pot smulge de lângă pacienții ei, asta-i singura mea șansă de a o întâlni.

După ce-și termină ceaiul și mai fumă încă o țigară, doamna Frayne se ridică.

— O să mă iertați dacă fug, nu-i așa? Altfel, pierd trenul. Mă duc în oraș.

— Dacă voi ați să prindeți trenul de cinci și zece, doamnă Frayne, mă tem că e prea târziu, răspunse Mary. Nici cea mai rapidă mașină nu poate ajunge de-aici la gară în mai puțin de douăzeci de minute, iar acum e deja cinci.

— Fir-ar să fie! Mi-o fi rămas ceasul în urmă... Acum ce Dumnezeu să fac?

Sonia îi privi pe toți cu o expresie neputincioasă și rugătoare, apoi îl întreabă pe Ross Carlton:

— Te duci direct în oraș, Ross?

— Da. Poți să vii cu mine.

— Dragul meu, *știi* că ești un înger? oftă ușurată Sonia. Îți sunt enorm de recunoscătoare. Nu pot să sufăr sălile de așteptare ale garilor.

— Atunci, ai scăpat, răspunse Ross. Mai am de vorbit ceva cu Strângeways, apoi am să pornesc imediat.

— Ești sigur că nu te încurc?

— În niciun caz. Mă bucur că-ți pot fi de folos.

Trebuia să fie curtenitor, dar numai de compania Soniei Frayne nu-i ardea. Nu voise decât să bea un ceai în liniște cu Mary – și când colo...!

Când ieși, o văzu pe Carla în fotoliu, cu mâinile încleștate în poală și privirea pe fereastră. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Mă rog, ce importanță avea? Ce și-ar fi putut spune unul altuia?

În timp ce mergea prin pavilion să-l găsească pe doctorul Strângeways, era inexplicabil de nervos. De ce naiba voise Sonia să i-l vâre pe soțul ei pe gât. Și, dacă tot era pe-așa, de ce nu putuse Frayne să se răstoarne cu mașina în altă parte a țării?

Capitolul 5

Ross avu multe de făcut în următoarele câteva zile; atât de multe, încât nici nu-i mai rămase timp să-și amintească de fata cu ochi albaștri ca iacintul și voce blândă, contralto.

Într-o după-amiază, cam peste o săptămână, tocmai fusese la spitalul unde era director onorific și se întorcea pe jos spre Harley Street. Adâncit în gânduri, străbătu repede Wigmore Street, și tocmai dăduse colțul, când se auzi strigat pe nume și, întorcând capul, îl văzu pe Roger Barrington, oprit pe trotuar lângă mașina care-l aștepta.

Ross reveni și-i strânse cordial mâna vârstnicului om de afaceri.

— Iertați-mă, nu v-am văzut, se scuză el.

Roger râse.

— Se pare că vă preocupă lucruri mult mai importante. Vă grăbiți undeva anume?

— Doar înapoi la cabinetul meu, ca să-mi fac ordine prin lucruri. Partea cea mai grea a zilei de muncă s-a terminat – sper... răspunse Ross.

— Hm! Din câte înțeleg, zilele dumneavoastră de muncă se prelungesc la nesfârșit, comentă Roger. Întâmplător, voiam de mai mult timp să stăm de vorbă. Dar, la fel ca dumneavoastră, am foarte puține momente libere. Haideți să mergem acum și să discutăm la un păhărel.

Ross ezită, dar domnul Barrington avea obiceiul să obțină de la oameni orice voia și, înainte de a putea să formuleze o scuză adecvată, tânărul medic se pomeni așezat lângă el, în marele său Rolls-Royce.

În timp ce porneau spre Claridges, Roger Barrington promise:

— Omul meu va aștepta, iar după aceea am să vă duc cu mașina acasă. Voiam să vorbim despre fata aia a mea...

— Despre...

Ross simți un început de descumpănire. De ce voia tatăl Carlei să discute cu el despre fiica lui? Dar următoarele sale cuvinte îi alungară temerile.

— Cred că Mary a trimis-o la dumneavoastră acum câțva timp, dar a întârziat la întâlnire, sau cam așa ceva, și am impresia că nu s-a deranjat să se reprogrameze.

— A, da... Îmi amintesc. Am reîntâlnit-o pe domnișoara Barrington în weekend, răspunse Ross, pe un ton cam crispat.

Roger dădu din cap.

— Mi-a spus. Totuși, voiam să vă consulte în sens profesional. Cred că nu e deloc în apele ei - nu arată bine, și e nervoasă ca un piscoi.

— De ce nu-l rugați pe Sir Vane s-o examineze? se interesă Ross. Nevrozele țin mai mult de domeniul lui decât de al meu. Când a venit la mine, am înțeles că avusese unele dureri.

— Spune că acum i-au trecut. Dar vreau să-și facă un examen medical complet. Voi insista să-și programeze o consultație la dumneavoastră. Mă tem că nu prea curând - în după-amiaza asta iar s-a dus să-și facă de cap la un știu ce petrecere...

Deci, nu era acasă! Ei bine, așa avea să-i fie mai ușor, deși prefera să nu-și analizeze ezitarea dea o revedea. Spuse

numai atât:

— Desigur, îi voi programa cu plăcere o vizită cu prima ocazie; dar mă tem că timpul meu pentru consultații particulare este foarte limitat.

Roger dădu din cap:

— Știu. Vă omorâți cu munca, voi, medicii. Dar voi avea grijă să se prezinte punctual.

Mașinase opri și, peste un moment, Ross îl urma pe Roger Barrington în hotel.

Omul de afaceri deschise ușa apartamentului și-l invită pe medic în salon.

— Intrați, vă rog, vin și eu într-un minut.

Camera era goală, dar în clipa când intră, Ross își aminti ultima ocazie când fusese acolo și o găsisese pe Carla așezată lângă masa pentru cafea.

Se apropie de șemineu. În mașină, se temuse un moment că domnul Barrington aflate ceva despre noaptea aceea de pomină. Se încruntă, nemulțumit că i se impusese rolul de conspirator. În după-amiaza de la Melchester, văzuse clar că Sonia încă mai avea bănuieli, iar jumătatea de oră petrecută în cabinetul lui Mary îi dezvăluise limpede cât se antipatizau ea și Carla.

Zgomotul ușii din spatele lui deschizându-se îl smulse din gânduri. Se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe Roger Barrington, și când colo se pomeni față-n față cu Carla.

— Dumneavoastră!

Carla rămase nemișcată, privindu-l cu ochi mari. Nici moartă nu și-ar fi putut ascunde bucuria din voce și expresie; dar își reveni într-o clipă și se apropie de el,

cu mâna întinsă.

— Ce mai faci, domnișoară Barrington? o salută Ross. M-am întâlnit cu tatăl dumitale, și...

Se întrerupse ușurat, căci tocmai atunci Roger intră din nou în cameră.

— Bună ziua, bună ziua! exclamă el. Ce-i cu tine așa de devreme înapoi, domnișoară? L-am întâlnit pe doctorul Carlton și l-am convins să bem ceva în liniște.

— Mai mare rușinea! răspunse în glumă Carla. Cum mă întorc cu spatele, cum te repezi la băutură! N-ai pic de respect pentru ficatul tău - și în prezența unui medic celebru, pe deasupra!

Tatăl ei o ciupi de obraz, în timp ce Carla îi întindea fața să i-o sărute.

— Termină cu prostiile și ocupă-te de nevoile bărbaților însetați, dacă tot ai dat

buzna!

Carla își scoase pălăria, aruncând-o pe un fotoliu, și se îndreptă spre masa cu băuturile. În timp ce turna un whisky cu sifon pentru tatăl ei și un pahar de vin de Xeres pentru Ross, se miră cât de sigure îi erau mâinile, ținând seama de iuțeala cu care-i bătea inima. În timp ce le oferea paharele, își informă tatăl:

— A fost cea mai nesărată petrecere, iubitele - n-am suportat să mai stau niciun minut. Totuși, nu mă așteptam să te găsesc aici atât de devreme.

— Am scăpat mai repede ca de obicei, răspunse Roger. Tocmai vorbeam cu doctorul Carlton despre tine. E timpul să-ți aranjezi o consultație la el.

— Prostii, răspunse Carla rece. Doctorul Carlton are destul pacienți, iar cu mine nu mai e nimic în neregulă.

Totuși, ar putea să facă ceva pentru mine...

Îi zâmbi lui Ross, apoi se întoarse iar spre tatăl ei.

— Sunt sigură că va refuza, dacă-i spun, așa că te rog să i-o ceri tu...

Roger înălță din sprâncene.

— Asta-i o mărturisire defetistă, Carla - de obicei, reușești să fi convingătoare.

— Aproape întotdeauna! Dar invită-l, te rog, la ziua mea, săptămâna viitoare.

Îl privi din nou pe Ross.

— E doar o mică petrecere, însă Mary a promis că-și va lua o seară liberă!

— Sigur că trebuie să vii! exclamă Roger cu căldură. Nu-i poți refuza feței o plăcere de ziua ei, chiar dacă-i o neastâmpărată și-o încăpățânată.

Totuși, în sinea lui, ideea îl

surprinderea. Cu doar câteva zile în urmă, Carla precizase că avea să rezume lista invitaților de ziua ei doar la persoanele care-i erau cele mai dragi – Mary, tatăl ei și „niciun străin”. Iar acum, poftim – poftea un om pe care abia dacă-l cunoștea! Poate datorită lui Mary?

— Așa, vom fi patru, spuse veselă Carla. Vine și Mary, domnule doctor Carlton, și veți avea multe în comun.

Ross se pomeni răspunzând cam crispat:

— Aș veni cu plăcere. Dar trebuie să te previn că, dacă intervine vreo urgență...

— Nu se poate – tocmai de ziua mea?! îl întrerupse Carla, însuflețită. Orice s-ar întâmpla, trebuie să faceți măcar act de prezență. Nu-i așa, tăticule?

— Sper că da, răspunse vesel Roger, deși pe chip i se așternuse o umbră, pe

care Carla n-o observă.

— Atunci, ne-am înțeles, spuse ea. Notați-vă în agendă, vă rog, domnule doctor.

Ross scoase uncarnetul și se conformă, în timp ce Carla, sorbindu-și băutura, se uita la el peste buza paharului. De astă dată nu-i susținu privirea, ci se întoarse spre Roger, care tocmai îl întreba:

— L-ai văzut pe Sir Vane în ultima vreme?

— Azi, la spital. E într-o formă excelentă.

Roger râse.

— Încă te mai privește ca pe cel mai promițător student al lui, cred. Dar, slavă Domnului, nu are de ce să se plângă. Dacă ar practica până la optzeci de ani, tot ar fi la curent – deși, după umila mea părere, majoritatea onorațiilor dumitale confrăți ar

trebui să se pensioneze la şaizeci, ca să le facă loc tinerilor. E cel mai bun lucru pentru profesiune.

— Cred că sunteţi puţin cam drastic, domnule! exclamă Ross. De la Mary aveţi ideea asta?

— Şi ea e de aceeaşi părere? întrebă Roger. Nu, nu i-am menţionat-o niciodată.

— Ei, sunt sigură că domnul doctor Carlton nu va trage să moară la şaizeci de ani! interveni Carla.

— Mai e mult până atunci, replică tatăl ei. Probabil îşi va vedea fiii devenind medici celebri cu destul timp înainte!

— Zău aşa, tăticule - încotoşmănezi deja omul cu o familie, protestă fata, când poate că preferă să rămână burlac! îl faci să se simtă prost.

— Întotdeauna am avut obiceiul să privesc în perspectivă, îi spuse tatăl ei, iar

Ross râse alături de el.

În continuare, cei doi bărbați vorbiră mai departe despre Sir Vane Armstrong, marele chirurg cu care erau amândoi prieteni, în timp ce Carla îi asculta, bucurioasă că-l putea privi pe neobservate pe Ross.

În toiul conversației, sună telefonul. Carla se duse să răspundă, apoi întoarse capul spre tatăl ei, acoperind receptorul cu o mână.

— Te caută de la minister. Să le spun că vorbești din camera ta?

— Mai bine. Dacă ești bun să mă scuzi, Carlton, nu cred c-au să mă țină mai mult de câteva minute.

— Eu trebuie neapărat să plec, răspunse Ross.

— Așteaptă până mă întorc, îl mai rugă Roger și ieși din cameră, închizând

ușa.

Urmă o scurtă tăcere. Carla se ridică și-i aduse un pachet de țigări oaspetelui. Acesta se ridică în picioare.

— Mulțumesc...

Și, în timp ce fata închidea pachetul:

— Dumneata nu fumezi?

— Nu... puteți să aprindeți de la... A, aveți brichetă!

Ezită o clipă, abia perceptibil. Apoi îl întreabă:

— Ați crezut că mă dusesem la Melchester Hospital ca să-l văd pe Basil Frayne, nu-i așa?

Ross deveni rigid.

— Nu mă privește cu nimic de ce te-ai dus acolo, domnișoară Barrington.

— Nu fiți ridicol! replică ea. Vă privește din multe puncte de vedere! Dacă aș fi fost atât de proastă, aș fi meritat tot

ceea ce-ați crezut despre mine. Cum i-am spus și Soniei – deși, desigur, nu m-acrezut – uitasem că Basil Frayne era acolo, cel puțin la început. Mi-am amintit abia pe drum, dar era prea târziu ca să mai renunț la weekendul cu Mary. Ceea ce nu m-am așteptat a fost s-o întâlnesc și pe Sonia.

Cum Ross nu răspunse, puse pachetul de țigări pe masă și se întoarse spre el, roșie în obraji.

— Nu vă mai amintiți ce v-am spus despre mine și Basil – sau, poate, nu mă mai credeți? Fără îndoială, Sonia v-a spus varianta ei, și... vă e prietenă.

Ross nu răspunse nici acum, iar Carla, neștiind ce să mai spună, continuă repede:

— Vă rog să mă credeți, nu... nu are dreptate... și să știți că v-am spus adevărul.

Întinse mâna, cu un gest rugător.

— Țin neapărat să mă credeți!

Era o atitudine atât de neașteptată, iar Carla părea dintr-odată așa de tânără și vulnerabilă, încât Ross nu mai putu tăcea. Îi luă mâna, privind-o cu căldură.

— Te cred - dar să nu mă întrebi de ce!

Apoi, glasul îi deveni mai aspru.

— Și... hai să nu mai discutăm. Nu contează decât ca Sonia să nu afle niciodată cu cine a fost soțul ei - spre binele meu, ca și al dumitale.

— Înțeleg. Ei bine, dacă e după mine, n-o să afle.

Carla își retrase mâna, simțind dintr-odată un fior. Aproape spre ușurarea ei, chiar atunci reveni Roger, iar Ross își luă imediat rămas bun.

Roger îl conduse până la lift, apoi își

turnă încă un pahar și se așeză lângă șemineu.

— Ce idei îți umblă prin cap, păpușă? întrebă el. Încerci să-i combini pe Mary și pe doctorul Carlton?

— Dumnezeu mare, nu!

Carla își mușcă buza, înfruntându-i privirea întrebătoare. Apoi, cu o indiferență studiată, adăugă:

— Tu va trebui s-o întreții pe Mary, scumpule, eu... pe mine mă cam interesează tânărul doctor.

— Ce spui!?

Roger era cu adevărat descumpănit, deși se obișnuise cu atitudinile imprevizibile ale fiicei lui.

— Cam repede, nu ți se pare? comentă el. Nu l-ai întâlnit decât de două ori până acum.

— Da, tăticul meu scump și drag, dar

prima dată a fost atât de sublim de grosolan cu mine, încât m-a... m-a intrigat. Și mă interesează doar... doar să descopăr cum e în realitate. Poate că – la fel ca ție – îmi plac oamenii deștepți.

* * *

Iar Ross, mergând pe jos spre casă prin lumina blândă a asfințitului, își spunea:

„Sunt un nătărău. Ar fi mult mai bine să n-o mai revăd niciodată...”

Dar de data asta știa că avea s-o mai vadă; trebuia să recunoască adevărul – acceptase invitația la petrecere fiindcă voia s-o reîntâlnească.

* * *

Carla își studia imaginea reflectată în oglindă – o fată zveltă, cu o rochie de material mat, într-o culoare care-i accentua nuanța mov a ochilor, și cu gâtul gol încercuit de un triplu șirag de perke doar puțin mai albe decât pielea. Oare Ross avea să observe cât de bine arăta? Chiar arăta cum nu se putea mai bine?

Zărind-o pe Simpson, camerista ei, care-și făcea de lucru în cameră, o întrebă:

— Ce zici, Simpson, rochia asta mă prinde cu adevărat, sau crezi că aș arăta mai bine în altceva?

— Nu, domnișoară, într-adevăr, în viața mea nu v-am văzut să arătați mai bine! o asigură Simpson. Eu în locul dumneavoastră n-aș mai schimba-o.

— Oricum nu cred că mai am timp. Mă tem că am „cosofăit” o veșnicie în

seara asta, cum obișnuia bona să spună...

— „Cosofăit”, domnișoară? se miră Simpson.

— Adică „pismoguit”, râse Carla - ar trebui s-o întrebi pe ea ce înseamnă amândouă, dacă ar mai trăi, Dumnezeu s-o odihnească... Dar, oricum, e o petrecere foarte importantă.

— Firesc, de vreme ce-i ziua dumneavoastră de naștere, domnișoară...

Carla își luă de pe spătarul unui scaun etola de vulpe argintie și poșeta de brocart asortată, pornind spre ușă.

— Să nu ne aștepți, Simpson, în caz că întârziem. Mă va ajuta domnișoară Summers, dacă e nevoie.

— Mulțumesc, domnișoară. Sper să vă distrați bine. La mulți ani fericiți!

— Și eu îți mulțumesc, Simpson.

Și, cu acel zâmbet care-i făcea pe

oameni să simtă că nu i-ar fi putut refuza nimic, Carla ieși.

Ajunseră puțin mai devreme la celebrul restaurant de lângă Piccadilly pe care-l alesese Carla, și se așezară în salon, comandând apetitive. Masa pe care o alesese fata se afla chiar în fața intrării, așa că nu putea să nu se uite încontinuu spre ușa rotativă, simțind o apăsare pe inimă. Era atât de sigură că Ross avea să găsească o scuză să nu vină, iar atunci i-ar fi stricat toată seara...

Își deschise poșeta și se uită pe furiș în oglinda de pe partea interioară a capacului. Dumnezeu! Nu trebuia să stea acolo cu o expresie atât de crispată pe față...

Când închise poșeta la loc, cu un gest cam nervos, aceasta îi alunecă dintre degete, căzând pe podea. Se aplecă să și-o

ridice, și imediatce se îndreptă îl văzu pe Ross intrând și oprindu-se să privească în jur.

Câteva secunde, încercă să nu-i atragă atenția. Stătu doar privindu-l, cu inima bătându-i nebunește, în timp ce-și spunea că, la urma urmei, viața era minunată. Cu siguranță, Ross arăta bine în sacoul de seară – foarte înalt, chipeș și distins. Când o zări, Carla îi făcu un semn vesel, iar în clipa următoare Ross ajunse lângă ea.

— La mulți ani, îi ură el.

Fata râse, întinzându-i mâna.

— Mulțumesc mult! Am de gând să trăiesc cât mai mulți ani, și fericiți, într-adevăr!

* * *

Era o seară fermecătoare, iar Carla avea senzația că în sfârșit ajungea să-l cunoască pe Ross cu adevărat. Descoperi că știa să râdă, ceea ce era o minunăție – și totuși, își pierduse capul după el fără a ști, măcar, dacă avea o calitate atât de importantă ca simțul umorului.

Deși nu putea fi declarat un dansator, se descurca acceptabil, și poate ar fi putut chiar mai mult, dacă n-ar fi fost atât de conștient de fata din brațele lui. Orchestra cânta un aranjament de melodii ale lui Jerome Kern, iar Carla știa că acele acorduri melodioase aveau să-i aducă aminte pentru totdeauna de momentul acela.

*„Într-o zi voi cunoaște momentele
divine*

Când tot ceea ce ești, mie-mi va

aparține...”

Ross își amintea versurile. Îi simțea căldura trupului, și parfumul delicat. Era atât de dulce... destul de dulce pentru a-l face să uite de toate planurile și hotărârile pe care le luase.

Făcu un efort să revină la realitate. „Fii serios! Calea asta nu duce decât spre nebunie. Mâine ai să te întorci la munca ta – și la... normalitate”.

— Să ieșim pe balcon, propuse Carla. Aici e prea cald și aglomerat, și vreau să fumez o țigară.

Era o noapte frumoasă, foarte caldă pentru acea perioadă a anului – fără lună, dar cu o puzderie de stele strălucitoare pe cer.

— Apropo, spuse Ross, pe un ton mai formal decât folosisese în tot timpul serii, aș

fi vrut să-ți iau un cadou cu adevărat potrivit pentru ziua ta, dar n-am găsit ceea ce voiam, așa c-a trebuit să trimit ce-am putut. Mă tem că nici așa n-a ajuns la timp; azi dimineață am fost chemat urgent în afara orașului, și n-am apucat să comand ceva decât aproape de ora închiderii.

Ce discurs rigid și șchiop! Și totuși, pe Carla o umplea de bucurie.

— Dar nu trebuia să trimiți nimic. Ești foarte drăguț că te-ai gândit la mine...

Vocea îi era întretăiată, și se întoarse impulsiv spre el.

Ross i-ar fi putut răspunde cu sinceritate că marea problemă era să *nu* se gândească la ea, dar în schimb spuse doar atât:

— Nu ți-am putut trimite decât flori. Ar fi fost greu să găsesc ceva ce nu aveai

deja, cred. Probabil ai tot ce-ți dorești pe lume...

Urmă o pauză abia perceptibilă, după care Carla răspunse:

— Nu-i adevărat!

Și adăugă, în șoaptă:

— Te doresc... pe tine...!

* * *

Imediat ce rostise acele cuvinte, se și gândi, în panică: „N-am vrut să spun asta!” Dar o spusese, iar în clipa următoare fu în brațele lui, deși niciunul dintre ei n-avea să-și amintească după aceea cum se întâmplase.

În penumbră, Ross îi distinge fața, foarte aproape de a lui; și ar fi fost peste puterile oricărui muritor, urmărit de imaginea ei săptămâni în șir, să nu profite

de ocazie, sărutând-o.

Cu gura lipită de a Carlei și mâinile ei înlănțuindu-l pe după umeri, Ross uită de orice altceva în afară de gingășia feței din brațele lui. Ținând-o strâns, era gata să-și mărturisească sieși, în sfârșit, de câte ori jinduiseră după ea brațele acelea – și cât de zadarnic ar fi fost să se împotrivească. Dar, când sărutul luă sfârșit, rațiunea îi reveni cu un șoc, și-i dădu drumul la fel de repede pe cât o îmbrățișase.

Carla îl prinse de mână.

— Să nu îndrăznești să pleci! îi spuse ea, cu un râs nesigur. Dragul meu, oare chiar *sunt* cea mai îndrăzneată puștoaică pe care ai cunoscut-o vreodată – sau toate pacientele ți se aruncă în brațe?

În clipa următoare, râsul îi pieri, în timp ce-i privea chipul în lumina stelelor.

— Ross...?

— Nu-ți dai seama că e o nebunie ce facem? Întrebă el cu glas răgușit.

— Întotdeauna e o nebunie să te îndrăgostești - încă n-ai descoperit?

— N-are niciun rost, draga mea.

O luă de ambele mâini, ținându-i-le cu blândețe.

— Te simți atrasă de mine, Dumnezeu știe de ce...

— Probabil ca să mă văd așa cum sunt - să știu cât de puțin contez...

De astă dată, vocea Carlei se frânse într-un suspin. Dintrdată, îi era frică - simțea cât de aproape era să-l piardă. Apoi, controlându-se cu un mare efort, încercă să-și adune la loc mândria.

— Iartă-mă. Cred că merit... ceea ce-ți închipui despre mine. M-ai... sărutat numai fiindcă era atât de clar că o doream

și... și am fost o proastă să te iau înserios.

În acel moment, Ross știe că degeaba ar fi încercat să ridice la loc barierele – degeaba ar fi făcut-o să sufere, suferind și el cu același prilej. Și totuși...

— Te-am sărutat pentru că așa am vrut, spuse el. Cred că de săptămâni de zile o doream; dar asta nu rezolvă cu nimic lucrurile. Ascultă, știu că-ți imaginezi că mă iubești, dar... nu e doar o formă de recunoștință? Întâmplător, am apărut chiar la momentul potrivit...

Carla clătină din cap, cu un ușor zâmbet pe buze.

— Diagnostic greșit, domnule doctor, îl întrerupse ea. Dar poate fiindcă știi, întâmplător, despre Basil, îți închipui că sunt gata să mă îndrăgostesc de orice... bărbat suficient de atrăgător. A, nicio grijă... n-am să fac o scenă, dar... Aș vrea

să știi că ceea ce m-a făcut să înțeleg definitiv cât de puțin însemna Basil pentru mine a fost... prima mea întâlnire cu tine! Mi-am dat seama ce proastă fusesem. Mă uram pe mine și-l uram și pe el; dar știam că, dacă nu te pot avea pe tine, niciodată, nicicând în viața mea, n-aș putea să mai am un alt bărbat. Probabil îți zici că sunt naivă... și s-ar putea să ai dreptate.

Îi fusese incredibil de greu să i-o mărturisească, dar cumva se simțise datorare s-o facă - indiferent cât de umilitor era.

Ross o luă de umeri, întorcând-o cu fața spre el. Acum nu-l mai putea privi în ochi dar, când o văzu cum își ținea capul aplecat, simți că bătăile inimii i se înteteau.

— E adevărat, Carla?

La asta, fata ridică ochii; luceau de

lacrimi și, când Ross o strânse în brațe, își ascunse fața la pieptul lui.

— N-am vrut să-ți spun... să mă port în felul ăsta îngrozitor... Mă disprețuiești, desigur...

— Te ador, îi răspunse el. Dar, iubita mea, nu-ți dai seama cât de nefericită ai risca să fii, dacă te măriți cu mine?

Inima Carlei crescuse din nou, plină de fericire.

— Nu crezi că mi-ai putea da ocazia să aflu? întrebă ea.

Ross nu putu decât s-o sărute, răspunzându-i:

— Nu putem vorbi acum despre asta. Am să trec mâine pe la tine.

— Îmi promiți? N-ai să fugi?

— Nu. Îți promit solemn că voi veni.

— Și mă... Vreau să zic, nu mă urăști?

— Nu ți-am spus? Te... ador.

* * *

Când străbătu din nou restaurantul, urmată de Ross, în ochii Carlei străluceau stelute. Deși avea pe față o expresie calmă și convențională, radia o fericire inconfundabilă - acea fericire care răspândește o aură aproape vizibilă în jurul oricărei femei îndrăgostite.

În lipsa lor, un grup ocupase una dintre mesele libere de la marginea ringului de dans. Carla trecu pe-alături fără a întoarce capul, iar Sonia Frayne, cu o expresie neîncrezătoare în ochii ei verzi, se uită după fată și însoțitorul ei.

Dacă la spitalul din Melchester suferise un șoc, acum avea parte de unul de două ori mai puternic. Era destul de

surprinzător să-l vadă pe Ross Carlton într-un club de noapte – dar să fie acolo cu Carla...?!

În mintea ei păru să se producă un declic, și deodată Sonia avu senzația că privea printr-o fereastră căreia tocmai i se deschiseseră obloanele. În ultimele luni, ținuse cu tot dinadinsul să-și cultive prietenia cu doctorul Ross Carlton, să-i aducă aminte că se cunoșteau aproape de o viață; dar, în acel moment, îți dădu seama că o dorise fiindcă, pentru prima oară după ani de zile, o interesa să afle cât de satisfăcător putea să fie un bărbat ca amant.

Iar asta însemna... ce?

Însemna că ultima ființă din lume pe care avea intenția s-o lase să facă o asemenea descoperire era Carla Barrington.

Degeaba i-ar fi spus cineva că era prea târziu. Când Sonia Frayne își dorea ceva, trebuia să treacă mult timp până să se recunoască învinsă.

Capitolul 6

În noaptea aceea, Carla dormi adânc și fără vise. O trezi Wilson, camerista, care-i spuse:

— Domnul doctor Carlton la telefon, domnișoară. A spus că-l așteptați să vă sune.

Carla se ridică de îndată.

— Dă-mi-l imediat, ordonă ea și, după ce Wilson îi aduse telefonul pe noptieră, ridică receptorul.

— Te-am trezit dintr-un somn dulce și adânc?

— Aș fi fost trează, dacă știam că mă

suni atât de repede, răspunse Carla a cu promptitudine.

— Iubito?

— Vorbești serios? întrebă ea, cu sufletul la gură.

— Am obiceiul incurabil de a spune întotdeauna numai ce gândesc. Ascultă... îmi vine un pacient în cinci minute...

— La ora asta?

— E aproape zece.

— Păi... mi se pare prea devreme ca să începi o zi de muncă, replică ea pe un ton defensiv.

— Eu încep întotdeauna la șapte, leneșo! râse Ross. Am sunat ca să aflu... dacă nu cumva aseară am visat.

Carla răspunse reede:

— Și eu mă temeam de asta! Dar visele se adevăresc uneori, nu-i așa?

— Cred că așa trebuie, tu ce zici?

Și... aș putea veni să-ți vorbesc, cam pe la ora cinci?

— Iubitule, nu cumva vrei să mă răpești deja?

— N-aș avea curajul, răspunse Ross. Ar fi dezastruos pentru un medic să fie dat în judecată pentru așa ceva! Am să-ți spun mai mult... la cinci!

— Dacă nu poți veni mai devreme. Până la cinci mai e atât de mult... Poate reușești să-mi spui ceva plăcut, ca să mă țină toată ziua?

Pe un ton deloc sigur, Ross spuse:

— Te iubesc... și detest telefonul ăsta pentru că te aduce în aparență atât de aproape, când de fapt nu pot nici măcar să te ating.

— O, Ross...! Sunt nebună după tine...

— Iub... Atunci, la cinci. Îți

mulțumesc din suflet.

Carla rămase surprinsă un moment, apoi își dădu seama că pacientul intrase, iar râsul ei fu ultimul sunet pe care-l auzi Ross înainte de a închide telefonul.

* * *

Cum, necum, așteptă până la ora cinci – o fi având dragostea aripi, dar orele petrecute departe unul de altul au plumb la picioare, iar Carla avea impresia că ora cinci n-avea să mai vină niciodată. Dăduse deja ordine să fie adus imediat sus, și tocmai își spunea că mai erau doar cinci minute, încercând să nu se uite la ceas, când ușa se deschise, și îl văzu privind-o din prag.

Mai repede decât ar fi fost nevoie ca să-i rostească numele, ajunse în brațele

lui.

— Credeam că nu mai vii!

— Credeam că nu mai ajung...

— Încă mă mai iubști? întrebă ea,
peste câteva clipe.

— Din păcate, nu te iubesc - te ador.

O țin la mică distanță, privind-o.

— Nu-s în stare să-mi prescriu niciun
tratament. Dar încă mai cred că e o
nebunie totală.

— Ți-am spus și aseară - e cea mai
frumoasă nebunie din lume.

Îl atinse pe obraz cu degetul.

— Iubitul meu...

Ross o luă de mână și, întorcându-i-o
cu palma în sus, i-o sărută, apoi se așeză
pe canapeaua de lângă șemineu, trăgând-o
după el.

— Știi, trebuie doar să fim serioși, îi
spuse el.

— Sunt foarte serioasă, îl asigură Carla.

— Ți dai seama, continuă sobru Ross, că nu știi aproape nimic despre mine? S-ar putea ca, dacă mă iei de bărbat, să înnebunești de plictiseală.

Carla râse.

— S-ar putea să mă exasperezi uneori până la limita nebuniei, dar de plictisit nu mă vei plictisi niciodată, iubitele. Sigur că te cunosc - și la fel de sigur e că mă cunoști și tu pe mine.

Buzele îi zâmbeau, dar ochii-i erau delicios de serioși, în timp ce priveau într-ai lui.

— Ne-am aparținut unul altuia de la început - n-ai simțit asta? Nu e o noutate...

Exact așa se simțea și el, deși îi era greu să treacă peste reținerea lui

înnăscută, spunându-i tot ce avea în minte și în suflet.

— Ce-am să-i spun tatălui tău? o întrebă în schimb. Nu i-ai dat vestea, cred, așa e?

— Încă nu. Ai să-i spui: „Mă însor cu fiica dumneavoastră. Știu că mă așteaptă un adevărat calvar, dar sunt un om curajos și rezistent, și cred c-am să supraviețuiesc!”

— Și el ce-o să spună?

— „Binecuvântați să fiți, copiii mei!” sau „Domnul să vă aibă în pază!”

Era adorabilă, iar Ross o sărută din nou. Stăteau împreună, îmbrățișați, Carla cu obrazul rezemat de umărul lui, vorbind încet, fără să ia în seamă trecerea timpului, când pe ușă intră Roger.

— Tăticule!

Carla sări în picioare, cu obrazii

îmbujorați ca focul. Ross se ridică și el, iar Roger se uită de la unul la altul, amuțit de uimire.

— Cred că vă deranjez, spuse el sec.

— Ai să te obișnuiești, cu timpul, răspunse Carla, cu un zâmbet tremurându-i pe buze. Întotdeauna ți-au plăcut la nebunie doctorii, nu-i așa, scumpule? Deci, nu crezi că ar trebui să mă feliciți fiindcă ți-a găsit unul de ginere?

— Ce n-ai...!

Ochii lui Roger se îndreptară repede spre Ross.

— Da' știu că lucrezi repede, tinere!

— Așa se pare, domnule, dar și dacă mi-ar fi luat mai mult timp să aflu, tot n-aș fi putut dori mai mult decât acum să mă însor cu Carla. Desigur, știu că ar fi trebuit să aleagă un bărbat mai potrivit cu ideile dumneavoastră despre viitorul ei soț, dar

dacă mi-o încredințați, jur că-mi voi da toată silința s-o fac fericită.

Roger își privi fiica, întrebător și nedumerit.

— Chiar e ceva serios, Carla?

Fata dădu din cap.

— Cât se poate de serios, tăticule!

— Dar... Dumnezeu mare! Abia dacă vă cunoașteți!

Carla îi spuse încet:

— Tăticule, m-am îndrăgostit de el acum câteva săptămâni. Mai ții minte ziua când am fost să-l consult, și la întoarcere ți-am spus că nu-i plăcusem deloc? Și tu, ca un scump ce ești, nici n-ai bănuț că fiica ce se amoretzase până peste cap! Bucură-te pentru mine, dragul meu drag. Nu-s nici pe departe destul de bună pentru el, dar... sunt atât de fericită!

— E mult mai bună decât merit,

intervenii Ross, indignat. Să nu credeți că nu-mi dau seama de asta, domnule.

Cei doi bărbați schimbă o privire lungă și fermă, peste creștetul feței pe care amândoi o iubeau atât de mult. Apoi Roger întinse mâna.

— Eu sunt încă destul de aiurit de cap, dar... mă bucur că te-ai ales pe dumneata; și cred că ai ales bine.

Deși mica lui cuvântare părea cam șchioapă, Ross înțelese că i se făcea un mare compliment.

Carla anunță fericită că trebuia să bea în cinstea evenimentului. După un timp, Roger se ridică.

— Eu am de răspuns la niște scrisori, anunță el. Iei cina cu noi, Ross?

— Dacă se poate, mulțumesc foarte mult. Dar mai întâi trebuie să mă întorc în Harley Street și mă tem că mai am un caz

și într-un sanatoriu, unde trebuie să mă duc după cină.

Roger își privi fiica, în ochi cu o expresie amuzată.

— N-o să ai monopol pe viața lui, să știi.

— Îmi dau seama, răspunse Carla. Sunt resemnată încă de la început. Dar refuz să-l las să muncească până cade de pe picioare.

Tatăl ei râse.

— Mă rog, ai dreptul să-l oprești chiar la limită... dar va trebui să înțelegi, fetițo, că atunci când te măriți cu un medic, numai o parte din viața lui îți poate aparține ție – dacă e un medic serios. Să ții minte asta!

— Am... să-ncerc.

Îl privi pe Ross. Era o promisiune făcută lui și sieși, și simțea, așa cum avea

să simtă întotdeauna, că tot restul urma să fie doar un interludiu, atâta vreme cât Ross se întorcea la ea pentru lucrurile cu adevărat importante.

* * *

În drum spre Harley Street, Ross se simțea cu cugetul împăcat, iar inima îi creștea de bucurie. Spera să nu găsească nimic important așteptându-l, iar când deschise ușa, încremeni de uimire și nemulțumire, văzând că dintr-un fotoliu se ridica să-l întâmpine nimeni alta decât Sonia Frayne.

— Bună! exclamă el. Ce naiba...?

— Nu mai fi atât de cordial, îl întrerupse Sonia. S-ar putea să fie prea mult pentru mine!

Apoi:

— Îmi pare rău c-am dat buzna la ora asta, dar mi-au spus că te așteaptă înainte de șapte, și mă tem că mi-am permis să te aștept.

— Mă aștepți de mult? întrebă el, ușor încruntat. S-ar fi putut să nu vin deloc.

— Ar fi fost o grea lovitură.

Îi întinse mâna.

— Nu te-ai supărat, Ross, nu-i așa?

Ross îi strânse scurt și formal mâna îngustă și albă, cu piele netedă.

— Nu și dacă-ți pot fi de folos cu ceva. Sper că nu e nimic în neregulă cu soțul tău, așa-i?

— Obișnuitele, ridică din umeri Sonia. Basil e la țară, după cum știi. S-a externat luni și, din câte mi-am putut da seama, starea i se ameliorează pe zi ce trece. Știi vorba aia: „Iarba rea nu

piere...” În orice caz, cred că i-am fost o soție model cât timp a zăcit în spital, ce zici?

— Cred că ai fost... atentă cu el.

Ross se duse la birou, aruncând o privire spre mapă și blocnotesul telefonic. Nu era nimic important, doar o scrisoare.

— Scuză-mă un moment, spuse el, deschizând-o.

În timp ce se așeza din nou, Sonia îl privi atentă. Curios, că nu observase niciodată cât de atrăgător era. „Și pariez că nu sunt singura care vede!” își spuse ea. „Cred că-i cad la picioare cu zecile – și cu cât e mai indiferent, cu atât devine mai provocator...”

Categoric, trebuia să facă ceva.

Ross ridică privirea și văzu ochii aceia de jad ațintiți asupra lui.

— Ei, Sonia, spuse el, cred că nu ți-ai

acordat plăcerea îndoielnică de a mă aștepta atâta timp dacă nu aveai un motiv întemeiat, nu?

— Într-adevăr...

Sonia ezită o clipă, apoi urmă:

— Adevărul este, Ross, că mă simt *prost*. Nici nu știu dacă are vreo legătură cu efectele secundare ale afurisitului meu de apendice...

— Nu după atât de multă vreme. Apendicele tău ține acum de domeniul trecutului, o asigură el. Uită-l. Ce te supără - ai dureri?

— Nu tocmai... Poate, continuă ea mai încet, sunt doar nefericită... Mă simt îngrozitor de deprimată.

— Mă tem că n-am niciun leac pentru asta, replică Ross cam rece. Nu i-ai cerut un tonic medicului tău personal?

Sonia își mușcă buzele.

— Sigur, știu că nu ești generalist, și cred că ar fi trebuit să-l consult pe medicul de familie. Oricum, îl cunoști, el te-a chemat atunci la mine. Cred că am încălcat eticheta medicală venind la tine acum, dar n-am crezut că are importanță. În fond... nu e nevoie să știe.

Ross era într-adevăr nemulțumit. Îl simpatiza pe doctorul Vernon și nu voia să aibă probleme cu el; iar medicii - în special cei vârstnici aveau sensibilitățile lor.

— De ce nu-ți iei o slujbă, Sonia? Atunci, n-ai mai avea timp să te gândești la toate necazurile tale.

— Fii serios! Nici nu știu cum ai ajuns atât de departe, Ross!

În râsul ei se simțea o muchie tăioasă.

— Deși cred că unele femei adoră să

te porți grosolan cu ele.

— Nu fac nicio deosebire între sexe, o asigură el. Sunt aici ca să te ajut – dacă pot. Dacă nu pot, și tu și oricine altcineva nu faceți decât să-mi consumați timpul de pomană – și pe al vostru.

Apoi, pentru că era atât de fericit și avea senzația că poate fusese cam prea drastic, adăugă:

— Dar dacă vrei să vii până sus pentru câteva minute, am să mă achit de băutura pe care mi-ai oferit-o recent.

Se uită la ceas.

— Am exact douăzeci de minute libere, după care voi fi nevoit să te dau afară, pentru că sunt invitat undeva la cină și trebuie să mă schimb.

Sonia se ridică, râzând.

— Dragul meu, nu știu dacă vechea noastră prietenie din copilărie e un

avantaj sau nu...

— Te alegi cu o băutură datorită ei! îi reaminti Ross.

Întrucât liftul mergea numai până la acel etaj, fură nevoiți să urce pe scară până la apartamentul lui, aflat deasupra. Intrând în salon, Sonia aruncă o privire în jur. Nu era genul de locuință potrivită pentru un medic de succes. Fotoliile de piele erau cam jerpelite, iar cărțile ce se aliniau pe rafturi aveau cotoarele la fel de gioruite. Ceea ce-i plăcea Soniei cel mai mult la cărți erau scoarțele legate în piele. „Are nevoie de o femeie”, își spuse ea. „Așa n-o să ajungă nicăieri, dacă nu e cineva care să-l împingă de la spate”.

Scotându-și pălăria, se ghemui în colțul canapelei Chesterfield adânci.

— Nu te superi dacă mă simt ca

acasă, nu-i așa? îl întrebă. Poți să mă dai afară după ce vor trece acele douăzeci de minute. Deci, aici locuiești?

— Deocamdată, răspunse Ross de la barul din colț. Mă tem că n-am decât un vin de Xeres pentru tine - doar dacă nu preferi o tărie.

— Merge și un Xeres.

Când îi oferi paharul, Sonia întinse alene o mână să-l ia, cu un gest lasciv.

— Ai spus „deocamdată”, ca și cum te-ai gândit să te muți.

— Ei, aici e într-adevăr cam înghesuit...

Femeia zâmbi.

— Ar trebui să ai o casă proprie - în Wimpole Street, sau așa ceva...

— Probabil o s-o am.

— Atunci, să bem pentru ea, iubitele.

— Noroc!

Ross sorbi din pahar, apoi îl puse pe masă, oferindu-i o țigară.

Suflând un nor de fum, Sonia îl privi prin rotocoalele albăstrii.

— Începi să se învârtești prin societate, nu-i așa? Te-am văzut aseară la Cerino's!

— Eu nu te-am văzut.

— Într-adevăr. Erai... preocupat de altcineva.

Își scutură scrumul țigării.

— Presupun că Roger Barrington e un om destul de important pentru tine.

— Foarte important. Și-mi plac mult.

— Și... fermecătoarea Carla?

Dacă s-ar fi uitat la el, poate că Sonia ar fi fost prevenită, dar studia lichidul chihlimbării din pahar.

— Nici n-am știut dacă să fiu amuzată sau să-mi pară rău când am văzut că

atenție îi dădeai iubitei lui Basil, continuă ea. Cred că de-asta se și poartă atât de imposibil - arde de nerăbdare să se întoarcă la Londra.

— Ce vrei să spui?

În tonul lui înghețat se simțea ceva care o făcu să ridice repede privirea spre el.

— Ei, nu se poate să nu știi, dragul meu - toată lumea pare să fi aflat de luni de zile, numai eu nu - că soțul meu și Carla Barrington sunt, așa cum am insinuat săptămâna trecută, foarte atașați unul de altul.

— Eu în locul tău n-aș mai repeta povestea asta, Sonia.

Ross se minună că putea să se stăpânească atât de bine.

— Și, oricum, e o minciună. Poate te interesează să știi că am onoarea de a fi

logodit cu domnișoara Carla Barrington!...

* * *

O clipă, Sonia îl privi amuțită, albă ca hârtia pe sub machiaj.

Apoi izbucni.

— Nu-i adevărat! exclamă ea aproape violent. Tu și Carla! Dar e... ridicol!

— Mă tem că nu pot fi de acord cu tine, replică rece Ross. Eu găsesc că e extrem de satisfăcător.

Sonia își mușcă buza, făcând un efort să se controleze.

— Iartă-mă, Ross. Mi-ai... provocat un șoc atât de puternic... Desigur, s-ar cuveni să te felicit... Dar nici măcar n-am știut... până deunăzi, când v-am văzut... că sunteți... că vă cunoașteți. Te rog să mă ierți - zău că a fost un șoc îngrozitor.

Ross nu se simțea deloc îndemnat s-o ierte. Era foarte furios – acel gen de furie care e mult mai periculoasă decât cea explozivă. Dar trebuia să rețină că Sonia era în vizită la el acasă și nu-i putea arăta ușa, așa cum ar fi vrut.

— Scuză-mă, spuse el. Ești prima persoană care află vestea. Nu spune mai departe, până nu ne hotărâm noi când vrem să anunțăm. Dă-mi voie să-ți mai torn.

— Nu, mulțumesc.

Sonia puse pe masa de lângă ea paharul de vin pe jumătate gol. În viața ei nu mai cunoscuse un asemenea șoc. Cu foarte scurt timp în urmă, planurile ei de viitor începuseră să se contureze – un viitor cu totul diferit de cel care se profila acum. Iar cea care-i ruinase toate planurile era Carla. Pentru a doua oară,

fata aceea amenința să-i răscolească viața. Era insuportabil – nimeni n-o mai putuse face vreodată, și atunci de ce să aibă această putere fiica lui Roger Barrington?

Se ridică brusc și, ducându-se la consolă, rămase acolo, privind orbește spre obiectele de deasupra, cu spatele la Ross. Situația avea nevoie de diplomatie și, pentru prima dată în viața ei, Sonia nu era sigură cum să procedeze.

Se întoarse și-l privi, cu o expresie nostalgică pe față.

— Te rog, Ross, nu fi supărat pe mine. N-aș fi spus pentru nimic în lume ceea ce am spus, dacă aș fi bănuț măcar o clipă. Dragul meu, sper să-ți reușească. Sunt cam sentimentală față de tine, cred, și vreau să... să fii fericit.

— Frumos din partea ta, Sonia.

Ross se mai îmbună. Era caracteristic

pentru el să se simtă îndemnat, din generozitate, să ajungă la un compromis.

— Nu ai de ce sățio faci griji. Voi fi enorm de fericit, o asigură.

— Perfect! Atunci, să închinăm.

Își luă iar paharul, zâmbindu-i vesel peste buza acestuia.

— Și, desigur, e și cazul să fii fericit; nu orice tânăr se poate mărita cu cea mai drăguță fată și una dintre cele mai bogate moștenitoare!

Văzu o umbră trecând peste chipul lui și, continuând să zâmbească, duse lovitura până la capăt:

— Firește, ești prea îndrăgostit ca să te gândești la meschinării cum sunt banii – dar ce importanță mare au!

Apoi oftă.

— De multe ori am invidiat-o pe Carla – iar acum, că l-a înhățat pe cel mai bun

prieten al meu, o invidiez și mai mult!

Își consultă ceasulbrățară cu diamante și scoase o mică exclamație deznădăjduită.

— Cerule! Trebuie să fug - iau cina în oraș și pe urmă mă duc la un spectacol. Ți mulțumesc pentru vin și pentru timpul pe care mi l-ai acordat. Ți promit că mai curând am să mor decât să vorbesc despre logodnă, fără permisiunea ta.

— Nu fi chiar atât de drastică, răspunse cam sec Ross, strângându-i mâna. Te conduc până la lift.

O urmă în antreu și, când deschise ușa, Sonia se opri, privindu-l cu o expresie ezitantă.

— Ross... îmi pare foarte rău pentru ceea ce am spus. Firește... nu cred că mă gândeam la nimic serios... vreau să zic, înțelegi... Basil a fost prieten cu atâtea

fete... Noi având o căsnicie atât de... semidetașată, ca să zic așa, e firesc ca lumea să bârfească... Pur și simplu... am luat-o așa cum e...

Tăcerea lui Ross, răbdarea politicoasă cu care o asculta, erau mult mai deconcertante decât orice protest, iar Sonia se întrerupse cu un mic gest nervos, după care adăugă:

— Probabil că iar vorbesc prea mult. Dar te rog să uiți ce-am spus...

— Nici nu vreau să fac altceva, o asigură el.

Dar, în timp ce cobora cu liftul și era condusă de portar până la ușă. Sonia știa foarte bine că n-avea să uite – oricât de mult ar fi dorit-o el. Când ajunse la colțul cu Wimpole Street, prin fața ei trecu un taxi gol. Îi făcu semn șoferului și se urcă, cerând s-o ducă acasă.

* * *

Când îi ieși în întâmpinare, camerista ei personală își dădu seama imediat că doamna Frayne nu era bine dispusă. Viața o învățase pe Danvers să aibă o atitudine filosofică; doamna era atât de des dificilă, încât singura soluție era să tacă și să înghită.

— Noua dumneavoastră rochie de seară a sosit la timp, doamnă, o informă ea. Am scos-o din cutie și...

— Atunci, n-ai decât s-o bagi la loc! se răsti Sonia. În seara asta stau acasă. Sun-o pe doamna Carroll și anunț-o că mă doare capul și-mi pare rău că n-am să pot veni. Acum adu-mi un capot și spune-i lui Saunders că vreau să iau o gustare în cabinet.

— Foarte bine, doamnă.

Danvers se retrase, făcând o mutră acră când Sonia n-o mai putu vedea.

Sonia n-avea chef de petreceri. Voia să stea singură, să gândească în liniște. Carla... și Ross! Cine și-ar fi putut imagina?

„Ce naiba se-ntâmplă cu lumea asta nenorocită?” se întrebă ea furioasă. „Parcă și-au ieșit din minți, cu toții! Dracu' să-i ia! De ce m-oi fi întors? Dacă rămâneam la New York, probabil că Basil și fata aia ar fi continuat să-și facă de cap. Cred că am speriat-o – o fi crezut că s-ar putea să dau divorț, până la urmă!”

Și când colo, era clar că aventura lui Basil cu Carla se terminase – dar când...?

Îi venea s-o blesteme pe acea scumpă prietenă care-i scrisese ca s-o avertizeze că oamenii se distrau copios, speculând

dacă de data asta Basil se îndrăgostise cu adevărat. „Și nu se știe niciodată, dragă – când ajung la vârsta lui Basil, și fata e tânără și drăgălașă, iar la mijloc mai sunt și milioane de lire sterline...! Poate că ai să te și bucuri să scapi de el, bineînțeles; dar mă gândeam că ar fi mai bine să știi, fiindcă s-a aprins rău de tot, zău așa...”

Iar acum, pentru prima dată, când Sonia se gândise la faptul că puteau exista împrejurări în care s-ar fi bucurat să-și recâștige libertatea, tocmai Carla, nu altcineva, era femeia căreia trebuia să-i mulțumească.

Dintr-odată, își dădu seama că o ura pe Carla Barrington – o ura cu patimă! Și, în chip ciudat, faptul că poșta de seară îi adusesese și o serie de facturi restante îi intensifica ura. Ea și Basil trăiseră întotdeauna după cum câștigau, și chiar

mai bine. Impozitele tot mai mari, și faptul că unchiul căruia maiorul Frayne i se considerase întotdeauna moștenitor se căsătorise pe neașteptate, reducând considerabil alocația nepotului său, îngreunau mai mult decât oricând eforturile pentru salvarea aparențelor.

Sonia se săturase. Își dorea altceva – altă căsnicie, alt stil de viață. Cu câteva ore în urmă, încă mai era nesigură ce anume voia; dar acum, dintr-odată, avea impresia că știa fără cel mai mic dubiu.

Pentru o fire ca a ei, lucrurile inaccesibile sunt întotdeauna cele mai râvnite – iar ea îl voia pe... Ross Carlton. Mai mult, era sigură că, dacă nu intervenea Carla între ei, l-ar fi putut cuceri. Căci Sonia avea convingerea cinică potrivit căreia niciun bărbat nu avea cu adevărat șanse în fața unei femei, dacă

era abordat cu inteligență. O văzuse întâmplându-se atât de des; cumva, ar fi reuși să-l seducă pe Ross. Și era surprinsă să constate cât de mult detesta ideea că n-o făcuse.

„Dumnezeule mare!” își spuse ea.
„Oare chiar m-am îndrăgostit?”

Cumva, ideea n-o amuza deloc. Dragostea la douăzeci de ani putea fi veselă, dar pasiunile care apar după treizeci de ani erau mai serioase și uneori duceau la tragedii, chiar și pentru o femeie ca Sonia Frayne. Iar Sonia n-avea chef de nicio tragedie – avea chef doar să obțină ceea ce voia, deși încă nu prea știa cum să reușească. Doar dacă nu cumva, desigur, Basil ar fi vrut s-o ajute – uitase cu totul de el.

N-ar fi fost rău să-i scrie, dându-i vestea că scumpa lui Carla Barrington se

pregătea să se mărite cu doctorul Ross Carlton...

Chiar în acel moment sună telefonul, iar Sonia se duse să răspundă.

Un glas bărbătesc întrebă:

— Pot vorbi cu doamna Frayne?

Ezită, având impresia că-l mai auzise, deși nu era al nici unui prieten. În sfârșit, spuse:

— Doamna Frayne la telefon.

— A! Doamnă Frayne, sper că vă mai amintiți de mine. Clyde Harris, de la...

— A, da, sigur că-mi amintesc! Credeam că v-ați lăsat păgubaș - sau că m-ați lăsat pe mine în pagubă.

Omul râse politicos.

— Mă tem că am întârziat cam mult, dar încă mai ducem lipsă de personal, și am fost și bolnav...

— Îmi pare rău să aud. Dar nu... ați

renunțat?

— Nu, în niciun caz! De fapt, cred că avem niște vești pentru dumneavoastră. Vreți să ne faceți o vizită? Sau poate să trec eu, mai bine?

— Am să vin - mâine, pe la unsprezece.

— O.K., voi fi aici.

Urmă o scurtă pauză, după care, cum Sonia nu mai întrebă nimic, Clyde Harris încheie:

— Vă mulțumesc, doamnă Frayne. Atunci, ne vedem mâine la unsprezece. Larevedere.

În timp ce pune receptorul în furcă, Sonia avea dintr-odată în ochi o expresie vie și concentrată - ca o pisică pândind o gaură de șoarece.

„Mă întreb...” își spuse ea. „Mă întreb dacă nu cumva domnul Clyde

Harris ar putea să aibă niște... niște vești cu adevărat interesante...”

* * *

După ce-și terminară de băut cafeaua, Roger Barrington se ridică, anunțând:

— Eu mă duc la club, am ceva de discutat cu un om de-acolo, așa că vă las singuri.

O privi pe Carla cu un licăr în ochi.

— Crezi că vă descurcați fără mine?

— Categoric! răspunse ea. Dacă trebuie neapărat să te duci... dar și dacă rămâi ne putem descurca la fel de bine și *cu tine!*

Roger râse încântat.

— Tactul e marea ei calitate, Ross. Dar *trebuie* să mă duc. Și dacă nu te mai

văd în seara asta, înțeleg că ne vom reîntâlni destul de curând.

Își strânseseră mâinile, cordial.

— Cu siguranță, domnule Barrington, spuse Ross. Trebuie să avem o discuție, când vă permite timpul.

— La dispoziția ta, oricând avem vreme amândoi.

Roger mai dădu o dată din cap, zâmbind, și ieși; dar, după ce-și luă pălăria și haina de la valetul care i le adusese, când porni spre lift, îi scăpă un oftat adânc. Era bine că se întâmplase așa, își spuse el. Carla făcuse o alegere înțeleaptă, și-l scăpase de multe neliniști – dar totuși...

Era firesc să existe un „dar totuși”... Fuseseră atât de apropiați, ca tată și fiică... În timp ce se urca în mașină, oricât de mult îl bucura fericirea feței lui, Roger

Barrington se simțea nespus de singur.

Capitolul 7

Când ușa se închise în urma tatălui ei, Carla deveni conștientă de delicioasa intimitate de a fi singură cu omul pe care-l iubea. Îl zu pe Ross privind-o și roși, în felul acela neașteptat și adorabil care făcea întotdeauna să-l străbată fiori.

— La ce te gândești? îl întrebă ea.

— Îmi spun că ești fermecătoare!
replică prompt Ross, venind alături.

— Dacă așa sunt, răspunse Carla cu respirația ușor întretăiată, e datorită ție, și pentru tine. Acum știu de ce și cele mai simple fete devin cu adevărat frumoase când sunt îndrăgostite...

Apoi, pentru că se temea să devină prea serioasă, încercă să râdă.

— Stai jos aici și mai spune-mi vorbe frumoase - cât mai multe...

— Atunci, să te întreb: cu cât se îndrăgostește de mai multe ori, cu atât o fată devine mai frumoasă?

Mai degrabă tonul decât cuvintele lui o făcură să se retragă brusc, ca și cum ar fi fost lovită.

— Ross... murmură ea abia auzit. Ce vrei să spui?

Ridicându-se brusc, Ross se duse lângă șemineu. Un moment, instinctul îl îndemnă să-i vorbească despre vizita Soniei și cuvintele acesteia; ar fi fost cel mai bine și cel mai direct, dar în schimb spuse doar atât:

— Cred că nu sunt mai gelos decât oricare alt bărbat când îmi amintesc că... te-au iubit și alții.

— *Singurul* alt bărbat care m-a iubit,

vrei să spui, preciză încet Carla.

Se priviră. Acum se ridicase și ea în picioare, cu mâinile încheștate, ca să-și stăpânească tremurul.

— E firesc să-ți amintești, continuă ea, nu pot să ți-o reproșez. Te gândești... te întrebi...

Vocea i se frânse și, spre oroarea și deznădejdea lui, Ross îi văzu ochii umplându-se de lacrimi.

Într-o clipă, fu iar lângă ea.

— Iubito, iartă-mă, sunt o bestie...

Dar, când vru s-o cuprindă în brațe, Carla se îndepărtă.

— Nu - nu ești o bestie; ești doar uman, cred, răspunse ea. Cum ai putea să uiți?

În fața șemineului, se întoarse din nou spre el. Făcea mari eforturi să vorbească normal, coerent.

— N-am vrut... să spun nimic care să-ți aducă aminte că am fost cândva atât de proastă încât să cred că eram îndrăgostită de altul, înainte de a te fi întâlnit pe tine. Dar, Ross, când nu mă cunoșteai deloc, credeai ce-ți spuneam. Nu poți să crezi și acum... când îți spun cât de puțin a contat?

— Iubita mea, am să te cred... Te cred! îi jură el.

— Serios?

Carla făcu un gest rugător, continuând să-i evite îmbrățișarea.

— Ascultă, îl imploră ea, am făcut tot felul de prostii... dar niciodată n-am fost atât de proastă cum mă credeau prietenii și cunoștințele mele. Ross, dacă ne vom căsători, trebuie să clarificăm asta, o dată pentru totdeauna.

Se așază pe brațul fotoliului.

— Vreau să încerci să mă înțelegi. Niciodată n-am trecut prin perioada sentimentală și romantică prin care trec majoritatea fetelor. Chiar și când eram în școală, înconjurată de tinere care simțeau o nevoie disperată să adore pe cineva – de la actorii de cinema până la profesorii de limbi străine – eu mă uitam și-mi spuneam, cumva, cât de incomod trebuie să fie. Nu-mi lipsea romantismul... dar aveam ceva... zi-i mândrie... sau poate doar înfumurare; dar... știam că nu voiam să mă irosesc. Pe lângă asta, nu-mi doream cu adevărat decât un singur lucru – să fiu soră medicală. Știi ce s-a întâmplat cu asta până la urmă – dar atâta timp cât am putut s-o fac, nici chiar Mary n-a avut ce să-mi reproșeze. Și pe urmă... când s-a stricat totul, l-am cunoscut pe Basil. Privind în urmă, nu pot să explic ceea ce

am simțit pentru el decât ca... pe un fel de adolescență întârziată.

Obrajii i se înroșiră și mai intens.

— La început, a fost o pasiune nebunească, așa cum au fetele în adolescență. Arată extraordinar de bine, e cu zece ani mai mare decât mine, „nefericit în căsnicie”... Crede-mă, nu sunt singura care i-a înghițit gogoșa asta! Nu mi-a fost greu să mă conving că era dragoste adevărată. Abia când am descoperit că, în pofida tuturor, eram... mereu reținută, am început să mă întreb dacă *era* dragoste adevărată. Fiindcă...

Își luase o țigară și, fără să-și dea seama ce făcea, începu s-o fărâmițeze în bucăți; nimeni n-ar fi putut ști cât de greu îi era să mărturisească toate acele lucruri.

— Înțelegi, am crezut că începeam să mă cunosc destul de bine. Știam că eram

capabilă să dăruiesc mult, și mi se părea atât de meschin din partea mea că... ezitam. Dar ezitam, ăsta-i adevărul; și în clipa în care te-am văzut, am știut de ce. Am știut că alergasem după un miraj. Realitatea erai *tu*. Chiar dacă încă nu mă sărutaseși, nici nu mă atinseseși măcar – nu puteam lăsa altcuiva ceea ce-ți aparținea ție; așa că... l-am părăsit pe Basil.

— Carla...

— Nu – încă nu mă atinge, îl rugă ea. Vreau să încerc să te fac să înțelegi. Indiferent ce-am făcut – și au fost lucruri pe care le regret amarnic – Basil nu mi-a fost nicidată amant. Trebuie să-mi dai cuvântul tău că mă crezi – și că mă vei crede întotdeauna. Altfel, știu – în clipa asta, și niciodată nu voi mai avea curajul s-o mai privesc în față – că trebuie să ne

luăm rămas-bun, chiar acum. Nu te lăsa influențat de dragostea ta pentru mine, de faptul că vrei să mă crezi...

Ross o întrerupse aproape violent:

— Te cred, jur că te cred!

— Și ai să mă crezi întotdeauna - orice s-ar întâmpla?

— Întotdeauna.

— Ești absolut sigur?

— Cât se poate de sigur! Dragostea mea...

Abia acum, Carla îl lăsă s-o îmbrățișeze, iar Ross, strângând-o la piept, îi șopti:

— Iartă-mă, Carla, n-ar fi trebuit să-ți reamintesc.

Apoi, punându-i o mână sub bărbie, îi ridică fața.

— Iubita mea! Nu cumva plângi iar?

Carla clipi din ochi, scuturându-și

lacrimile de pe gene, în timp ce-și căuta batista.

— Plânsul îmi face bine, spuse ea. Spală și curăță. Când nu poate plânge, atunci e cel mai nefericit omul.

Îi zâmbi vag, ca prin ceață, trăgându-i din nou chipul spre fața ei și visând cum avea să-și amintească acele cuvinte...

* * *

Înconjurată de hârtii, în timp ce verifica registrele contabile, Mary se ocupa de partea cea mai puțin interesantă din munca ei înspital, când cineva bătu la ușă.

— Intră! răspunse ea scurt.

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez, soră, dar tocmai plec, și domnul doctor mă-a rugat să vă aduc hârtiile

astea.

Și tânăra soră puse pe biroul mare al supraveghetoarei alte câteva hârii.

Mary zâmbi.

— Îți mulțumesc, soră Ferguson. Mă întrebam dacă nu cumva a uitat de fișa asta medicală. Ia să vedem, e weekendul duminică liber, nu-i așa?

— Da, soră, măduc acasă.

— Sper că tatăl duminică se simte mai bine. Dacă trebuie neapărat să mai rămâi câteva zile, telefonează-mi duminică și-am să-ți prelungesc permisia.

— Sunteți foarte bună, soră, răspunse recunoscătoare fata, dar sper să nu fie necesar.

— Și eu sper. Dar, dacă este, un telefon în timp util...

O expedie cu o mișcare a capului și reveni la conturile ei contabile.

Tocmai terminase, când i se aduse ceaiul și, pe aceeași tavă, corespondența venită cu poșta de după-amiază. Aruncând o privire, Mary văzu scrisul Carlei pe un plic și-l luă, pentru a începe cu acea scrisoare.

Draga mea Mary.

Pregătește-te pentru cel mai mare șoc din binecuvântata ta viață. Mă mărit cu Ross. Nu te condamn dacă nu-ți vine să crezi, pentru că e aproape prea frumos ca să fie adevărat. Desigur, e incomparabil prea bun pentru mine - dar îl iubesc, o, draga mea Mary, îl iubesc cu disperare! Lucrul cel mai extraordinar (și nici nu știi cât de extraordinar, pentru că și tu ești subiectivă în favoarea mea!) e că și el mă iubește. Abia aștept să te văd, și mă întreb dacă am putea veni până la tine în

weekendul ăsta.

Știi și tu că e prea bun pentru mine – cum știi și eu. Dar... poate m-a făcut mama cu noroc.

Roagă-te ca fericirea mea să dureze, draga mea Mary. În sfârșit, sunt cu adevărat fericită.

Cu multă umilință.

A ta.

CARIA

„Mă mărit cu Ross”.

Privind coala din mâna ei, Mary avu impresia că acele cuvinte ieșeau în evidență, ca și cum ar fi fost scrise cu foc. Un foc care nu ardea hârtia, dar care tocmai făcuse scrum un vis ascuns al inimii ei.

„Ross și Carla! Oare n-ar fi trebuit să mă aștept?” se întrebă Mary.

Răspunsul era „nu”. Nici nu-i trecuse prin minte așa ceva. Fusese chiar puțin supărată și dezamăgită de atitudinea lui Ross Carlton față de Carla. Ei bine, acum descoperise că cele spuse de ea erau adevărate: Carla ascundea o comoară sub aparențele ei de fată răsfățată.

Dar oare era destul de bună pentru Ross? Putea să fie soția de care avea el nevoie?

Avea să învețe. Ross urma să scoată la iveală tot ce era mai bun în ea – și erau atât de multe, își spunea Mary cea loială, în timp ce simțea cum i se frângea inima.

Puse scrisoarea Carlei pe birou, ținând mâna peste ea ca și cum astfel ar fi stabilit un contact uman de care avea dintr-odată mare nevoie. „N-ai să-ți pierzi niciunul dintre prieteni”, își spuse e. „Ai... noroc”. Și, luând o telegramă din sertar,

scrise în grabă:

Domnișoarei Carla Barrington.

Claridges Hotel.

W.1.

*Splendid. Veniți sâmbătă. Salutări la
amândoi.*

MARY

Fusese doar un vis și... „Visul tău s-a terminat”, părea să-i cânte un cor de tragedie antică. Întinse mecanic mâna să-și toarne ceaiul și, în acel moment, ușa se deschise și o soră anunță:

— Vă caută domnul Barrington, soră.
Dacă aveți timp...

O fracțiune de secundă, Mary ezită -
n-ar fi putut refuza să-l primească pe

Roger dar, cumva, își dorea să nu fi venit tocmai atunci.

— Poftește-l, spuse ea, și mai adu ceai, soră, ăsta s-a răcit.

Se ridică, și imediat Roger intră și veni spre ea, strângându-i mâna, scurt și strâns, ca de obicei.

— Pari palidă, observă el. Ce făceai?

— Aiurea, replică Mary. Niciodată nu sunt prea roșie în obraji, nu-i așa?

— Într-adevăr. Dar cred că muncești prea mult - iar eu am venit aici ca să-ți răpesc din timp...

— ...și să beți un ceai, completă ea senină. Scoateți-vă pardesiul și luați loc.

Zâmbind, Roger se conformă.

— Cred că ești obișnuită să le dai ordine oamenilor. Mărturisesc că poate fi plăcut să primesc ordine.

Se așeză într-un fotolu.

— Eram prin zonă și m-am gândit să-ți fac o vizită ca să aflu ce părere ai de vestea cea mare - Carla ți-a telefonat, desigur, nu-i așa?

— Mi-a scris, răspunse Mary. Tocmai voiam să-i trimit asta, arată ea telegrama.

— Te bucuri?

— Da. Nu cred că ar fi putut alege mai bine. E un băiat extraordinar, domnule Bates. Puteți fi absolut liniștit în privința ei.

— A, e admirabil, fu Roger de acord. Și am avut întotdeauna încredere în gusturile Carlei, și în bunul ei simț. Nu se vinde ieftin.

— În niciun caz! încuviință Mary, privindu-l cam surprinsă.

Roger se încruntă.

— L-ai cunoscut pe tânărul acela, Frayne?

— A fost internat aici, după un accident de circulație, dacă vă mai amintiți.

— Atunci l-ai văzut prima oară?

— Da... a, ba nu! L-am cunoscut odată, mai demult, la o petrecere a Carlei.

— Umbla cu el prea mult, spuse Roger. A fost singura ocazie când mi-am făcut griji pentru ea; dar n-am spus nimic. Iar apoi s-a întors nevastă-sa... Personal, nu pot să-i sufăr, pe niciunul dintre ei.

Mary îi dădea dreptate în sinea ei, dar nu spuse nimic. Nu știuse despre relația Carlei cu Basil, și deodată își dădu seama care putea fi cauza ostilității neîndoielnice dintre Sonia Frayne și Carla Barrington.

Roger continuă:

— Știi despre prietenia asta? Nu vreau să trădezi o confidență, dar...

Mary ezită. Apoi răspunse cu sinceritate:

— Carla nu mi se confesează niciodată, domnule Barrington, să știți. E o persoană deosebit de reticentă. Dar sunt sigură de un lucru. N-a mai fost îndrăgostită niciodată. Iar din scrisoarea pe care mi-a trimis-o pot vedea limpede că acum este cu adevărat îndrăgostită.

— Îndrăgostită, auzi acolo! râse Roger Barrington, oferindu-i tabachera. E nebună după tânărul ăsta. Vrei să vii în oraș săptămâna viitoare, ca să sărbătorim, Mary? Cred că se cuvine să a dăm o mare petrecere de logodnă.

— Săptămâna viitoare nu pot, răspunse ea cu regret. Supraveghetoarea adjunctă va fi plecată, și n-am să-mi mai văd capul de treburi. Dar vin amândoi - Ross și Carla - la mine, vineri.

— Păi, aranjează ceva cu ei atunci. Îți mulțumesc pentru ceai și cura de odihnă.

— La ora asta, ceaiul e întotdeauna gata, și sunt și eu mai liberă.

Mary îl conduse până la ieșirea din clădire, iar în timp ce se întorcea spre biroul ei își spuse: „Bietul om! Se simte singur. Și-au fost atât de devotați unul altuia, și i-ar fi imposibil să nu se simtă puțin cam părăsit”.

Întotdeauna îl plăcuse pe Roger Barrington; și, în fond, era un prieten devotat al clincii St. Anne's.

La ușa cabinetului se opri și, întorcându-se, urcă scara de serviciu spre camera ei.

Închizând ușa, se duse direct la pupitrul pe care, printre alte fotografii, stătea un mic portret înrămat al lui Ross Carlton. Ross ținea morțiș întotdeauna să

pozeze ca la fotograf, iar Mary îl surprinsese într-un instantaneu odată când se juca în curte cu câinele ei – Agnus scoțianul, decedat între timp. Mărise fotografia, iar Ross nici măcar nu știa de existența ei. Acum o luă de pe pupitru și, ținând-o în ambele mâini, o privi lung.

— Mă rog lui Dumnezeu, dragul meu, să ai parte de toată fericirea pe care o meriți, murmură ea. Tu... și Carla.

Apoi, deschizând un sertar, puse cu grijă fotografia sub lucrurile dinăuntru, apoi îl închise la loc și-l încuie cu cheia – sertarul, și visul despre care devenise conștientă doar cu câteva ore în urmă.

* * *

Aveau să se căsătorească imediat ce se puteau termina toate pregătirile.

Carla și Ross își uniseră ferm forțele împotriva oricărei petreceri somptuoase. Nu erau necesare decât anunțurile din „*The Times*” și „*The Telegraph*”. Carlei îi displăcea enorm ideea ca zeci și zeci de oameni să bea pentru fericirea sa viitoare din vinul tatălui ei, când majoritatea ardeau de nerăbdare să vadă că eșuase! Și așa știa că aveau să circule destule comentarii pe seama logodnei, când de fapt nu-i privea decât pe ea și pe Ross.

Lui Ross îi convenea de minune. Muncea din greu, ceea ce probabil era cu atât mai bine, din moment ce și Carla constata că pregătirile pentru noua ei viață îi ocupau timpul până la refuz.

Se hotărâseră să nu-și caute o locuință la Londra, în acele zile de criză locativă. Ross avea apartamentul lui de burlac și cabinetul de consultații, pe care

aveau să le folosească în capitală, dar casa lor permanentă urma să fie la țară.

Recent, se lansase propunerea - susținută de Sir Vane Armstrong și Ross - ca St. Anne's să rămână definitiv în afara Londrei. În orice caz, aveau să treacă ani de zile până să se poată reconstrui vechiul sediu, și mulți dintre pacienții particulari ai lui Ross locuiau și ei încă în provincie.

Și astfel, ca „dar de nuntă”, Ross cumpărase o casă la câteva mile de Melchester, suficient de departe de șosea ca să fie cu adevărat dezirabilă.

Mobilatul era o adevărată fascinație pentru Carla. În fiecare duminică, îl lua pe Ross să-i arate ce mai aranjase în viitorul lor cămin.

Trecuseră astfel, aproape pe neobservate, trei săptămâni din luna de așteptare, până într-o după-amiază senină

și însorită, când Carla se întorcea de la croitoreasă, unde fusese să-și facă niște probe.

Peste o săptămână, avea să se mărite. Când se gândea, încă i se mai părea aproape incredibil, iar intensitatea fericirii pe care o simțea era chiar puțin înspăimântătoare. Cu siguranță, acum nu se mai putea întâmpla nimic rău – și totuși, era conștientă de acea mică teamă superstițioasă care pândește adesea ascunsă sub cea mai mare fericire, groaza că cine știe ce zeu invidios își poate vârî coada, ca să strice perfecțiunea vieții.

În timp ce cotea din Berkeley Square pe Davis Street, își spuse: „E ridicol ca fericirea să-mi provoace spaima asta morbidă. Parcă m-aș teme de întuneric. O, dar cât de bucuroasă am să fiu când vom fi căsătoriți!”

Când intră în apartament, își aminti că mai erau doar patru ore până sosea trenul lui Ross. Aveau să meargă împreună cu mașina până în Harley Street și, cu siguranță, niciun pacient inoportun n-avea să i-l răpească în seara aceea!

Moralul i se ridică dintr-odată și, fredonând o melodie - „Întoarce-te la mine, iubite!” - deschise ușa salonului.

Notele îi amuțiră în gât și rămase nemișcată, cu privirea spre femeia care stătea așezată într-un fotoliu adânc, picior peste picior.

— Bună, Carla, o salută Sonia Frayne. Sper că n-am dat buzna într-un moment nepotrivit. Așteptai pe altcineva?

— Nu. Dar nu mi-au spus că mă caută nimeni...

Zâmbetul de pe buzele Carlei era vizibil fals. Ea și Sonia nu ajunseseră

niciodată la un conflict deschis, dar nici în termeni de prietenie și vizite nu erau. Ce naiba căuta acolo doamna Frayne? se întrebă Carla, în timp ce-n minte începea să-i sune un mic semnal de alarmă.

— De ce nu fumezi, Sonia? o întrebă. În cutia de lângă cotul tău sunt țigări. Eu mă duc să-mi scot mantoul și pălăria, după ce comand un ceai – doar dacă nu cumva preferi altceva.

— Nu vreau nimic, mulțumesc, răspunse Sonia.

— Ei bine, eu vreau. Mor să beau un ceai.

Carla ridică receptorul și, după ce făcu comanda, intră în dormitor.

Sonia rămase uitându-se după ea, cu ochii ei verzi strălucind ca două smaralde printre genele aurii. În timp ce-și aprindea o țigară din pachetul ei propriu, pe buze îi

juca un mic zâmbet ca al Monei Lisa. Presimțea că următoarea jumătate de oră avea să fie amuzantă - imens de amuzantă!

Capitolul 8

— Simpson, cum a intrat doamna Frayne? întrebă Carla, pieptănându-se în fața mesei de toaletă.

— A venit direct sus, domnișoară. A spus că o așteptați.

— Ei bine, n-o așteptam, replică ea pe un ton repezit. Când sunt plecată, sunt plecată! Doar dacă nu dau dispoziție anume să fie primit cineva în lipsa mea.

— Îmi pare foarte rău, domnișoară, se scuză grăbită camerista. Dacă știam că nu vreți s-o vedeți... Dar liftierul a primit-o înăuntru, și...

— E-n regulă, Simpson.

Carla îi zâmbi bieteii cameriste și reveni în salon, spunându-și: „Ce tupeu! Mă întreb ce vrea”. Dar, pe lângă faptul că n-o simpatiza pe Sonia și că imaginea ei îi amintea de lucruri pe care ar fi preferat să le uite, era încă netulburată.

Ceaiul tocmai fusese adus în cameră, iar Carla se așeză să-l toarne în cești.

— Desigur, vei bea o ceașcă, acum că tot e aici, nu? întrebă ea, zâmbindu-i vizitatoarei.

— Mulțumesc - numai o ceașcă. Fără lapte sau zahăr - și nimic de mâncare. Țin cură de slăbire.

— N-aș fi zis că ai nevoie. Dar, desigur, e posibil să te mai împlinești din nou, dacă ai de la natură o tendință spre îngrășare, comentă Carla, cu un zâmbet dulce.

O clipă, gura Soniei se subție ca o liniuță stacojie. Nu avea niciun gram în plus pe ea, dar înțelesese insinuarea Carlei că ajunsese la vârsta când șoldurile pot să se mai lătească.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Carla, amestecându-și ceaiul, reflectă: „Cred că-i o prostie să mi-o fac dușmancă, dar... ce-mi pasă mie?”

— Deci, te măriți, Carla?

Ridică privirea repede, și văzu în ochii aceia verzi ceva care o făcu să se înfioare. Sonia o ura! Încă nu-și dăduse seama - crezuse că între ele era doar o antipatie oarecare.

— Ei, asta nu mai e o noutate, spuse ea. Sunt logodită de trei săptămâni.

— Și plănuiești să te măriți... când?

Vocea doamnei Frayne părea să exprime doar o curiozitate politicoasă.

— Luna viitoare.

— Ce interesant. Crezi că-ți va plăcea să fii nevastă de medic?

— Mă aștept să-mi placă enorm, răspunse Carla.

— Nu zău.

Cu siguranță, niciun alt răspuns n-ar fi putut să fie mai evaziv. Apoi, punându-și pe farfurioară ceașca goală și aprinzându-și încă o țigară, doamna Frayne întrebă:

— Pe Basil l-ai mai văzut în ultima vreme?

— Nu l-am mai văzut de-o veșnicie.

Carla privi atentă în ochii verzi și prelungi ațintiți asupra ei și simți un fior de teamă. Ce urmărea Sonia? Pe cel mai firesc ton de care era în stare, se interesă, în timp ce turna încă o ceașcă de ceai:

— Își revine bine după accident?

— E încă la părinții lui, răspunse

Sonia, și înțeleg că doctorii sunt impresionați să vadă cât de bine și-a revenit.

Scutură scrumul țigării și o privi din nou pe Carla drept în ochi, râzând:

— Ce sex lipsit de inimă suntem!

Carla înălță ușor din sprâncene.

— Adică?

— Adică, noi două, de exemplu, discutăm aici despre Basil, care-ar fi putut să fie mort la ora actuală! Puțin ne pasă că i se întâmplă. Și totuși, mie mi-e soț, iar ție... ție ți-a fost un foarte bun prieten.

— Draga mea Sonia... începu Carla.

Descoperi, deznădăjduită, că nu putea să mai continue. Dintr-odată, își dădea seama cât de neputincioasă era în fața experienței subtile a Soniei.

Zâmbind în continuare, Sonia stinse țigara și-și deschise poșeta, din care

scoase un mic pachet din hârtie de mătase, pe care i-l întinse Carlei.

— Astea-s ale tale, cred.

— Ale mele...?

Carla luă pachetul și, după o clipă de ezitare, desfăcu nodul firului auriu cu care era legat. Când văzu ce conținea, simți că-i fugea sângele din obraji.

Ținea în poală două mănuși de sued mov închis. „Stăpânește-te!” își spuse ea, peste bățăile panicate ale iminii.

— Ce Dumnezeu sunt astea? întrebă ea.

— Mănușile tale.

În fața ochilor Carlei apăru un gard viu, înalt, panglica albă a drumului, în lumina farurilor unei mașini mari...

— Nu sunt ale mele, declară ea categoric.

— Nu?

Sonia se aplecă iar înainte și, luând o mânășă, îi întoarse marginea, arătând numele firmei.

— Te duceai întotdeauna la Larousiere's, cred - nu?

— Uneori. Dar astea...

Se întrerupse. Își amintea mult prea clar de mânășile acelea. Basil spusese odată: „Nici n-ar putea fi ale altcuiva. Ți se potrivesc perfect!”

„Ar fi trebuit să m-aștept”, își spuse ea. „Adevărul ne ajunge din urmă...”

Vocea calmă a Soniei o readuse la realitate.

— Mereu am fost curioasă cu ce femeie fusese Basil în mașină, în noaptea accidentului... Așteaptă puțin, Carla, o să-ți vină și ție rândul să vorbești. Mai întâi, trebuie să mă ascuți.

— Dar...

— Stai, am spus!

Sonia întinse mâna și luă și cealaltă mânășă.

— Sunt frumoase, nu-i așa? O nuanță foarte neobișnuită – aleasă anume pentru a se asorta cu un anumit ansamblu, evident. Le-am găsit – sau, mai bine zis, le-au găsit oamenii de la garajul unde a fost remorcată mașina lui Basil – lângă fotoliul din față, și mi le-au dat mie, firește. Am avut nevoie de ceva timp până să descopăr ale cui erau, dar e minunat să vezi cât de util poate fi un detectiv particular cu adevărat profesionist. Din nefericire, firma de la Paris unde au fost făcute s-a închis în timpul războiului, sau și-a schimbat profilul, iar persoana de la acel raion a fost cam greu de găsit. Totuși, a apărut, și și-a amintit perfect că fuseseră comandate pentru... domnișoara Carla Barrington, ca

să se asorteze cu un ansamblu făcut de aceeași firmă, tot pentru ea!

Între timp, Carla își regăsise total sângele rece. Știa că trebuia să lupte, fără să cedeze orice s-ar fi întâmplat. Dar își dorea cu disperare să nu fi spus acea primă minciună; degeaba încerca acum s-o justifice. Nu putea decât s-o ignore și să meargă mai departe.

— Dacă sunt mânușile mele - și pari să fi făcut mari eforturi fără rost ca s-o dovedești, spuse ea, ridicând ușor din umeri, nu există niciun motiv de a nu mi le fi uitat în mașina lui Basil. Am circulat destul de des cu ea, după cum știi foarte bine.

— Erai în mașină când s-a întâmplat accidentul, insistă Sonia.

— Ai...

— Lasă-mă să termin. După cum știi,

sau poate nu pții, Basil și cu mine îi primiserăm la cină în seara aceea pe soții Layton. Făceam întotdeauna front unit când ne întâlneam cu generalul - fiind superiorul lui Basil. Imediat ce invitații noștri au plecat, Basil mi-a spus că se ducea la țară în weekend și a plecat și el. Presimțeam că era o femeie la mijloc și cam bănuiam cine era; dar nu mă hotărâsem, draga mea Carla, ce măsuri să iau. După cum sunt sigură că știi, Basil și cu mine ne acordam unul altuia o anumită libertate - dar aveam o înțelegere de onoare să nu ne compromitem niciodată. Prima dată a înmcălcat-o în timp ce eu eram la New York, când ți-a dat atâta atenție în văzul tuturor!

— Basil și cu mine eram prieteni, afirmă calmă Carla. N-am ce să fac dacă oamenii credeau altceva. Nu eram... Și

oricum, Sonia, asta-i o poveste veche. Nu văd de ce mai vii aici în faza asta și faci melodrame pentru că mănușile mele au fost găsite în mașina lui.

— Ascultă! replică tăios Sonia.

Acum stătea dreaptă ca un vătrai, iar buzele i se crispaseră veninos.

— Erai în mașină, și te duceai cu Basil la casa surorii lui vitrege. Femeia care avea grijă de casă mi-a spus că lăsase totul pregătit pentru două persoane. Iar în casă fusese cineva, fiindcă focul arsese și se fierse ceva în ceai. Tu ai fost în mașină, și în casă, Carla, fără nicio îndoială, și mai există o persoană, în afară de Basil, care știe că ai fost acolo. Iar acea persoană este Ross Carlton.

— Ai înnebunit! exclamă Carla. Ross n-are cum să știe așa ceva, și nici tu nu ai nicio dovadă despre... toată plăsmuirea

asta a imaginației tale.

— Poate că nu am - acum. Dar să zicem că am fi în instanță - la Curtea de Divorțuri, de exemplu...

— Deci, de-asta ții neapărat să dovedești că am fost cu Basil, Fiindcă dintr-odată te-ai hotărât să divorțezi de el?

Carla o privi cu dispreț.

— Bagă-ți mințile-n cap, Sonia. N-am fost cu el - și chiar dacă aș fi fost, nu ai nicio probă pentru divorț.

— Poate că nu - dar, pe de altă parte, în săptămâna dinaintea întoarcerii mele de la New York, ați fost amândoi la Adersley, și ați avut camere alăturate. Betty Owen dormea în camera din față. L-a văzut pe Basil ieșind din camera ta pe la trei dimineata - și e gata s-o spună!

— Betty Owen e gata oricând să spună orice minciună, dacă-i aduce vreun

câștig! se răsti Carla, devenind roșie la față, apoi palidă. S-ar pune în balanță cuvântul ei și al meu, și-n plus există zeci de oameni care știu că la Adersley locatarii se vizitează mereu în camere.

— S-ar putea să nu sune chiar atât de nevinovat. Judecătorii de divorțuri nu sunt naivi.

Sonia se ridică în picioare.

— Cred că ar trebui să înțelegi un lucru, Carla. Indiferent dacă voi câștiga sau nu divorțul, povestea asta o să ajungă la tribunal și mă îndoiesc amarnic că Ross va mai putea să nege că știa că ai fost cu Basil în noaptea accidentului. Ar fi împrôșcat cu noroi, iar un medic nu-și poate permite așa ceva. Acum înțelegi ce vreau să spun...?

Carla se ridicase și ea. Își privea adversara drept în față.

— Dar... de ce vrei să-l târăști pe Ross în povestea asta? Credeam că erați... prieteni?

— Mi-a fost prieten, replică Sonia, până ai apărut tu.

— Dar...

— Așteaptă. Să fie clar, Carla.

Ochii aceia verzi și înguști, codați, erau acum duri și reci ca gheața.

— M-am săturat de obiceiul ăsta al tău de a... a-mi tot sta în drum. Mai întâi, ai făcut toată lumea să se înalțe pe vârfuri uitându-se cum îți făceai de cap cu soțul meu. Și pe urmă, după ce l-ai ajutat să basil să ajungă la un pas de moarte, te-ai hotărât să pui mâna și pe Ross.

— Ce vrei să spui? Sună înflorător de melodramatic. Numai fiindcă mi-am lăsat mânușile în mașina lui Basil...

— Puțin îmi pasă dacă sună

melodramatic sau nu! ripostă Sonia. Îți spun clar că, dacă nu renunți să te măriți cu Ross Carlton, sunt ferm hotărâtă să divorțez de Basil și să te declar public amanta lui.

Carla simți că i se usca gura – dar nu degeaba era fiica lui Roger Barrington. Dacă-i era sortit să i se distrugă fericirea, n-avea de gând să se dea bătută fără luptă.

— În regulă, spuse ea, n-ai decât. Dacă-ți închipui că asta va conta cu ceva pentru Ross...

— Va conta enorm! o întrerupse Sonia. Am să spun totul – inclusiv că doctorul Carlton te-a găsit la locul accidentului dar, din spirit cavaleresc, sau fiindcă era îndrăgostit de tine, a ascuns acest lucru când a anunțat poliția. Nu va avea deloc un efect pozitiv asupra

renumelui și integrității lui, și...

— Nu fi proastă! i-o reteză Carla cu dispreț. Chiar dacă aș fi fost în mașină, nimic nu dovedește că Ross știa. Puteam foarte ușor să dispar înainte de sosirea lui.

— Atunci, cine a fost în casa Almei, a fiert apă înceai și a lăsat o bucătică de tifon pe jos și o batistă femeiască pătată de sânge lângă brațul fotoliului? Zău așa, Carla, ești cea mai neglijentă ființă din lume. Mănușile, batista... și un pansament medical – de la Ross, firește. Doamna Dove a insistat că-n casă „trăsnea a dizinfctant, de să zici că-i spital și alta nu, conită, chit că nu ghicii că fuse careva rănit înluntru! Nici pân cap să-m' treacă că săracu' dom' maior fu beteag!”

Sonia o imita perfect pe bătrâna servitoare și, cu orice altă ocazie, Carla ar fi fost nevoită să zâmbească.

— Te asigur că doamna Dove ar fi o martoră irefutabilă!

În sâmbetul Soniei se distingea un triumf nedisimulat.

— Ce senzație o să fie...! Și deși sunt sigură că ești una dintre cele mai convingătoare mincinoase de pe Pământ, nu prea cred c-o să-ți meargă. Și, mai știi, nu-l văd pe Ross mințind la bara martorilor, sub prestare de jurământ. Dar, în orice caz, va ieși un scandal de toată frumusețea care numai fine n-o să-i facă. Îți dau cuvântul meu.

Carla o privi neabătut, cu un ușor zâmbet pe buze. Nu avea de gând s-o lase pe doamna Frayne să descopere ce panică îi stârnise în suflet.

— Țasta e cumva un mic șantaj, întâmplător? întrebă ea încet.

Sonia ridică din umeri.

— Numește-l cum vrei. Numai că nu de bani am nevoie...

— Ar fi interesant, o întrerupse Carla, să aflu ce anume dorești de la mine. Și de ce vrei să-l lovești pe Ross.

— Ascultă.

Sonia își încleștă strâns mâna pe poșetă, iar de astă dată nu mai făcu nicio încercare de a-și ascunde răutatea din voce și expresie.

— Ești o fată răzfățată - fiica favorită a Fortunei. Dar, măcar de data asta, n-o să-ți meargă. Îl cunosc pe Ross de-o viață și nu sunt de acord să te măriți cu el.

— Deci, numai ca să... ca să-mi faci mie în ciudă, ești gata să-l împrști pe el cu noroi! exclamă Carla, cu dispreț acid. Cinstit, ești incredibilă!

— Poate. Dar, dacă ții cu adevărat la Ross, ai să dispari din viața lui. Și, apropo

de noroi – nici n-ai idee ce bine se prinde, draga mea. E nevoie să-ți explic din nou că medicii – mai ales cei de succes, ca Ross – trebuie să fie ca soția lui Caesar? Lumea va spune: „A, doctorul Ross Carlton – nu-i medicul ăla din Harley Street care-a fost implicat într-un caz notoriu de divorț? Ce s-o fi întâmplat de fapt? Necurată treabă, nu ți se pare...?”

— Taci din gură, scrâșni Carla printre dinți, și ieși afară...

— Firește. De ce nu adaugi: „și fă ce vrei”?

Sonia râse cu venin.

— Fiindcă asta am să și fac, să știi. În ziua când te măriți cu Ross, am să depun cererea de divorț. E nevoie să-ți spun și mai clar decât atât?

Se înapoie la fotoliul în care stătuse și, ridicând cele două blănuri de vulpe

argintie pe care și le lăsase acolo, se întoarce spre ușă.

— A, și încă ceva...

Cu mâna pe clanță, se mai răsuci o dată.

— La tatăl tău nu te-ai gândit? Mă întreb ce părere o să aibă despre toată povestea asta.

Și, deschizând ușa, ieși, după care o închise în urma ei încet dar ferm.

* * *

Câteva momente, Carla rămase pe loc, privind spre ușa închisă. Nu putea fi adevărat. Oamenii ca Sonia - oameni civilizați și sofisticăți - nu se purtau așa decât în romane sau în filme. Apoi îi trecu prin minte că pojghița civilizației era foarte subțire - când o femeie ca Sonia își

dorea un bărbat numai pentru ea. Fiindcă, desigur, asta era motivația. Dintr-odată, Carla nu mai avu nicio îndoială că Sonia îl iubea pe Ross.

Dacă ar fi fost oricare altă femeie, Carlei i-ar fi părut rău pentru ea – dar ar fi stricat orzul pe găște, dac-o învrednicea pe Sonia cu vreun regret.

Își aprinse o țigară, cu gesturi mecanice, și se așeză în fotoliul de lângă masa cu ceaiul.

Mai bine să clarifice totul – deși claritatea și Sonia era clar că nu făceau casă bună una cu alta.

Dar aceasta era o decizie mai ușor de luat decât de dus la îndeplinire. Oricât de calmă ar fi părut Carla, când întrezărea tot ceea ce se putea ascunde după vizita pe care i-o făcuse doamna Frayne în acea după-amiază, era la fel de speriată ca un

copil în întuneric.

Oare niciodată n-aveau să ia sfârșit repercusiunile acelor săptămâni când se crezuse îndrăgostită de Basil Frayne?

Tresări violent, când auzi sunând telefonul.

Ultimul lucru de care avea chef era să converseze cu cineva, iar gura i se strânse când duse receptorul la ureche. În clipa următoare, inima îi tresări în piept, iar obrajii i se îmbujorară.

— Iubitule! Unde ești...?

— În Harley Street, răspunse Ross. Am prins un tren mai devreme, și voiam să bem ceaiul împreună dar, din păcate, am găsit aici o grămadă de treburi așteptându-mă.

— Vai de mine! oftă Carla. Asta înseamnă...

— Că n-am să fiu liber înainte de șase

și jumătate...

— Cu două ore mai devreme decât mă așteptasem să te văd, așa că nu mă plâng.

— Ascultă, scumpa mea. Ai putea să vii și să iei cina cu mine, aici?

Carlei i se tăie respirația.

— O, Ross, mi-ar face mare plăcere...

— Atunci, hai. Te aștept la orice oră, după șase și jumătate. Și... te iubesc. Sper că e posibil să mă mai plăci și tu pe mine, măcar puțin.

— Te iubesc atât de mult, încât mă doare, răspunse ea – și, speriată să se mai încreadă în propria-i voce o secundă măcar, închise.

* * *

Era ora șapte fără douăzeci și cinci,

când Carla urcă treptele casei cu fațadă cenușie din Harley Street.

— Ce punctuală ești! exclamă Ross la vederea ei, grăbindu-se să-i dea primul sărut; apoi îi cuprinse fața între palme. Lasă-mă să mă uit la tine – sunt lihnit după imaginea ta.

— O, iubitele, cât mă bucur că te-ai întors!

Ross râse.

— N-am fost la celălalt capăt al lumii, dragostea mea.

— Ei bine, eu așa am senzația! afirmă Carla. Oricum ai lipsit prea mult.

— De acord.

O sărută din nou.

— Ce dulce ești! Hai să bem ceva! mai întâi, să-ți iau blănurile – arăți de parcă ai fi gata de plecare.

Dar, în pofida tuturor eforturilor, de

vreo două ori pe parcursul cinei Carla îl observă pe Ross privind-o destul de atent.

— Ce este, Carla? o întrebă el, după ce Roberts le aduse cafeaua și se retrase. E ceva în neregulă?

— Nu... da... Totul!

Ar fi sărit în picioare, dar Ross o ținu pe loc, cuprinzând-o cu un braț.

— Iubito, spuse el, toată seara te-a frământat ceva. Ce s-a întâmplat? Spune-i lui nenea doctorul ce te supără...

Zâmbea, dar ochii-i erau gravi. Carla era ultima ființă din lume pe care s-o apuce istericalele; chiar dacă încă nu știa asta, Ross intuia deja de câțva timp că ceva nu era în ordine.

Un moment, rămase rigidă sub brațul cu care o cuprindea, după care, cu o mișcare rapidă, se întoarse și-și ascunse fața la umărul lui.

— O, Ross! șopti ea. Sunt atât de speriată... și nefericită... Disperat de nefericită.

Ross îi mângâie părul mătăsos.

— Ia s-auzim noi despre ce fel de bau-bau e vorba, iubito – probabil nu-i nici pe departe atât de îngrozitor cum ți se pare ție...

— E mai îngrozitor decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

— Ce e, dragostea mea? insistă el. S-a întâmplat ceva în lipsa mea, e clar.

Carla se îndreptă, răspunzând fără să-l privească:

— Da, sigur că s-a întâmplat ceva. Azi după-amiază, a trecut pe la mine Sonia Frayne...

— Sonia? repetă el tăios. Ce dracu'...?

Și Carla îi povesti totul, constatând

că-i era mai ușor decât se așteptase. În timp ce o asculta, îi văzu chipul crispându-se și, pentru prima dată, înțelise că furia lui Ross putea fi foarte periculoasă.

— Ascultă, iubitule, spuse ea strângându-l cu putere de mână. Nu trebuie să te duci la ea, nici... să-i spui ceva... te rog...

— Mă vei lăsa pe mine să rezolv problema asta, Carla, insistă Ross.

— Ba nu! Dragul meu drag, nu-ți dai seama că n-ai cum s-o „rezolvi”?

— Dar nu-i putem permite să ne facă una ca asta! exclamă el. Îți dai seama ce-ar însemna? Scandalul... toată vulgaritatea unui proces de divorț... Dumnezeu! Ar urma repercusiuni interminabile...

— Îmi dau seama, iubitule. Și știu că nimic din ce-ai spune tu, sau altcineva, n-

ar putea-o convinge vreodată pe Sonia...
Sau, cel puțin, nu în faza asta.

— Dar, Doamne Sfinte! Dacă vrea să divorțeze de Frayne, cu siguranță că ar avea destule probe și fără...

Se întrerupse, încruntându-se și mai tare, și adăugă:

— Doar dacă nu cumva e implicat și el.

— N-am să cred asta niciun moment! exclamă Carla.

— De ce? Îți închipui că-i chiar atât de cavaler...?

— Nu, nu-mi fac niciun fel de iluzii. E capabil să se poarte ca un mârlan dar... nu ca un mârlan de soiul ăsta.

Ross nu prea avea chef să aprecieze just obiectivitatea față de omul de la care porniseră toate problemele - mai ales când se mai întâmpla și să fie un bărbat

după care Carla mărturisea ea însăși că se crezuse „nebună”.

— Se pare că încă mai ai o încredere înduioșătoare în maiorul Frayne, remarcă el, ducându-se la consolă, unde începu să aranjeze fără rost și fără să știe vasele și bibelourile, cu chipul palid și încordat.

Carla veni repede în spatele lui.

— Iubitule, îl rugă ea, hai să nu ne certăm din cauza lui Basil. Știu că totul e din vina mea. Dacă nu mă comportam atât de prosteste, nu s-ar fi întâmplat nimic...

Cât ai bate din palme, furia lui Ross se risipi. Întorcându-se, o luă în brațe.

— Îmi pare rău, dragostea mea.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt nebun de gelozie. Nu suport să te aud luându-i apărarea lui Frayne...

— Nu-i iau apărarea. Îți spun doar că-

l cunosc destul de bine ca să fiu sigură că niciodată n-ar... ticlui un asemenea plan împreună cu Sonia. Mă cunoaște, și știe că niciodată nu m-aș mai uita la el. Of, aș vrea să nu trebuiască să vorbim despre asta. Nici nu-ți pot spune ce rușine mi-e...

— Dragostea mea, nu prea ai motive să-ți fie rușine...

— Nu știu... Am destule motive să mă simt umilită... Toată încurcătura asta sordidă...

— Pe care trebuie s-o descurcăm, o întrerupse ferm Ross. Dacă Sonia vrea să divorțeze, n-are decât – dar fără să se târască și pe tine la tribunal.

— Ei bine, n-o s-o facă, iubitul.

Carla se desprinse din brațele lui, cu un mic gest obosit.

— Dar de ce naiba, tocmai acum, în ceasul al doisprezecelea...

— Ți-am zis ce mi-a spus. Că le capăt prea ușor pe toate. Sunt... „fica răsfățată a Fortunei”, iar acum îi stau în cale, când își dorește foarte mult ceva...

— Ce...?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Ross, dragule, cred că ai avut multe... experiențe penibile. Nu știu de câte ori te-ai crezut îndrăgostit înainte de...

— Înainte de a te întâlni pe tine? Sincer, iubito: niciodată. A, nu vreau să par un sfânt de ipsos, adăugă el cam iritat. Dar... „îndrăgostit”? Numai odată. Și sunt un om care are nevoie doar de o singură femeie – da, știu, e îngrozitor de limitat, dar... asta este.

— Dragul meu drag... murmură Carla cu răsufierea tăiată. O, te iubesc atât de mult! Mi-aș da și viața pentru tine, iar

acum... acum, nu mai pot nici măcar să te iau de bărbat.

— Ce vrei să spui? Ai înnebunit?

Ross o apucă de umeri, scuturând-o aproape brutal.

— Sigur că ai să te măriți cu mine.

— Și Sonia?

— Sau o oprim, sau o lăsăm să facă ce-o vrea.

— O să facă tot ce poate fi mai rău, nici vorbă.

— Bine, dar... e incredibil că o femeie poate fi atât de... absurd de ranchiunoasă! comentă el neajutorat.

— Nu e numai ranchiună. Nu-ți dai seama? Tocmai de-asta e atât de periculoasă. Ți-am spus adineaori că am ceva ce-și dorește ea. Neștiutorul meu scump și drag, încă n-ai înțeles că Sonia e nebună după tine?

— Ce?!

În oricare alt moment, buimăceala uluită a acestei exclamații ar fi făcut-o pe Sonia să râdă. Așa, însă, nu făcu decât să insiste, încet:

— E îndrăgostită de tine, Ross, și dacă nu te poate avea, e ferm hotărâtă să nu fii nici al meu.

— Prostii. E clar că ai năluciri, replică el, iritat.

— N-am niciun fel de năluciri. Nu vreau să spun că n-ar fi făcut-o, chiar dacă nu avea asemenea sentimente pentru tine, dar adevărul e că le are... iar asta complică și mai mult lucrurile. Of, dragul meu, adăugă ea obosită, întorcându-se la locul ei de pe canapea, nu mă întreba de unde știu. Știu și atât...

— Ascultă, începu el, o cunosc pe Sonia de-o viață...

— Exact. Poate că tocmai de-asta crede că are anumite drepturi asupra ta.

Ross se așează alături.

— Dar, dragostea mea, nu-ți dai seama că n-are niciun sens? Dacă ținerea cât de cât la mine, sigur că ar fi putut dori să se răzbune pe tine, dar mie n-ar fi încercat să-mi facă niciun rău.

— Și ți-ar face foarte mult rău, într-adevăr, dacă am lăsa-o să-și pună amenințările în aplicare?

Carla știa deja răspunsul, dar simțea nevoia să-l audă din gura lui.

Ross ezită.

— Recunosc că nu va fi plăcut, dacă se află că am tăinuit probe care ar fi putut fi importante, dacă Frayne murea în urma accidentului. Dar n-a murit, și nici n-am crezut vreodată că risca asta. Cred că integritatea mea profesională va fi

suficientă pentru a dovedi că nu din motive personale am ascuns prezența ta în mașină. În fond, încă mai e valabil acel cod al onoarei care-i dă unui bărbat dreptul să mintă pentru a proteja reputația unei femei. Și, oricum, adăugă el ferm, vom lupta. Nu mă tem, pentru mine însumi.

— Nici eu nu mă tem pentru *mine*, Ross. Dar...

Inima îi spunea: „Dar mă tem pentru *tine*, iubitul!”

— Dar... uităm de tatăl meu...

Ross o privi surprins.

— Dragul meu drag, pur și simplu n-aș suporta efectele unui asemenea scandal asupra lui. Publicitatea, ziarele... gazetarii încercând să-mi ia interviuri... Tăticul e... foarte nedeprins cu cele lumești, sau... poate ar fi mai bine să spun că e un mare

idealist. Iar cel mai rău pentru el ar fi să știe că a avut încredere în mine, iar eu... l-am dezamăgit.

— Haide, fii cuminte...

Îi acoperi mâna cu a lui, auzind că era pe punctul să i se frângă vocea.

— N-are cum să obțină suficiente probe pentru divorț.

— N-are cum?

Dintr-odată, Carla își aminti de un lucru pe care nu i-l spusese: remarca Soniei despre casa de la țară a familiei Adersley, din Sussex. În noaptea cu pricina, Carla dăduse afară din cameră vreo zece persoane, pentru că i se închideau ochii de somn. Peste zece minute, Carla revenise ca să-i ceară un somnifer; nervoasă și somnoroasă, îl expediase imediat, cu pastila - probabil că atunci îl văzuse Betty Owen. Dar cine să

creadă adevărul? Dintr-odată, simți că n-ar fi suportat ca Ross să afle și despre asta - avea senzația că i-ar fi pus încrederea la prea grea încercare.

Și chiar dacă o credea, ce șansă avea în ochii celorlalți? N-o fi fost o probă suficientă pentru decizia de divorț pe care o dorea Sonia, dar ar fi fost de ajuns ca s-o incrimineze pe Carla în ochii tuturor.

— Ascultă, Ross, spuse ea disperată, nu... pur și simplu nu suport. Nu e vorba numai de tăticul... sau de tine... Oricât de importanți sunteți amândoi. Sunt... sunt o lașă...

— Nu ești lașă deloc, replică el. E firesc să-ți repugne ideea - la fel de mult cum îmi repugnă și mie, în ceea ce te privește. Dar trebuie să găsim o ieșire.

O cuprinse cu brațul, strângând-o lângă el.

Carla ridică fața, orbește, și când îi simți buzele atingându-le pe ale ei, se lăsă complet în voia momentului.

* * *

După un timp, Ross îi spuse cu glas nesigur:

— Poți fi sigură că n-am să stau cu mâinile-n sân, așteptând să te pierd.

— Nici eu nu pot renunța la tine, Ross.

Se agăță de el cu disperare.

— Te iubesc atât de mult... ești viața mea... ești totul pentru mine. O, numai de n-aș fi fost atât de proastă...!

Era un strigăt pornit din adâncul inimii, și-și găsi ecou în inima lui. Ross, însă, îi răspunse doar atât:

— Și tu ești viața mea, și nimic nu mă

poate convinge să te părăsesc. Acum nu mai poți face pe lașa. Trebuie să lupți - și, cumva, vom lupta până la capăt și vom învinge.

Capitolul 9

Carla deschise ochii când camerista îi puse pe noptieră tava cu ceaiul de dimineată, apoi îi închise repede la loc - detestând gândul că trebuia să înfrunte o nouă zi.

— Domnul Barrington a plecat, Simpson?

— Da, domnișoară. A lăsat vorbă că, dacă nu aveți nimic altceva mai important de făcut, s-ar bucura că luați prânzul cu el, la club. La ora unu și jumătate fix.

— Foarte bine. Încă n-am să mă scol. Am dormit prost azi-noapte.

— O, îmi pare rău să aud, domnișoară. Să mai întârzii cu comanda pentru micul dejun?

— Ce oră e?

Când auzi, Carla răspunse:

— Da, poți să mai aștepți o jumătate de oră. Pregătește-mi baia cam cu zece minute înainte.

Însă, chiar și după ce Simpson ieși, își dădu seama că i-ar fi fost imposibil să mai doarmă. Seara, revenise la hotel epuizată după discuția de ore întregi cu Ross.

Cu o furie crescândă, Ross fusese hotărât să se întâlnească cu Sonia și să pună lucrurile la punct; când îl convinsese cât de inutilă ar fi fost o asemenea încercare, îi spusese clar că cel mai bine ar fi fost să-i spună toată povestea tatălui ei și să-l lase pe el s-o rezolve. Dar Carla,

din nou în panică, îi amintise ceea ce-i spusese deja și, într-un târziu, după nenumărate rugăminți, insistențe și iar rugăminți, îi obținuse promisiunea de a nu-i spune lui Roger nimic fără acordul ei – dar numai cu condiția de a nu sugera desfacerea logodnei. Amenințarea Soniei avea să rămână doar o amenințare.

Așa că, deocamdată astfel rămăseseră lucrurile. Trebuia să amâne nunta, dar în rest nici nu se punea problema să rupă logodna.

În fine, n-avea niciun rost să se mai frământa. Îi mai rămăsese câțva timp în care să caute o soluție; nu era nevoie să-i spună lui Roger imediat. Iar principalul era să nu-i dea de înțeles că se întâmplase ceva.

* * *

Se hotărâse să meargă pe jos până la clubul tatălui ei. În Piccadilly, se opri să-și cumpere o floare pentru butonieră și, după ce și-o prinse pe reverul jachetei negre, își continuă drumul spre clubul lui Roger Barrington, aflat în St. James's.

Un bărbat care tocmai primise o veste neplăcută de la pălăriei și mergea spre vest foarte prost dispus o zări pe fata tânără și drăguță care venea spre el, cu o gardenie la reverul taiorului negru și două frumoase blănuri de vulpe platinată pe un braț, mergând atât de grațios cum numai o fată din întreaga lume știa să meargă.

Se opri în loc și-i rosti numele înainte de a-și da seama ce făcea:

— Carla...!

Ridicând ochii, Carla se pomeni față-n față cu Basil Frayne.

Frayne nu întârzie să-i descifreze expresia de surpriză și dezgust care-i apărui pe față la vederea lui, și simți un junghi de durere fizică.

— Te rog, nu mă alunga, îi ceru el umil. Cred că ar fi trebuit să trec pe partea cealaltă a străzii, dar... tentația a fost prea mare.

Era ultimul om din lume pe care ar fi vrut Carla să-l întâlnească, dar considera că ar fi fost o probă de imaturitate să-și continue drumul ignorându-l.

— Și contravine principiilor tale să rezisti ispitei, nu-i așa, Basil? întrebă ea, cu o undă de ironie.

— Câtă dreptate ei! Dar de data asta a fost o ispită absolut inocentă. Voiam să aflu cum o mai duci, după atâta timp.

— Foarte bine, mulțumesc.

— Și ești fericită?

— Extrem de fericită.

Dacă tot trebuia să mintă, bine măcar
că știa să mintă convingător.

— Tot e bine. Te căsătorești?

— Da. Și acum, trebuie să fug,
adăugă ea grăbită. Mă așteaptă tata, la
club.

— La „*The Corsair*”, presupun? Ți-ar
veni să mă împingi în fața unei mașini
dacă ți-aș propune să te însoțesc și eu
până acolo? Întâmplător, avem același
drum.

Nu-l credea, dar răspunse totuși:

— Doar nu-ți pot cere să mergi pe
partea cealaltă a străzii.

— Îți mulțumesc pentru mărinimia
nemeritată.

Basil își potrivește pasul după al ei,
continuând:

— Știi, azi dimineață am fost la

Ministerul de Război, ca să încerc să-mi rezolv situația, dar nici n-au vrut să mă primească.

Ceva din tonul lui o făcu să întoarcă ochii spre el.

— Ce vrei să spui?

— N-ai auzit? Mă lasă la vatră, draga mea. Sunt prea bătrân – și inapt. Când mă uit la lista rezerviștilor, încep să mă simt de-a dreptul ca un boșorog.

— A...!

În timp ce dădea colțul, Carla făcu un efort să rămână cu privirea înainte. Observase deja că Basil șchiopăta puțin. Știa că plecarea din armată avea să-l doară destul de tare; oricât era el de fante, dincolo de toate cusururile pe care le avea, ținea mult la cariera militară.

Pradă unui impuls, îl întrebă:

— E un... rezultat al accidentului?

— Da. Dar nu cerșesc mila nimănui.

În glas i se simțea o undă tăioasă pe care nu i-o mai auzise niciodată.

Își continuară drumul în tăcere, până ajunseră la colțul cu St. James's Square, unde Carla se opri.

— Ei bine, atunci, la revedere, Basil, spuse ea pe un ton dezinvolt.

Îi întinse mâna.

— Știu că nu... aștepți să-mi exprim compasiunea, dar... îmi pare rău.

— Dumnezeuule! exclamă el. Dacă ție îți pare rău, e mai mult decât merit!

Îi ținu o clipă mâna într-a lui, apoi își ridică pălăria și se îndepărtă grăbit.

În timp ce urca scările clubului exclusivist unde o invitase la masă tatăl ei, Carla își stăpâni un oftat. Întâlnirea aceea întâmplătoare o răscolise mai mult decât s-ar fi așteptat. Apoi se grăbi să afișeze un

zâmbet, când căzu că Roger Barrington venise în hol s-o aștepte.

— Scumpule, am întârziat? Îmi pare atât de rău! spuse ea, grăbindu-se spre el.

— Cinci minute, domnișoară Barrington.

Severitatea din tonul lui Roger era contrazisă de expresia afectuoasă a ochilor.

— Ți-ai cumpărat o pălărie nouă! remarcă el, chipurile ca o acuzație.

— Nu-i adevărat! O am de peste o săptămână.

Roger râse.

— E timpul s-o arunci - deși trebuie să recunosc că-ți stă bine. Ca pedeapsă pentru nepunctualitate, va trebui să-ți bei apetitivul în sala de mese. Vino te rog.

Luară liftul și, peste cinci minute, stăteau la o masă, lângă una dintre

ferestrele cu vedere spre scuar.

— Pot sta mai puțin de o oră la dispoziție, păpușă, o preveni tatăl ei. La două și jumătate, am întâlnire cu un gentleman, în Whitehall.

— N-ai deloc o viață civilizată. Când îți mai rămâne timp să-ți digerezi mâncarea?

Ajunseseră la felul doi, când Roger spuse pe neașteptate:

— Nu ți-am propus să-l aduci și pe logodnicul tău, fiind convins că e ocupat în altă parte.

— A trebuit să plece din oraș cu noaptea-n cap, la o consultație, răspunse Carla. Bărbații din viața mea sunt mereu ocupați cu tot felul de consultații și conferințe...

— N-are importanță. Cred că vei fi răsplătită cu o lună de miere, dacă ești

cuminte, comentă Roger, fără să știe ce junghi de durere îi provocau cuvintele lui. Deși teamă mi-e, păpușica mea, c-am să-ți cam dau planurile peste cap.

— Ce s-a întâmplat, tăticule? întrebă Carla surprinsă, abia stăpânindu-și teama.

— Nimic grav, draga mea, îi zâmbi liniștitor Roger. Doar că aș vrea să grăbiți puțin nunta. Am aflat că trebuie să plec în America, pe data de optsprezece. Crezi că v-ar încurca foarte tare, pe tine și pe Ross, dacă ați amâna Ziua cea Mare, sau dacă v-ați căsători mai repede?

* * *

Un moment, Carla nici nu știe cum să-i răspundă. Știa doar că i se ivise, ca prin farmec, un răgaz neașteptat. În loc de a trebui să născocească o explicație

pentru amânarea nunții, tatăl ei îi oferise cea mai plauzibilă scuză.

— Cât va trebui să lipsești, tăticule? întrebă ea.

— Șase săptămâni, din păcate. Îmi pare așa de rău, păpușico, dar n-am încotro. Știi foarte bine că nici nu m-aș gândi să mă duc, dacă n-ar fi absolut obligatoriu.

— Nicio grijă, înțeleg. Dar... nu sunt sigură... trebuie să vorbesc și cu Ross... Cred totuși că cel mai bine ar fi s-o amânăm până după întoarcerea ta.

Fu rândul lui Roger să se mire.

— Draga mea, nu vreau să vă încurc atât de mult planurile! exclamă el. Care-i adevărata problemă? Rochiile? Cu siguranță, chiar și în zilele noastre, croitoresele le pot termina mai devreme, oricât ar fi de ocupate...

— Nu de asta e vorba, răspunse cu falsă nepăsare Carla. Și nu mai fi așa de îngrijorat; știi, eu am fost cu ideea să ne cununăm în iunie. Dar știu că Ross e și mai ocupat decât de obicei în perioada asta, și cred că o amânare de două luni i-ar prinde foarte bine. Oricum, am să vorbesc eu el, și s-au ne vom grăbi nerușinat de tare, sau o să așteptăm până te întorci. Noroc că încă n-am trimis invitațiile.

* * *

— Ce voiai să-mi spui, Carla? întrebă Ross, în timp ce se așezau să mănânce de cină, în apartamentul de la Claridges.

— A, poate să aștepte până după masă.

Vorbea pe un ton indiferent, hotărâtă

să nu complice și mai mult situația; și abia când li se aduse cafeaua și nu mai avea de ce să se teamă de întreruperi, îi spuse despre plecarea iminentă a tatălui ei.

— Nu-ți dai seama? încheie ea rugător. Plecarea tatii în America ne prilejuiește un răgaz neașteptat și un pretext de a amâna nunta. În șase săptămâni, sau chiar două luni, se poate întâmpla orice.

— Eu aș prefera să ne căsătorim imediat - chiar dacă nu vom spune nimănui până la întoarcerea lui, insistă Ross.

Carla îl privi insistent.

— Nu fi dificil, iubitule.

— Nu sunt dificil.

Îi mai simțise acea undă de încăpățânare, dar cu alte ocazii nu-i fusese greu s-o accepte.

— Am stabilit totul aseară, îi spuse ea. Singura problemă era o scuză convingătoare ca să amânăm data nunții. Acum ne este foarte ușor. Pot spune că e imposibil să fim gata la timp și, oricum, așa vei putea și tu să te duci la conferința aceea atât de importantă...

— Și pe urmă? Tatăl tău o să se întoarcă, și vom fi exact unde suntem și acum...

— Ba nu! se repezi Carla să-l contrazică. Presimt că lucrurile se vor rezolva de la sine. Dacă nu, o să... o să luăm o măsură drastică. Hai, te rog, Ross, îl privi ea cu o expresie imploratoare, să nu stricăm totul certându-ne încontinuu. Hai să... să ne închipuim doar că avem o logodnă foarte lungă și... să încercăm să ne mulțumim cu asta. Toată ziua m-am simțit atât de ușurată...

Spre oroarea ei, ochii i se umpliră de lacrimi care începură imediat să-i curgă pe obraji.

Într-o clipă, Ross se înmuie. O cuprinse cu un braț, strângând-o lângă el.

— Carla! Fără lacrimi...

— Știu că sunt o nesuferită, dar...

Își ascunse fața la umărul lui.

— Iubito, n-am să te forțez.

O sărută pe păr.

— În regulă, vom face așa, deocamdată. Dar să știi că nu-s un om foarte răbdător. O vreau pe soția mea. Și al dracului să fiu dac-am să mă mulțumesc la nesfârșit fără ea...

Din nou, încă un compromis. Împotriva tuturor dorințelor și instinctelor lui. Iar pentru Carla, deși încerca s-o regăsească, fericirea din urmă cu o oră se pierduse.

* * *

„Hai să ne închipuim doar că avem o logodnă foarte lungă și să încercăm să ne mulțumim cu asta”, insistase Carla. Dar atât ea, cât și Ross, erau prea maturi ca să-și mai găsească vreo satisfacție în fanteziile copilărești.

După plecarea lui Roger în America, începură prin a se întâlni în continuare aproape zilnic, ca de obicei, iar când munca lui Ross îi împiedica, își dădeau telefoane. Așa că, un timp, reușiră să ignore umbra amenințătoare care plana asupra lor.

Întâmplător, Carla se întâlnise într-o zi cu Alida Tempest, o fată cu care fusese colegă la Crucea Roșie în timpul războiului, verișoară a Soniei, deși nu

aveau legături foarte strânse. În timpul conversației, Alida spusese:

— N-am niciun chef azi, Carla... norocul îi urmărește numai pe cei care nu-l merită, pe lumea asta! Ce crezi că tocmai am aflat?

— De unde să știu eu, Lida? Spune-mi.

— Ei bine, ieri m-am întâlnit cu pisica aia de verișoară-mea - Sonia Frayne. Tocmai se pregătea să plece în Irlanda. I-a murit nu știu ce rudă îndepărtată după mamă - noi suntem înrudite prin tatăl ei - și i-a lăsat niște bani, destul de mulți, cred, și ceva proprietăți.

Alida, care era o femeie foarte vorbăreată, povestise în continuare că executarea testamentului presupunea tot felul de formalități, iar Sonia avea să lipsească două săptămâni sau chiar trei,

fără să știe că veștile ei însemnau mai mult decât un simplu subiect de bârfă pentru Carla.

În următoarele două săptămâni, totul decursese normal. Privind în urmă, Carla nici nu-și putea da seama când anume începuseră problemele.

Ross lucra din răputeri - chiar și după standardele lui proprii - făcând eforturi mai mari decât ar fi considerat că era acceptabil pentru oricine altcineva.

Vremea de primăvară era capricioasă ca întotdeauna în Anglia, redevenind rece aproape ca iarna și aducând un val de gripă care atinse curând proporții epidemice. Patru zile la rând, Ross nu reuși s-o vadă pe Carla, iar în cea de-a cincea stătu până spre seară la spital, examinând pacienții.

Când termină, porni spre casă, frânt

de oboseală dar cu bucuria că urma să-și petreacă seara aceea cu Carla. Promisese să se ducă la ea după cină, întrucât înainte nu putea, având secretara bolnavă și fiind nevoit să se ocupe de niște scrisori. Dar, când privi primul mesaj notat pe blocnotesul de lângă telefon, îi pieri orice senzație de relaxare.

Doamna Frayne roagă ca domnul doctor Carlton s-o sune imediat ce ajunge acasă. E o chestiune urgentă. Tel.: Mayfair 55590.

* * *

Ross privi încruntat cuvintele scrise în caligrafia îngrijită a lui Roberts.

Cum își permitea Sonia să-i lase un asemenea mesaj!

„Să fiu eu al dracului dac-o sun!” își spuse. Și, așezându-se la birou, începu să se ocupe de celelalte probleme. Când termină, se uită la ceas și văzu că trebuia să se grăbească, dacă voia să fie punctual.

Dar tocmai ajunsese la ușa cabinetului de consultații, când auzi telefonul începând să sune.

„Ei, drăcia dracului!” Ross se întoarse și ridică receptorul din furcă.

— Alo, începu vocea unei femei, domnul doctor s-a... A, Ross... tu ești?

— Eu sunt, răspunse scurt Ross.

Nu era nevoie să întrebe a cui era vocea aceea cu timbru metalic și limpede.

— Nu mi-ai primit mesajul?

— Ba da.

— Ei...

Sonia râse cam nesigur, aproape stânjenită de duritatea răspunsului.

— Nu m-ai sunat. Dar poate că... abia acum ai ajuns.

— De vreo douăzeci de minute. Ascultă, Sonia, nu-mi mai văd capul de treburi, iar acum alerg la o întâlnire. Dacă poți să-mi spui despre ce e vorba...

— Aș... prefera să nu-ți explic prin telefon. Trebuie să ne vedem. Se poate și mâine, dar ar fi mai bine dac-ai veni chiar în seara asta.

— Mă tem că mi-e imposibil. Dimineața la nouă am vizită, și termin... Dumnezeu știe la ce oră.

După o foarte scurtă pauză, Sonia îl întreabă:

— Mai ești logodit cu domnișoara Barrington?

— Fii sigură că mai sunt.

— Atunci... dacă ții la reputația ei, poate-ți faci timp să treci pe la mine. Mă

găsești aici până la miezul nopții – optzeci și șapte, Green Park Mansions. Eu să fiu în locul tău, Ross, aș veni...

Și închise, fără să mai aștepte răspunsul.

Ross nu-și amintea să mai fi fost vreodată în viața lui atât de furios ca în acele câteva minute cât stătu privind spre telefon. Dacă Sonia ar fi fost în fața lui, ar fi strâns-o de gât. În urechi îi răsunau ecourile vocii batjocoritoare cu care-i spusese:

„Dacă ții la reputația domnișoarei Barrington...”

Va să zică, se hotărâse să-l șantajeze și pe el. Cu siguranță, știa că aflase de la Carla...

O ținuse destul așa. Era timpul să se lămurească o dată pentru totdeauna.

O.K. Avea să se ducă la ea. Pe loc.

* * *

— Domnul doctor Carlton, doamnă.

— Ross! Deci, ai venit...!

Sonia îi ieși în întâmpinare, cu mâna întinsă. Dar și-o lăsă imediat să cadă, când îi văzu privirea rece și ostilă.

Înălță din sprâncene, în timp ce camerista închidea ușa.

— Nu e o vizită prietenească?

— Am doar câteva minute, Sonia, răspunse glacial Ross. Poate-mi explici despre ce e vorba.

— Sigur că da - dacă nu cumva știi deja. Bei un pahar?

— Nu, mulțumesc.

— Ba firește că bei, insistă ea, întorcându-se spre bar. Nu pot suferi să beau de una singură.

— Îmi pare rău, dar n-am să-ți țin companie.

— A... Foarte bine, dacă insiști... Oricum, închin pentru înțelepciune!

Ridică paharul, cu un zâmbet, și-l bău pe jumătate, apoi se așează și-i indică lui Ross scaunul alăturat.

Ignorându-i invitația, Ross se opri în fața șemineului.

— Vrei să ne certăm, Ross? Întrebă ea încet.

— N-am intenția să mă cert. Am venit doar ca să clarificăm anumite lucruri.

— Deci, Carla ți-a spus? Atunci, măcar știm cum stăm.

— Categorie.

Glasul lui Ross devenise disprețuitor.

— Te asigur că e un șantaj abject, Sonia, și nu cunosc decât un singur răspuns posibil.

— Ești cam drastic... remarcă ea, cu vocea ușor întretăiată.

— Nu, doar sincer. Din motive pe care numai tu le știi, vrei să rup logodna cu Carla...

— Nu pot să stau și să văd cum te nenorocești! exclamă ea. Ross, te cunosc de-o viață, țin... țin mult la ce se întâmplă cu tine...

Ross râse fără chef.

— Trebuie să mărturisesc că ai un stil ciudat de a o arăta. Îți propui să divorțezi de soțul tău, declarând-o pe Carla amanta lui...

— Și crezi că n-aș face asta dacă n-aș avea suficiente dovezi? îl întrerupse ea. Îți spun clar, Ross...

— Lasă-mă să continuu, te rog. Ești gata să încerci să dovedești - ceea ce, draga mea Sonia, e cu totul altceva decât

a dovedi efectiv că soțul tău și Carla au fost amanți. Ai să mă chemi ca martor, ca să recunosc că am știut că era în mașina aia – și te previn că n-am intenția să mărturisesc așa ceva.

— Vrei să spui că ai fi gata să comiți un sperjur?

— Poate...

— Tu?! Ross...!

Ross înălță din sprâncene.

— Mă mir că ești atât de naivă, Sonia. Nu m-aș fi așteptat...

— „Naivitatea” mea e o nimica toată pe lângă nechibzuința ta! replică Sonia. Ross, nu fi nebun! Gândește-te ce-o să însemne scandalul ăsta – niciunul dintre voi nu veți mai putea să scoateți capul în lume...

O privi gânditor.

— Mă întreb cu ce crezi c-ai să te-

alegi din asta... pe lângă plăcerea de a lovi o femeie mult mai tânără decât tine, pe care ești geloasă...

Obrajii Soniei se înroșiră. Alcoolul începea să-și facă efectul, nimicindu-i ultimele rămășițe ale discreției.

— Și ce facă sunt geloasă? N-am motive? Mi-a luat soțul - nu că m-ar durea cine știe unde de chestia asta! - dar a mai și avut întotdeauna orice-și dorea, iar pe tine n-o să te aibă!

Aproape fără să-și dea seama, se agățase cu ambele mâini de brațul lui, iar acum îl apucă de revere.

— Ross... continuă ea, cu vocea cam îngreunată. Chiar... nu... înțelegi...?

— Ba înțeleg foarte bine, răspunse calm Ross. Dar te înșeli amarnic, Sonia. De bine, de rău, îi aparțin Carlei și al ei am să rămân.

Și, desprinzându-și haina dintre degetele ei încovoiate, deschise ușa camerei și ieși, închizând-o în urma lui...

* * *

Camerista Carlei îl primi în apartament.

— Bună seara, Simpson, o salută el. Domnișoara Barrington mi-a primit mesajul?

— Da, domnule. A mâncat de cină. Să comand ceva și pentru dumneavoastră?

— Nu, mulțumesc.

Îi zâmbi lui Simpson și deschise ușa salonului.

Carla, care stătea cam abătută într-un colț al canapelei, cu o țigară stinsă între degete și o carte alături, sări imediat în picioare.

— Ce om nesuferit! exclamă ea. Vai de fata care se mărită cu un medic - mereu întârzie la cină!

— Iartă-mă, iubito, n-am avut încotro.
Se aplecă s-o sărute.

— O să ieșim să mâncăm ceva în oraș, mai târziu... Hai să stăm jos. Vreau să-ți vorbesc.

Carla îl privi repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, iubito.

— Nu te cred. Arăți...

— Ei? zâmbi el, înălțând din sprâncene, în timp ce se așezau pe canapea.

— Nu știu... Tulburat! Am văzut de îndată ce-ai intrat pe ușă.

— E groaznic să ai un Sherlock Holmes pe post de soție, o tachină el.

— Nu-mi zie mie Sherlock Holmes!

Iar a trebuit să bați drumurile prin Londra pentru o durere de burtă?

— N-am fost la un pacient, răspunse calm Ross. I-am făcut o vizită... doamnei Basil Frayne.

O clipă, Carla se holbă la el cu uimire. Apoi exclamă:

— Sonia! Sonia... ai fost s-o vezi pe Sonia! Dar... de ce?

— Fiindcă mi-a telefonat. Și fiindcă trebuia se mult s-o vizitez.

— Dar...

Carla se albise la față.

— Dar n-ai... discutat... nimic cu ea?

— Ba da, spuse calm Ross, și i-am spus că noi doi ne vom căsători *imediat*.

— Ross! Ai înnebunit?

— Și ea m-a întrebat. Aș prefera să nu-i repeți cuvintele. Ascultă, iubito...

Îi cuprinse mâinile într-ale lui.

— E timpul să oprim cacealmaua asta. Când va vedea că nu ne poate împiedica, o să rămână fără gheare.

— Chiar crezi c-o să renunțe? întrebă Carla cu dispreț. Poate-mi explici și mie ce anume ți-a spus... de ți-a dat ideea că mariajul nostru o va face să se răzgândească.

— N-a spus nimic.

Dintr-odată, observă că se îndepărtase de el – era furioasă.

— Draga mea, dacă mă iubești, insistă el, fă ce-ți cer eu. Hai să nme căsătorim imediat și s-o dăm dracului pe Sonia!

„Dacă nu te-aș iubi, poate te-aș asculta”, răspunse Carla în sinea ei, obosită. „Mă tem mult mai mult pentru tine, decât pentru mine însămi!”

Nu exista decât o singură cale de a o

opri cu adevărat pe Sonia Frayne. Dacă...

Dintr-odată, Carla scoase o mică exclamație:

— Știu, Ross! Basil habar nu are ce se întâmplă. Sunt sigură că nu știe. Mă voi duce să-i spun - poate va găsi el o cale s-o oprească.

— Ba nici să nu te gândești, ripostă Ross, cu o furie atât de neașteptată încât o făcu să tresară.

— De ce? De ce să nu mă duc...?

— Dumnezeu mare, Carla, multe mai aștepți să suport, nu? Nu-i destul de rău să știu că l-ai iubit cândva pe măgarul ăla? Întrebă el nervos.

— Nu l-am iubit niciodată cu adevărat. Știi asta. Dar... e mult de-atunmci. Ultima dată când l-am văzut, era... schimbat, parcă. Și cred că regretă cu adevărat ce-a făcut... în weekendul

acela.

— Când l-ai mai văzut? întrebă scurt Ross.

— A, acum câteva săptămâni... răspunse ea cu un gest indiferent. L-am întâlnit într-o zi, întâmplător, și am făcut câțiva pași împreună. A spus că dacă poate face vreodată ceva pentru mine...

— Dacă vrei s-o îndârjești pe Sonia și mai mult, nu trebuie decât să-l trimiți pe bărbatul ei ca emisar, i-o întoarse Ross.

Simpla menționare a lui Basil Frayne îl făcea să vadă roșu înaintea ochilor.

— Dar îți interzic să ceri ajutorul lui Frayne! ordonă el.

Nu-i mai vorbise niciodată așa, iar Carla îl privi rănită, dar și furioasă.

— De ce?

— Fiindcă așa zic eu!

La fel de bine ar fi putut să spună:

„Fiindcă sunt nebun de gelozie doar la gândul că vorbești cu el!” Mai bine i-ar fi spus-o, pentru că atunci, oricât de supărată și nedumerită era, Carla l-ar fi înțeles.

Așa, însă, nu putu decât să-i răspundă, cam neputincioasă:

— Cumva... cred că ar putea să facă ceva...

— Puțin îmi pasă ce poate să facă și ce nu! se răsti Ross. Nu permit să fie amestecat și el în povestea asta.

— Nu ești deloc rezonabil.

Carla, care era la fel de nervoasă ca el, începea să-și piardă și ea cumpătul.

— Nu sunt rezonabil! Dumnezeule din ceruri! Cred c-am fost cel mai rezonabil om, până la limita care i se poate pretinde oricui. Dar al dracului să fiu dacă accept să fie târât iar în viața ta!

exclamă Ross cu înverșunare. Sau... poate că a și revenit acolo.

— O!

Îl privi cu ochi mari.

— Cred că ești într-adevăr nebun. Mai degrabă mi-ai pune în joc reputația...

— Nu fac decât să mă iau după prietenul tău...

În ochii Carlei se iviră lacrimi de furie și nefericire.

— Cât de nedrept ești! Și ai uitat un lucru foarte important - cum rămâne cu tatăciul? Vom risca să-l rănim și pe el?

— Cred că tatăl tău ar înțelege și ar fi de acord că cel mai bine e să procedăm cinstit - cu orice preț. Oricum, lasă-i șansa să decidă *el*...

O cuprinse panica.

— Nu! Niciodată! Ți-am spus de la început - nu vreau să-l rănesc... Nu voi

lăsa ca numele lui să fie mânjit cu noroi.
Am să mă duc la Basil...

Aceasta, însă, păru ultima picătură.

— În regulă, spuse Ross scurt, du-te la el. Dar să știi că, dacă o fac, totul între noi doi s-a terminat, Carla. M-am săturat...

* * *

O clipă, Carla îl privi îngrozită. Avea senzația că fusese catapultată într-un coșmar. Nu i se părea posibil ca ea și Ross să se certe. Apoi, sensul cuvintelor lui își făcu efectul, determinând-o să riposteze:

— Desigur, dacă așa gândești, nu mai e nimic de spus. Am crezut că ești altfel, dar văd că ești la fel de egoist ca oricare alt bărbat.

Își regreta deja cuvintele, dar continuă totuși:

— Am să mă consult cu Basil, s-ar putea să-mi fie mai de ajutor...

— Cred, o întrerupse Ross, încordat, că ar fi bine să amânăm continuarea acestei discuții pe mâine.

Carla ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că mâine vom mai avea ceva de discutat.

— De tine depinde, Carla.

Și se întoarce spre ușă.

— Noapte bună.

— Noapte bună, răspunse ea cu indiferență.

Fără o vorbă, Ross ieși.

Când auzi zgomotul ușii închizându-se, Carla izbucni în plâns.

Capitolul 10

Ca întotdeauna, o trezi Simpson, cu

ceaiul de dimineață.

Contrar obiceiului ei, somnul i se risipi într-o clipă și căută cu disperare printre scrisorile de pe tavă, uitându-se după mesajul pe care spera să-l vadă. Begăsindu-l, ridică receptorul telefonului și formă numărul.

— Alo, cu domnul doctor Carlton, vă rog...

— Domnul doctor Carlton a plecat din Londra aseară. Va lipsi câteva zile. Îi ține locul domnul doctor Sinclair...

Dar pe Carla n-o interesa doctorul Sinclair.

— A... Lăsați, nu contează... Vă mulțumesc, spuse ea. Am să-i... scriu...

Închise și-și cuprinse genunchii cu brațele, privind fără vedere spre peretele din față.

„Domnul doctor Carlton a plecat din

Londra aseară. Va lipsi câteva zile...”

Desigur, fusese chemat la o consultație neașteptată, dar...

„M-ar fi putut anunța, înainte să... fugă așa!” își spuse ea, din nou nemulțumită.

Dar avea să-i scrie... Trebuia să-i scrie...

* * *

Cu o seară înainte, când ajunsese în apartamentul din Harley Street, încă fierbând de furie, Ross găsisese o telegramă prin care era chemat la căpătâiul singurei lui rude în viață – o mătușă de șaptezeci și cinci de ani, care-l crescuse. Mătușă Jeannie îi fusese ca o mamă, iar telegrama îi amintise neplăcut că în ultima vreme o neglijase.

Se hotărâse să-i scrie Carlei, explicându-i de ce trebuia să plece, așa că, în tren, așternu câteva rânduri pe o hârtie:

Draga mea inimioară dragă.

Iartă-mi ieșirea din seara trecută. Mătușa Jeannie e foarte grav bolnavă, și a trebuit să mă duc imediat la ea - răspund-mi la adresa de mai sus și spune-mi că m-ai iertat. Și, cât timp lipsesc, gândește-te bine la ceea ce vreau să faci. Altă cale nu există, iubirea mea.

Cu drag.

Al tău pentru totdeauna.

Ross

Când ajunse la casa pe care ani de zile o considerase singurul lui cămin adevărat, mătușa lui se mai însufleți văzându-l, și îl întrebă:

— Ți-ai adus și fetița cu tine?

— Pe Carla? Nu, iubito, n-am avut timp s-o iau, când am primit telegrama.

— Aha... Ei, atunci, altă dată, murmură mătușa Jeannie și, închizând ochii, rămase din nou tăcută.

Era foarte grav bolnavă, dar Ross știa că încă mai exista o mică speranță. O mai scăpase de un asemenea atac cu ani în urmă, așa că nu dispera.

Abia pe seară, căutându-și pipa în buzunar, găsi scrisoarea pentru Carla, pe care uitase s-o expedieze.

— Nancy, o întrebă el pe servitoare, ar putea pune cineva la cutie o scrisoare care să prindă poșta de dimineață?

— O să vină nepotu-meu cu niște târguieli, răspunse Nancy. Are s-o pună el la poștă.

— Perfect, spuse Ross, dându-i

scrisoarea.

Ar fi fost perfect, dacă Angus Meállan, proprietarul prăvăliei din sat, ar fi venit așa cum se înțeleseseră. Dar Angus era ocupat, așa că-l trimise pe fiul lui mai mic. Toată lumea știa că Malcolm, la cei paisprezece ani ai lui, era „un băiat tare împrăștiat”, care își aminti de scrisoare abia seara, în pat, și atunci își spuse că oricum nu mai putea face nimic până a doua zi dimineăta. Iar dimineăta, când vru s-o pună la cutie, constată că n-o mai avea în buzunar.

Dacă o scăpase pe drum, avea s-o găsească altcineva și s-o pună la poștă. Malcolm nu găsi de cuviință să-și complice existența spunând cuiva ce se întâmplase.

* * *

Ross fu reținut în Scoția o săptămână. Iar la Londra, zilele treceau ca melcul pentru Carla, pline de amărăciune și deznădejde.

Una, două, trei, patru zile... și niciun rând de la el. Niciun fel de mesaj. În cea de-a cincea zi, avea oră la coafor și, în timp ce mergea într-acolo observă că, deși soarele strălucea viu, spre sud-vest se îngrămădeau norii. Spera din toată inima să nu se strice vremea în weekend. Era foarte deprimată și se simți enorm de ușurată când se putu relaxa în faimosul salon de lux unde se coafa întotdeauna, cu revistele „Vogue” și „Tatler” lângă ea. Ceruse și un ziar de dimineață și primul lucru pe care-l făcu fu să deschidă „The Telegraph”.

De cum ajunse la rubrica anunțurilor de logodnă, îi atrase atenția un mic

paragraf din josul paginii.

Carlton - Barrington.

I se opri respirația. N-avea să știe niciodată dacă țipase, iar dacă o făcuse, mulțumea cerului că n-o auzise nimeni. Tot sângele îi veni în cap, apoi se scurse din nou, lăsând-o înghețată ca moartea.

Căsătoria aranjată între Doctorul Ross Campbell Carlton de la 359b Harley Street și domnișoara Carla Barrington nu va mai avea loc...

Își amintea vag că ieșise în Bond Street, unde o aștepta Jackson cu mașina, iar ea o luase în primire și pornise spre Oxford Street, conducând-o complet mecanic prin traficul de dimineață, ca un robot.

Numai Ross putuse trimite anunțul

acela la ziar.

Își venise în fie doar la vreo cincisprezece mile distanță de clinică, pe un drum de țară, dezmeticită de ploaia torențială care se prăvălea ca un adevărat potop din norii ce acoperiseră între timp cerul.

Mașina încetinise de la sine - și, cu o pocnitură din toba de eșapament, se opri.

Carla cunoștea acel sunet. Însemna că i se golise rezervorul. Era timpul să ridice capota, dar ploaia o udase deja - deși nu atât de total ca în minutele următoare, până turnă în rezervor benzina din bidonul de rezervă.

* * *

Mary era în biroul ei și tocmai terminase corespondența de după-amiază,

când ușa se deschise și în prag apăru Carla.

— Bună, iubito! o salută ea, ridicându-se repede. De unde vii? Dar...

O luase deja de brațe, trăgând-o în cameră.

— Dar ești udă leoarcă!

— Nici pe departe atât de udă cum am fost, răspunse Carla râzând. Mi s-au desfăcut în cap toate băierile cerului, până am apucat să ridic capota mașinii. Cred că arăt ceva de speriat...

— De ce Dumnezeu nu ți-ai luat un mantou peste costumașul ăsta subțire? Încă nu e vară, și sufla un vânt destul de rece, înainte să vină ploaia. Fuga-marș în camera ta, scoate hainele astea ude de pe tine și fă o baie fierbinte, că mi te paște o răceală...! Ți-aduc eu tot ce mai trebuie.

„Că mult îmi pasă!” își spuse Carla

obosită, în timp ce se dezbrăca.

Dar, indiferent de starea ei de spirit, baia o mai liniști.

Ajunse jos tocmai când sosea și ceaiul.

— Te simți mai bine? întrebă Mary.

— A, n-am nicio problemă, răspunse nepăsătoare fata. Nu e prima oară-n viața mea că mă udă ploaia.

— N-o fi prima oară, dar nici rezistența noastră fizică nu durează o veșnicie. Poftim ceaiul...

Îi dădu ceașca.

— Ce mai face Ross?

— E plecat.

Era clar că Mary nu văzuse anunțul din ziar. Răspunse doar atât:

— Sigur, știu asta. Mătușa lui din Scoția e grav bolnavă.

Carla ridică din umeri.

— Văd că știi mai multe decât mine...

Mary o privi repede, atentă.

— De ce... ce s-a întâmplat?

— Am să-ți spun mai târziu... înainte să mă duc la culcare. Te rog, Mary, hai să vorbim despre altceva acum.

* * *

După ce-i ascultă toată povestea, Mary îi luă temperatura și fu șocată să vadă cu câte grade îi crescuse. Carla, privind-o cu ochi anormal de strălucitori, mărturisi că se simțea „cam rău” și, întrucât tușea tot mai tare, Mary îi ascultă plămâni.

Peste cinci minute, când ieși, expresia senină a lui Mary fusese înlocuită de o neliniște profundă. Porni grăbită spre cabinetele medicilor...

O jumătate de oră mai târziu, revenind în biroul ei, duse receptorul la ureche și ceru o legătură interurbană. Peste câteva minute, îi răspunse un glas de bărbat, făcând-o să scoată o mică exclamație de ușurare.

— Ross! Te-ai întors...!

— Cam acum o oră, răspunse el, cu un glas sec și obosit. Voiam să te sun. Totu-i în regulă?

— Nu.

— De ce, Mary, ce s-a întâmplat?

— Vreau să vii încoace imediat. Carla e aici - și e bolnavă. Doctorul Farren se teme că are pneumonie...

— Ce?! exclamă Ross, sonor ca o detunătură de pușcă.

— A udat-o poaia pe drum încoace, iar acum tușește, cu toate simptomele obișnuite... Facem tot ce e necesar, dar...

Ross, te rog, vino.

— Dacă e bolnavă, desigur, dar...
ştii...

— Că ai desfăcut logodna cu ea? Da,
mi-a spus...

— *Eu* am desfăcut-o? Ea a dat
anunţul...

— În niciun caz! îl întrerupse Mary.
Dar lasă asta acum. Am nevoie de tine
aici, şi ea la fel...

* * *

Când văzu faţa aprinsă de febră de
pe pernă, lui Ross i se strânse inima, şi
simţi un junghi de spaimă cumplită.

Se aplecă, rostindu-i încet numele:

— Carla...

Fata întoarse capul, agitată. După un
moment, pleoapele îi tresăriră,

deschizându-se, dar în ochii ei nu se citi nicio urmă de recunoaștere.

— Nu... înțeleg... șopti ea cu voce răgușită.

— Iubito, murmură el. Eu sunt... Ross... am venit...

În ochii aceia goi, însă, nu se vedea nicio schimbare.

— *Nu* înțeleg... repetă ea. Cum a putut... cum... a putut... el... el să...

Nu putu duce fraza până la capăt.

Ochii i se închiseră la loc, iar Ross știu că era departe, foarte departe de el.

* * *

Carla era grav bolnavă. Următoarele patruzeci și opt de ore fură un chip pentru cei care-o iubeau. Ross îl chemase pe Sir Vane Armstrong; însă chiar și cu trei

medici luptând pentru viața ei, nimic nu putea fi sigur.

La fel ca atâția alți oameni, Sir Vane Armstrong văzuse anunțul fatidic din ziar și, fiind bun prieten cu Ross, îl întrebă fără ocolișuri:

— O greșeală, zici? Dar ce, v-ați certat?

— Da.

— Și uite că încă o mai frământă. Din păcat.

Sir Vane îi puse o mână pe umăr, prietenește.

Cu un mare efort, Ross îl întrebă:

— Sir Vane, nu credeți că prezența mea o... tulbură?

— Și mie mi s-a părut, Ross.

— Credeți că ar trebui să mă retrag din cazul ăsta?

— Doamne ferește, nu, dragă băiete!

Doar... rămâi în planul doi. Știu că ți-e greu, dar...

— Nimic nu contează - numai s-o scoată la capăt. Pe urmă, va fi destul de ușor.

Ca pentru sine, Ross adăugă:

— Numai dacă medicii ar putea fi... mai mult decât umani.

* * *

Nu peste mult, deveni clar că, deși pornise în sfârșit pe panta care urcă spre sănătate, Carla încă nu era nici pe departe capabilă s-o escaladeze.

Zăcea în patul îngust și alb, arătând doar ca o umbră a feței plină de viață pe care Roger o lăsase acasă când plecase în America.

Abia când Ross ocoli patul și se opri

lângă ea, își dădu seama pentru prima oară că se afla acolo.

Obrajii palizi i se înroșiră ușor, iar Ross, înduioșat de vulnerabilitatea și tristețea din ochii ei, care acum arătau nefiresc de mari, se aplecă s-o sărute cu blândețe.

— Credeam că dormi, iubito. Te simți mai bine?

— Cred... că da.

Se așeză pe scaunul de lângă pat și-i acoperi mâna cu a lui, peste pătură.

— La ce te gândeai?

— La toate.

— Nu trebuie să te gândești la nimic altceva decât să te faci bine, îi spuse el ferm. Lasă-n pace orice fel de griji...

Carla zâmbi, evitând să-l privească.

— Iubito, spuse el, până acum n-am apucat să vorbim. Dar... înțelegi că n-am

avut nimic de-a face cu... greșeala aceea amobimabilă din „*The Telegraph*”?

Îl privi din nou.

— Mi-a spus Mary. Ești... sigur?

— Crezi că te-aș minți eu pe tine, Carla?

Ross văzu o ușurare imensă în ochii ei, și pentru prima oară degetele Carlei îi cuprinseră mâna.

— Am avut senzația că mi-ai... înfipt un cuțit în inimă, spuse ea. O, mă bucur... atât de mult... iartă-mă...

Ridicându-i mâna la buze, Ross i-o sărută.

— Acum s-a terminat, scumpa mea.

După câteva clipe, Carla spuse:

— Sonia trebuie s-o fi făcut.

— Nici nu mă pot gândi la altcineva.

— Și încă va mai face... toate lucrurile cu care ne-a amenințat.

— Ascultă, Carla, se aplecă Ross spre ea. Te rog să nu te mai gândești la asta. Gândește-te numai că te iubesc și că... totul va fi în regulă. Indiferent cum, va fi în regulă. Când ai să te simți mai bine, vom vorbi din nou despre asta, îți promit că n-am să mai fiu dificil. Vei încerca... pe orice cale vrei tu. Iar dacă nu reușește... vom găsi alta...

Îl înțelegea.

— Atâta vreme cât mă iubești, răspunse ea, nu cred că am să... să-mi mai fac griji.

Închise ochii.

— Să nu pleci.

Peste câteva minute, adormi, iar Ross știu instinctiv că, de-acum încolo, n-avea să-și mai facă griji.

După un timp, Carla se trezi din nou și, văzând că era tot lângă ea, zâmbi

somnoroasă și mulțumită, cu un ușor oftat de plăcere.

— Știi că Mary s-a dus să ia cina cu tata? spuse ea. Ce zici de asta, Ross?

— Excelentă idee. Mary mai are și ea nevoie să se recreeze din când încând.

— Și tăticul are nevoie să se distreze. Noapte bună, iubiture.

Și întoarse fața spre el, să-l sărute.

* * *

— Știi că mâine am să împlinesc cincizeci de ani? întrebă Roger Barrington, făcând un efort să exprime în cuvinte un fapt care, dintr-odată, i se părea neplăcut. E o piatră de hotar, nu-i așa? Îmbătrânesc.

— Ce prostie! replică Mary. În zilele noastre, cincizeci de ani nu mai înseamnă

nici măcar jumătatea vieții pentru un bărbat – decât dacă se lasă el! Și în niciun caz pentru un bărbat ca dumneavoastră!

Roger se aplecă înainte, neliniștit și interesat.

— Chiar vorbești serios?

— Sigur că vorbesc serios! râse ea. Faceți parte din sexul norocos. Sunteți în avantaj față de noi – când eu voi avea cincizeci de ani, se vor gândi să mă scoată la pensie!

— Te gândești să-ți păstrezi slujba până atunci, Mary? întrebă el.

— Ei, sper că nu mă vor da afară înainte!

— Ăsta-i singurul lucru care te-ar putea face să renunți? Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea să te măriți într-o bună zi?

Zâbind, Mary clătină din cap.

— Sunt măritată cu munca mea...

Urmă o scurtă pauză. Privindu-l, Mary avu impresia că arăta tulburat. Apoi, Roger spuse:

— Ei, cred că tinerii noștri se vor căsătorit imediat ce Carla se va înzdrăveni îndeajuns. Apropo, n-am apucat să-l întreb pe Ross nimic despre zvonul cu desfacerea logodnei lor. Cum naiba s-a întâmplat?

— Cred că altcineva a trimis anunțul.

Roger o privi nedumerit.

— Cine Dumnezeu să se gândească la așa ceva?

Inima lui Mary începu să bată mai repede. Într-o străfulgerare, știu că era o ocazie pe care nu putea s-o ignore.

— Cred, spuse ea, că există cineva care ține cu tot dinadinsul ca acest zvon să se adeverească.

— Ce dracu?

— Domnule Barrington... Nu vreau să vă amărăsc sau să vă îngrijorez, dar este un lucru pe care ar trebui să-l știți. Carla nu vrea să vă spună, iar Ross nu poate, pentru că nu are permisiunea ei. Cred că, într-un fel, le trădez încrederea, deși n-am promis nimănui să nu vorbesc.

— Ce-i toată povestea asta? Întrebă uimit Roger.

Apoi, dintr-odată bănuitor:

— Nu e totul în regulă între ei? Parcă simțeam eu ceva, de când m-am întors... Haide, Mary. Dacă tot trebuie să aflu o veste neplăcută, prefer s-o aud de la tine.

* * *

Era trecut de nouă, când Basil Frayne, după ce luase cina la club, ajunse în Piccadilly și coti spre blocul de

apartamente unde locuia soția lui.

Întotdeauna fusese prea leneș - sau, poate, prea superficial - ca să se lase tulburat de emoțiile violente, dar în ultimele două ore furia ajunsese să-i dea în clocot - și era cu atât mai periculoasă, cu cât conținea și un element de umor cinic.

Camerista personală a Soniei îi deschise ușa, după ce sună.

— Bună seara, Danvers, o salută el.
Doamna Frayne e acasă?

— Da, domnule...

— Singură?

— Da, domnule...

— Nu e nevoie să mă anunți, Danvers. Condu-mă numai - sunt străin prin partea locului.

Seara devenise friguroasă, iar Sonia, cu vârfurile papucilor de catifea albastră ca safirul pe un taburet, stătea într-un

fotoliu lângă radiatorul electric, fumând o țigară. Când își văzu vizitatorul, se îndreptă de spate cu o mișcare smucită.

— Bună, Sonia, începu rece Basil. Sper că nu te deranjez.

— Ce Dumnezeu cauți aici?

În vocea soției sale nu se simțea nici urmă de cordialitate. Apoi, ochii i se îngustară.

Dându-și seama că era iritată și descumpănită, furia lui Basil se transformă iar în amuzament cinic. Presimțea că avea să se distreze grozav.

— Am venit cu o chestiune de afaceri. Avem de rezolvat o mică problemă. Săptămâna viitoare plec în Statele Unite.

„I-auzi!” își spuse Sonia. „Trebuie să-i spun lui Henderson să se grăbească”.

În aceeași după-amiază, avocatul o instruisă să nu se mai întâlnească între

patru ochi cu soțul ei. Dar Basil n-avea de unde să știe.

— Unde, în Statele Unite?

— În California. La vărul meu James - îl știi? S-a însurat cu fata aia fermecătoare din Pasadena - piersici la micul dejun și gospodărie fără austeritate, exact cum a recomandat doctorul. Pot să iau loc?

— Da, firește. Ia și o țigară.

Basil se servi, știind prea bine cât de nebinevenit era și întrebându-se ce rele mai clocise mintea perversă a Soniei.

— Apropo de doctori, spuse el, suflând un nor de fum în cameră. Știai despre Carla Barrington că a fost - și încă mai este - periculos de grav bolnavă?

— Am auzit vorbindu-se ceva...

Cumva, indiferența ei îl irită din nou, dar continuă să pară netulburat.

— În legătură cu Carla am venit să-ți

vorbesc.

Sonia hotărî că sosise momentul să pună cărțile pe masă.

— Iar eu tot în legătură cu Carla nu vreau să te mai văd, spuse ea. Poți foarte bine să știi, Basil, că divorțez de tine și o declar pe domnișoara Barrington amantă. Poate că ți-a spus...

— Draga mea Sonia, e mult prea bolnavă ca să spună cuiva așa ceva, o asigură el. Am primit vestea cea bună de la tatăl ei - pe care l-am întâlnit întâmplător azi după-amiază, nu departe de aici. Înțeleg că trecuse pe la tine, dar nu te-a găsit acasă. L-am asigurat că nu e nevoie să se mai deranjeze, întrucât te voi căuta eu ca să rezolv personal problema.

— Cum adică... să rezolvi problema?

Basil îi ignoră întrebarea.

— Îți dau cuvântul meu că a fost o

discuție foarte neplăcută. Am și eu cusururile mele, dar nu-mi place deloc să fiu acuzat pentru ale tale. Oricum, i-am putut da domnului Barrington cuvântul meu că toată aiureala asta o să înceteze...

Sonia înălță din sprâncene.

— O promisiune cam pripită, nu crezi, Basil? De fapt, chiar în după-amiaza asta l-am instruit pe avocatul meu să înainteze acțiunea de divorț.

— Atunci, fă bine și instruiește-l s-o retragă imediat.

Glasul tărăgănat al lui Basil devenise dintr-odată mai tăios.

— N-am să fac așa ceva! replică Sonia. Am probe și martori...

— Nu îndeajuns ca să obții o sentință favorabilă, Sonia. Și acum, ascultă-mă.

Se ridică, privind-o de sus.

— Faci asta numai ca s-o rănești pe

Carla – știi bine că nu poți dovedi că am fi fost amănți, cum la fel de bine ști că nici n-am fost vreodată...

— Știu...

— *Știu eu* că ai să renunți la toată porcăria asta, i-o reteză Basil.

— Nici moartă!

— Perfect. Atunci, am să înaintez și eu o acțiune...

— Ești nebun!

Se holbă la el nevenindu-i să creadă, după care izbucni în râs.

— Dragul meu Basil, pe cine-ți propui să declari amant? Sau poate ai să mă acuzi doar de cruzime... Am fost eu vreodată crudă cu tine?

— Ești destul de crudă cu tine însăși, Sonia, răspunse el. Ai uitat de domnul Carl Grandison, și de un anumit... foarte distractiv weekend, nu mă îndoiesc, la The

Sainte Juste Hotel dintr-o stațiune numită Lysander Falls?

Fața Soniei deveni țeapănă și albă ca moartea, cu machiajul contrastând ca o mască. Un moment, îl privi mută, apoi spuse, cu vocea gătuită de frică:

— N-am auzit niciodată de locul ăsta.

— Serios? N-ar trebui să te mai cerți cu cameristele, Sonia, o povățui el, zâmbind. Au obiceiul să descopere adesea... amănunte foarte incomode. Domnișoara Marie era o adevărată Holmes feminină. Mi-a adus toate probele – s-ar putea să fie costisitor să mai aduc și alți martori, dar te asigur că n-am mă codesc de la niciun deranj, sau cheltuială.

Mâinile Soniei începuseră să tremure.

— N-ai decât să-ți aduci toți martorii tăi mincinoși. Am să lupt...

— N-aș prea crede, Sonia. A fost o aventură prea mărunță și sordidă ca s-o afișezi în public. Ce păcat că-ți plac... tinerii de condiție modestă. Îl mai știi pe violonistul din Elveția, în același an? Hai să vorbim ca doi oameni întregi la minte. Una e să distrugi bunul renume al Carlei – și cu totul alta să-ți faci propria reputație ferfeniță.

Lividă de furie, Sonia îl privi cu ochii ei verzi plini de ură. Dar știa că era învinsă.

— În regulă, spuse ea cu venin. Ai câștigat; că mult o să-ți mai și folosească. Se va mărita cu Ross Carlton – n-o să se întoarcă la *tine*.

Basil știa deja acest lucru, dar cel mai mult îl durea faptul că nicio clipă Carla nu fusese cu adevărat a lui.

* * *

A doua zi dimineața după strania întrevedere a lui Basil Frayne cu soția lui, Mary aduse în camera Carlei un coș mare cu fructe și flori care venise cu un mesager special de la Londra, în urmă cu o oră.

— Azi e ziua tatălui tău, spuse ea, dar se pare că tu ești cea care primește cadouri.

— O! făcu Carla ochii mari, deznădăjduită. De ce nu mi-a amintit nimeni data? Scumpul meu tătic! E prima dată când uit că e ziua lui...

— O să vină și el, mai târziu. Iar dacă acum începi să-ți faci griji pentru asta, o să ne supărăm foc cu toții.

Carla încă nu era atât de întremată încât să se îngrijoreze prea mult. Știa că

tatăl ei avea s-o înțeleagă.

— Pe astea cine le-a trimis? întrebă ea, arătând coșul.

— Maiorul Frayne, răspunse calmă Mary. Și să nu-mi faci iar temperatură - uite și o scrisoare. Am s-o deschis, dar cred că vrei s-o citești singură.

Carla luă coala și, întorcând-o spre lumină, citi cuvintele scrise de Basil.

Draga mea Carla.

Vreau să știi că problema care ți-a pricinuit anumite neliniști s-a rezolvat pe deplin. Sonia și cu mine am ajuns la un acord, iar divorțul va avea loc în condiții amiabile. Nu se va pune problema să se menționeze numele nici unei alte persoane. De ce n-ai venit să-mi ceri ajutorul, draga mea? Oricât de proastă e părerea ta despre mine, știi bine că te-am

apărat întotdeauna. Acum nu mai ai de ce să-ți faci griji – și nici pe viitor. Cazul e închis. Fii fericită. Și să te însănătoșești cât mai repede.

BASIL.

Dar cum ajunsese să afle? îi spusese Sonia? Avea să treacă un timp până când Carla să descopere împrejurările cunoscute numai de Basil și Sonia Frayne – și de o cameristă franțuzoaică pensionară, pe nume Marie Bareux.

* * *

Carla coborî încet scara lată din holul pătrat, cu lambriuri de stejar, al casei de la țară a tatălui ei. În timpul războiului, fusese folosită drept cămin de odihnă pentru cei care aveau nevoie de un

asemenea refugiu. Carla, care o îndrăgea, o alesese pentru perioada convalescenței. Era aproape de Londra, Roger își putea petrece acolo o parte din timp, iar Ross reușea să vină în weekenduri.

Îi auzi mașina cotind pe alee și, grăbind pasul, ajunse în fața casei chiar când Ross cobora.

Mâinile li se atinseră, iar Ross aruncă o privire spre cei trei câini care le zâmbeau cu limbile scoase.

— Să te sărut cu asistența de față?

— Sunt obișnuiți, răspunse Carla.
Asta și așteaptă.

— Atunci, nu mai au mult de așteptat.

Și o sărută, expert și drăgăstos.

— Iubita mea... e îngrozitor de mult de când te-am văzut ultima oară...

— Îngrozitor, într-adevăr, fu ea de acord. Trei zile!

— Și încă...

— Încă te mai iubesc, domnule doctor Carlton. Simptomele nu cedează deloc!

— Perfect.

Râseră, privindu-se în ochi.

După un timp, când ieșiră pe terasă, Ross îi spuse:

— Tatăl tău și Mary vin mâine. O să se-ntoarcă luni pentru câteva zile, ca să dea totul în primire - dar munca ei se termină azi.

— Biata Mary, sunt sigură că a fost o grea lovitură pentru ea. Îi plăcea atât de mult la St. Anne's...

— O să aibă alte preocupări.

Carla dădu din cap.

— Sunt atât de fericiți împreună, nu-i așa? Tăticul se poartă teribil de dulce, iar ea e perfectă pentru el. Dar... știu că-i va lipsi munca.

— Nu pentru multă vreme, răspunse Ross cu o licărire în ochi. Am luat cina cu ei aseară. Plănuiesc deja să deschidă un cămin de convalescență pentru copii - și, ține minte ce-ți spun casa asta va fi un hotel pentru jumătate din medicii Londrei!

— Ei, tăticului îi plac medicii. Întotdeauna a considerat că ar fi trebuit să urmeze și el medicina!

— Chiar și fără studii de specialitate, a făcut enorm pentru breaslă. Îi suntem datori până peste cap, decla A Ross cu seriozitate.

Dintr-odată, Carla întinse mâna spre el.

— O, iubitule...!

Apoi se întrerupse.

— Ba nu, mai bine nu spun. S-ar putea să ne audă cineva gelos și să strice totul.

— Prostii! Spune!

— Sunt atât de fericită! Îți mai aduci aminte prima zi, când am întârziat la consultație? Cât ți-am mai displăcut!

Când Ross începu să clatine din cap, insistă:

— Ba da, m-ai considerat o fată răsfățată, egoistă și superficială. Și poate că aveai dreptate. Fiica Fortunei - o, cât mai detest denumirea asta!

— M-am grăbit prea tare să te judec, răspunse Ross, și... în adâncul sufletului, mi-era și puțin frică...

— De ce? Doar nu de mine - de fata care a plecat lăsându-și acolo inima?

— De fata care era deja pe cale să-i fure inima unui bărbat prea exigent.

— Nu tu - tu n-ai fost niciodată exigent!

Ross râse.

— Am primit o educație îngrozitor de strictă!

— Mă întreb cum de m-ai scuzat vreodată - când știai cum mă comportasem...

— Am ajuns să te cunosc pe tine, cea adevărată! răspunse el. Fata care-mi aparținea mie...

— Și care-ți va aparține toată viața, încheie Carla.

— Sfârșit